

Giới thiệu Giang Nam Thiện Nương Tử

Giang Nam Thiện Nương Tử của tác giả Vân Nhạc là câu chuyện tình lãng mạn xoay quanh cuộc sống giữa hần và nàng từ khi gặp nhau.

Mặc dù trên cơ thể của nàng là một con người yếu ớt có nhiều chỗ thiếu hụt, nhưng hần vẫn ở bên nàng mặc dù cho nàng có khi dễ hần. Hần liên tục giúp đỡ nàng để được nàng chiếu cố vào mình, mỗi lần gặp nạn là hần đều xuất hiện và dọi đại phu đến...

Câu chuyện tình giữa hai người liệu có được một cái kết đẹp hay những cố gắng của anh chỉ là vô ích ? Mời các bạn theo dõi câu chuyện .!!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Vạn Lịch

Đường Sùng Nam phố Hấp huyện

“Lão gia, phu nhân xin thương xót, tiểu nhân đã ba ngày chưa ăn cơm, bố thí, bố thí đi!”

“Cô nương đại thẩm xin thương xót, bố thí miếng cơm ăn a! Tiểu nhân đã nhiều ngày đói bụng!”

“Tiểu nhân xin dập đầu tạ ngài, cảm ơn nữ bồ tát cứu mạng!”

Trong cái góc ư ám đối lập với con đường sáng sủa, là một đồng khất cái, có già, có trẻ, rồi thiếu chân, mù mắt, thiếu cánh tay, đa dạng thân thể, duy nhất có một điểm chung là bọn họ gương mặt hốc hác, đã bị bỏ đói lâu ngày, hy vọng người đi đường bố thí, nửa đêm sẽ không vì đói mà ngủ không được, cho nên ở góc đường, bất luận già trẻ lớn bé đều khàn khàn vô lực gào, ra sức hướng người qua đường ăn xin, may ra được bố thí một ít bạc vụn, liền run run hô: “Cảm ơn Bồ Tát phù hộ! Bồ Tát phù hộ a! Bồ tát cứu mạng a.....

Trong phần đông khất cái (ăn mày), có một thiếu niên xanh xao vàng vọt, co rúm lại ở một góc. Hần ước chừng mười tuổi, vóc dáng nhỏ nhẻ gầy yếu khiến người ta chú ý, sắc mặt tái xám, môi khô nứt, quần áo rách nát, hai mắt vô thần, dường như tùy thời đều có thể té xỉu. Hần đã muốn năm ngày không ăn cơm, chỉ có thể uống nước duy trì vận mệnh.

Hần bị bọn khất cái đằng trước che khuất, người qua đường nếu nhìn không thấy, hiển nhiên không có khả năng bố thí này nọ cho hần ăn, hần lại càng gầy yếu, chỉ còn một chút sức lực chống đỡ.

Thế giới của khất cái mà còn ý mạnh hiếp yếu nha! Đã là yếu thế trong yếu thế, mà người khác vẫn không có chút lòng thương hại. Thiếu niên khất nhi ở trong lòng cười lạnh một tiếng, quên đi, cứ như vậy đói chết, dù sao cha hần không đau, nương hần không thương, thế gian không đạo lý, đói chết cũng tốt.

Đằng trước mơ hồ hồ hồ, ý chí của hần càng ngày càng không rõ, trước mắt chớp lên một bóng người quý mị — a! Rốt cục phải rời khỏi nhân thế sao? Không biết hần có thể hay không nhìn thấy cha mẹ chưa bao giờ gặp mặt ở âm tào địa phủ? Bọn họ không có việc gì sao lại sinh ra hần? Vì sao để cho hần chịu khổ, vì sao vứt bỏ hần, không dẫn hần đi cùng đến địa phủ, nhất định phải hao hao hỏi bọn họ mới được.....

Đang lúc nam hài hai mắt trắng dã, toàn bộ thân mình mềm liệt ở góc tường, một cái thanh âm non nớt vang lên, “Vượng thúc thúc, vị đại ca ca này thật đáng thương, giống như mấy ngày chưa ăn cơm.”

“Tiểu Ưc Nhi, nơi này khát cái phần lớn là mấy ngày chưa ăn cơm. Đi mau, cũng sắp đến Sùng giáo phường, đừng để cho cha con chờ lâu.”

“Nhưng là Vượng thúc thúc, hần giống như sắp chết, chúng ta không cứu hần sao?” Thanh âm non nớt lại vang lên.

“Tiểu Ưc Nhi, chúng ta không thể cứu a..... Nơi này nhiều khát cái như vậy.”

“Vượng thúc thúc, con có thứ gì đó nướng cho, chia một ít cho vị đại ca ca này đi..... Thế nào, cho người!” Chủ nhân của thanh âm ôn nhu mềm mại hình như phát hiện chính mình có khả năng giúp hần, thật cao hứng nói.

Nam hài ý chí mờ nhạt nhìn tiểu cô nương trước mắt lấy ra một cái vòng tròn, vàng óng gì đó, hần miễn cưỡng tập trung nhìn vào — a..... Là một cái vòng tay, làm bằng vàng!

Đó là một cái vòng tình xảo, xem thủ công hần là của thời tiền triều, bên trên là song long hí châu, hai cái đầu của hai con rồng chụm lại ngậm một viên ngọc, thân rồng uốn lượn làm thành thân chiếc vòng, toàn bộ đều làm từ vàng, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết giá trị xa xỉ của nó.

Chỉ cần có một cái vòng tay như vậy, hần ăn cơm năm năm hay mười năm cũng không thành vấn đề! Thiếu niên sắp mất đi ý chí sinh tồn lập tức có hết sức ngồi dậy, run run bắt tay cầm, tiếp nhận vòng vàng trong tay tiểu cô nương.

“Không được!” Chộp mất lại bị vị đại thúc bên cạnh tiểu cô nương mạnh mẽ lấy đi, bàn tay to mang chiếc vòng nhét vào vạt áo tiểu cô nương, thấp giọng nói: “Tiểu Ưc Nhi, đây là nương con để lại cho con, là cái vòng Song Long hí châu, vốn là một cặp, thiếu mất một cái, cha con sẽ không đón nhận con! Mau cất đi, nơi này nhiều người, bị đoạt sẽ không tốt đâu.”

Tiểu cô nương nước mắt đã muốn đi ra, nàng nghẹn ngào khóc nói: “Nhưng con cảm thấy vị đại ca ca này thực đáng thương a! Hần giống như sắp chết, con phải giúp hần.”

Vị đại thúc không làm sao được, bấu môi, từ trong ngực xuất ra một ít bạc vụn đặt ở trong tay tiểu cô nương, “Tiểu Ưc Nhi, đem bạc vụn này cho hần đi. Dù sao nhà cha con ngay tại phố cách vách, hần hần là sẽ mời chúng ta dùng cơm, bạc vụn com chiều liền cho hần cũng được.”

Tiểu cô nương rốt cục nín khóc mỉm cười, tay nhỏ bé cầm bạc vụn, dùng thanh âm mềm mỏng đối thiếu niên nói: “Vị đại ca ca này, bạc này cho ngươi, nhanh đi ăn đi, nếu không sẽ đói bụng.”

Thiếu niên tiếp nhận bạc vụn, lấy thanh âm suy yếu hỏi, “Tiểu. Tiểu muội muội, ngươi. Tên là gì?”

“Ta tên là –”

Thanh âm của nàng bị đánh gãy, đại thúc bên người tiểu cô nương kéo nàng đi về phía Sùng giáo phùng. “Tiểu Ưc Nhi, trời sắp tối rồi, chúng ta đi nhanh đi!”

Tiểu cô nương vừa đi vừa quay đầu, dùng thanh âm non nớt hô: “Đại ca ca, nhất định phải ăn nha!”

Thiếu niên nhìn bạc vụn trong tay, lại nhìn tiểu cô nương dần dần đi xa. Trên người nàng chính là xiêm y vải thô, như thế nào có vòng tay quý như vậy? Đó là làm bằng vàng, lại còn là một đôi với cái khác. Kia giá trị hần là rất nhiều!

Đột nhiên, hần chợt dạ. Như thế nào lại nghĩ vậy? Ngươi ta hảo tâm bố thí bạc, hần lại nghĩ tới vòng vàng trong tay nàng!

Di, làm khắt cái đã lâu, nhân cách cũng không có sao?

Ai, đừng nghĩ nhiều như vậy, đi ăn cơm thôi! Thiếu niên miễn cưỡng nâng thân mình gầy yếu, bám vào tường đứng lên, loạng choạng rời đi, thoát ly khỏi nơi có đông đảo khắt cái này.

Mười năm sau

“Tạ tổng quản! Van cầu ngươi thư thả cho vài ngày, chỉ cần ta lấy lại được của tên mặt ỉ Vương Nhị kia, là có thể trả lại bạc cho ngươi. Van cầu ngươi đừng lấy đi căn nhà duy nhất của ta ! Tạ tổng quản –” Nam nhân sợ hãi bắt lặc hô.

Ở Hấp huyện ,tại chính sảnh cửa hàng Tô gia, một vị thương nhân trung niên đứng áp ứng, trong mắt lộ vẻ cầu xin.

“Vương chương quỳ, tại thương ngôn thương, khế ước ghi rõ một năm chính là một năm, nay ngươi khất nợ quá hạn, hơn nữa lợi tức.” Lạnh lùng hừ một tiếng, “Đã muốn vượt qua năm trăm lượng. Ngươi tính xem, bất quá một trăm lượng, thu nhà của ngươi, coi như cửa hàng chúng ta chịu thiệt rồi!” Chính sảnh truyền đến thanh âm bình tĩnh, lạnh như băng, không mang một tia cảm tình nào.

“Nhưng là...van cầu ngươi! Tạ tổng quản...” Vương chương quỳ cầu xin.

“Người đâu!” Nam nhân đứng giữa chính sảnh vung tay lên, nô bộc hai bên lập tức đem lão Vương chương quỳ đang cầu xin tha ra ngoài.

“Van cầu ngươi a, Tạ tổng quản! Cho ta thêm một ít thời gian a! Ta nhất định trả đủ tiền, van cầu ngươi, không cần tuyệt tình như vậy! Van cầu ngươi.” Vương chương quỳ bị tha ra ngoài vẫn khổ sở xin xỏ.

Nam nhân trẻ tuổi mặt không chút thay đổi vui đầu vào sổ sách, đối với thanh âm cầu xin mất diếc tai ngoi.

Còn ngoài cửa lớn Tô trạch, Vương chương quỳ vô lực nằm ngã xuống đất, nô bộc tha hần đi ra ngoài khuyên bảo: “Vương chương quỳ, ngươi biết Tạ đại tổng quản chúng ta nghiêm khắc có tiếng, làm cái gì cũng một là một , hai là hai, ngươi có cầu ông ấy thế nào cũng vô dụng, chẳng bằng trở về dọn dẹp một chút, lưu lại ít gia sản, miễn cho ngày mai căn nhà bị quan phủ niêm phong, liền cái gì cũng lấy không được.” Nói xong, nô bộc nhìn nhìn Vương chương quỳ đáng thương, liền lui người vào đại môn màu đỏ của Tô trạch.

Chủ tử Tô trạch là Tô gia tiểu thư Tô Thái Tần, vốn là con nhà quan, sau vì gia đạo sa sút, chính mình dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, lấy văn phòng tư bảo(*) xây dựng sự nghiệp, nay cửa hàng Tô gia ở Hấp huyện đã là cửa hàng bậc nhất bậc nhì vùng này.

Tô Thái Tần năm nay mười sáu tuổi, có tiếng là khôn khéo thông minh, mà Tô gia đại tổng quản Tạ Cảnh Sướng lại là trợ thủ đắc lực của nàng, lãnh tình nghiêm khắc, làm việc dựa trên quy củ, không có ngoại lệ. Nghe nói hần trước đây là khắt cái, sau được Tô Thái Tần nhìn trúng, đem về làm phó dịch,rồi thăng chức làm quản sự, không lâu sau, trở thành đại tổng quản của Tô gia.

(*) : (gồm “bút, nghiên, giấy, mực” là bốn vật quý của chốn văn chương chuyên chở ngôn ngữ, ý nghĩa và nghệ thuật... Từ xưa vua chúa, quan lại, văn nhân, nhà giáo, thầy thuốc... đều sử dụng và đặc biệt gắn bó mật thiết với các nhà thư họa)

“Tạ tổng quản, như vậy có thể hay không rất nhân tâm?” Văn Đức, tùy tùng bên người Tô Thái Tàn thấp giọng hỏi.

“Người không đi theo tiểu thư, chạy đến đây nhiều lời cái gì?” Tạ Cảnh Sướng không thèm nhìn Văn Đức, vẫn như trước vùi đầu vào đồng sổ sách cao ngang chừng núi.

“Ai nha! Tiểu thư lại bị phu nhân gọi đi, tám phần là vì chuyện thành thân. Người không phải không biết, tiểu thư căn bản không muốn thành thân, mỗi khi bà nổi đến, tiểu thư sẽ phát sinh chút nóng nảy, ta không ở nơi này trốn tránh, chẳng lẽ còn đợi bị nằng ư? Ta thực đáng thương a, mỗi lần.....” Văn Đức thao thao bất tuyệt nổi khổ tâm.

“Được rồi! Người không có việc gì liền rút, đừng phiền ta!” Tạ Cảnh Sướng bùng lên vẻ mặt lạnh lùng, dùng ánh mắt nghiêm nghị quét Văn Đức liếc mắt một cái, khiến hắn lập tức ngậm miệng.

“Bẩm tổng quản!” Hạ nhân cầm một bọc khăn vải tiến vào.

“Chuyện gì?” Tạ Cảnh Sướng không kiên nhẫn ngẩng đầu lên. Như thế nào? Hắn không thể có một khắc yên tĩnh sao?

“Bẩm tổng quản, phía đông thành có một nữ tử, muốn mua nhũ kim loại tiền cửa hàng chúng ta chế ra, loại giấy thượng hạng nhất nước (chỗ này tở chém một tý), nhưng nàng không có bạc, muốn lấy thứ này thay thế. Chương quỳ phía trước không dám làm chủ, bảo tiểu nhân mang vào hỏi tổng quản.” Hạ nhân đem đồ đặt lên bàn.

Tạ Cảnh Sướng vẻ mặt phiền chán nói: “Nói cho nàng, mua gì cũng cần bạc! Đặc biệt là giấy tiền chúng ta làm độc nhất vô nhị, muốn nhũ kim loại tiền, trừ bỏ bạc, cái khác.....” Khi hắn thoáng nhìn thứ trên bàn, liền ngừng lại.

Trên đó là một cái vòng tay vàng, song long hí châu (chắc là hai con rồng chạm đầu phun lửa), tinh tế, đuôi rồng uốn lượn giao triền thành thân vòng tay, nhìn là biết đồ cổ tiền triều, giá trị xa xỉ.

Tạ Cảnh Sướng neho lại con người đen, cầm vòng tay trên bàn nhìn kỹ một chút, trầm giọng hỏi: “Đây là người nữ tử đó tự mình đem đến?”

“Hỏi tổng quản, không phải, là đại thẩm cách vách nàng hảo tâm giúp nàng mang đến đổi nhũ kim loại tiền. Vị đại thẩm nói chủ nhân của chiếc vòng này không có phương tiện vào thành, cầu xin nàng giúp. Nàng còn thỉnh chúng ta hảo bảo quản vòng tay này, chờ chính chủ có bạc sẽ đến chuộc đồ về.”

Văn Đức ở một bên huyên não nói: “Chắc! Nàng coi cửa hàng chúng ta là hiệu cầm đồ sao! Tạ đại tổng quản nhà ta sao có thể dễ thương lượng như vậy, bảo nàng...”

“Cho nàng!” Tạ Cảnh Sướng nhìn chăm chăm vòng vàng trong tay, trầm giọng nói.

“Dì?”

“Cho nàng! Xem chủ nhân chiếc vòng tay muốn bao nhiêu nhũ kim loại tiền, bao nhiêu kim hoa giấy tiền, toàn bộ cho nàng. Bất quá.....” Hắn nhìn thoáng qua Tề Nguyệt tùy tùng bên cạnh, “Ta muốn biết nàng ở đâu, làm cái gì?”

Tề Nguyệt gật đầu, lui xuống.

“Vâng!”.

“Điểm này không giống tác phong Tạ đại tổng quản! Tạ tổng quản, người không nhận bạc bên ngoài gì đó — đương nhiên rồi, này vòng tay là làm bằng vàng, hẳn là rất đáng giá, bất quá đâu..... Dì, người đâu? Tạ tổng quản? Tạ tổng quản!”

Văn Đức kêu to, chính là tung tích Tạ Cảnh Sướng đã biến mất khỏi đại sảnh?

~~~

Đúng vậy, đây là vòng tay mười năm trước hắn thấy qua, hắn còn từng run rẩy chạm vào — tuy rằng chỉ có thoáng qua, nhưng cũng đủ rồi. Vị tiểu muội muội kia phát sinh chuyện gì sao? Làm sao có thể lưu lạc đến nỗi phải đem chiếc vòng này đi đổi?

Tạ Cảnh Sướng ngồi ở thư phòng, cầm song long hí châu trong tay, đắm chìm vào hồi ức.

Hắn rất ít nhớ tới chuyện lúc trước, bởi vì không chịu nổi cho dù thống khổ đã qua! Hắn vẫn thực cố gắng quên đi, nhưng mà cái vòng tay lúc này đã gọi lại trí nhớ của hắn.

Mười năm trước, hắn mười hai tuổi, cuộn lại trong cái góc âm u đường sùng nam, lúc ấy hắn ang hấp hối, cũng sắp đói chết, đúng lúc được cấp một ít bạc vụn, hắn dùng ngần ấy bạc ăn ít cơm cho có khí lực, vừa vặn lúc ấy quan viên họ Trương muốn tu sửa quan xá, hắn may mắn được nhặt vào giúp. Sau hắn đến Tô gia công tác, Tô Thái Tàn cho rằng: Hắn là một nhân tài cho nên dạy hắn biết chữ kinh thương (biết việc kinh doanh).

Tô Thái Tàn khi đó tuy nhỏ tuổi, nhưng đã có hùng tâm chí lớn. Nàng cần người tài giỏi, đáng tin cậy giúp nàng sáng lập sự nghiệp, nàng biết Tạ Cảnh Sướng là người thích hợp được chọn — hắn không có thân nhân, không có gánh nặng nhân tình, từ nhỏ là hành khất, hiểu rõ tiền tài là trọng yếu. Hắn mát lạnh nhìn thế gian, bởi vì thế gian đã tặng hắn quá nhiều đau thương! Người như vậy rất hợp với thương trường lạnh lẽo.

Nhưng nguyên nhân chính Tô Thái Tàn tuyển hắn vẫn là lòng trung thành. Mấy năm nay bởi Tô Thái Tàn, hắn nguyên bản từ phó dịch, một đường thẳng chức đến đại tổng quản. Chức vị thăng quá nhanh, khó tránh khỏi gặp phải lời ra tiếng vào, nhưng Tạ Cảnh Sướng cũng không làm loạn, vẫn như cũ bình tĩnh nghiêm khắc tuyệt tình, chấp hành nhiệm vụ — bảo vệ quyền lợi của hàng Tô gia, không cho phép xảy ra một ly sai sót nào.

Nếu không phải vị tiểu muội muội năm đó bỏ thí, hắn sẽ không có khả năng sống sót, mà cũng không có cuộc sống trước mắt. ....

“Bẩm tổng quản!” Thanh âm từ từ từ Tề Nguyệt đánh gãy hồi tưởng của Tạ Cảnh Sướng.

Tạ Cảnh Sướng từ trong trầm tư ngẩng đầu, hít sâu một hơi, trầm giọng: “Nói!”

“Bẩm tổng quản, vị nữ tử ấy tên gọi Diêu Úc Thu, là con riêng của Sùng giáo phường Diêu lão gia. Khi nàng tám tuổi, mẫu thân ốm chết, liền đến Diêu gia nương thân. Hai năm trước, nàng tròn mười sáu, bị Diêu gia đưa đến Tùng Giang phủ làm thiếp của Dương Lập Hành, sau lại không biết vì duyên cớ gì, nàng bị phu gia hưu cách, từ Tùng Giang phủ một đường trở lại Hấp huyện, bắt quá sau khi trở về, Diêu gia không nguyện thu lưu nàng, nàng liền ra phía đông ngoại ô tìm gian nhà hoang ở tạm.”

Nguyên lai năm ấy nàng mới tám tuổi a. .... Kìa Diêu gia căn bản không có chiếu cố nàng, đem nàng tặng cho người ta làm thiếp, cuối cùng còn không thu lưu nàng, đáng giận! Áp chế tức giận sôi trào, hắn trầm giọng nói: “Nàng muốn nữ kim loại tiên, kim hoa giấy làm cái gì?”

“Bẩm tổng quản, Diêu Úc Thu có đôi tay rất khéo, từ nhỏ đã biết thêu thùa. Nàng rất thích chiết phiến (quạt giấy), gần đây có học làm quạt, nàng muốn nữ kim loại tiên là vì làm mặt chiết phiến a.” Tề Nguyệt cung kính nói.

“Thì ra là thế. ....” Hắn cúi đầu trầm ngâm. “Còn có gì khác không?” Hắn muốn biết nhiều một chút những thứ có liên quan đến nàng.

“Bẩm tổng quản, còn có một ít tin tức đồn thổi. Diêu Úc Thu mười sáu tuổi đến làm tiểu thiếp Dương gia, trên mặt không có sẹo, nhưng lần này trở về, trên mặt lại có, người ta nói là nàng không tuân thủ nữ tắc, câu dẫn nam nhân Dương gia, mới có thể mặt mày. ....”

“Đủ!” Tạ Cảnh Sướng đột nhiên rống to, khiến Tề Nguyệt hoảng sợ.

Tạ Cảnh Sướng thấy chính mình thất thố, lập tức khôi phục bình tĩnh ngay thường, trầm giọng nói: “Tề Nguyệt, đi thăm dò cuộc sống những năm gần đây của nàng, bao gồm chuyện nàng đến Tùng Giang phủ, điều nhỏ nhặt nhất cũng điều tra cho ta. Mấy ngày nay ngươi không cần đi theo ta, nếu cần chi phí thì đến trưởng phòng thông báo.”

“Vâng.” Tề Nguyệt theo lời lui ra.

Diêu gia cư nhiên đối xử với nàng như vậy!

Nghe được nàng bị Diêu gia tùy ý đem tặng cho người ta làm tiểu thiếp, nghe được nàng trở lại cố hương, nhưng không có nơi để trú ngụ, nghe được nàng bị nói thành nữ tử không tuân thủ nữ tắc, hắn tự dưng liền phẫn nộ!

Hắn không thể chịu được!

Tiểu cô nương đã giúp hắn, hắn không thể chịu được một tiểu cô nương tâm địa thiện lương bị người khác chà đạp như vậy!

Chết tiệt!

***

Ngoại ô đông thành Hấp huyện. . .

“Diêu tiểu tử, giấy này đủ không?” Vồng đại thẩm mập mập lau mồ hôi hỏi.

“Đủ. Vồng đại thẩm, cảm ơn người, để người thay con chạy một chuyến này, thực vất vả. Ách. .... Đại thẩm, người có dặn bọn họ. ....” Diêu Úc Thu có chút bất an.

“Có có có. Diêu tiểu tử, con yên tâm, ta đã dặn riêng bọn họ, nói phải bảo quản tốt chiếc vòng ấy, chờ con có bạc, sẽ đi chuộc đồ. Yên tâm, ta trước khi trở về còn nhắc thêm lần nữa.” Hai hàng mồ hôi lăn trên mặt lau mãi không hết.

Diêu Úc Thu yên tâm hơn nhiều, thu hồi nữ kim loại tiên trên bàn, kim hoa giấy, mỉm cười nói: “Vồng đại thẩm, con rót chén trà mời người.”

“Làm phiền Diêu tiểu tử. Thời tiết thật sự là nóng nha!” Vồng đại thẩm một bên lau mồ hôi, một bên ngẩng đầu nhìn phía bên ngoài vạt dâm không mây, thời tiết nóng bức.

Đêm khuya, Diêu Úc Thu đem nan quạt đặt trên bàn. Nàng trước nên thử làm theo kiểu cổ, diện tích nhỏ một chút, chỉ cần 9 nan, nếu bán tốt nàng lại làm chiết phiến mười bốn nan, như vậy có thể tiết kiệm một chút nguyên liệu.

Điều Ưc Thu từ khi bị Dương gia hù cách đuổi ra khỏi cửa, bởi vì trên mặt có vết thương, thật vất vả bảo trụ tính mạng, nàng cầm một chiếc vòng tay song long hí châu – di vật của mẫu thân cầm ở Tùng Giang phủ mới có lộ phí để hồi hương, không nghĩ tới thiên tân vạn khổ trở về, Điều gia không chào đón nàng, còn sai hạ nhân đuổi nàng ra ngoài.

Roi vào đường cùng, nàng đành nghĩ biện pháp sống tạm, mà nàng không biết làm gì, chỉ có thể thuê khăn, thu nhập ít ỏi. Nàng nhớ lại trước đây ở Điều gia cùng đám thợ thuyền học được tay nghề chế phiến, mặc dù chưa biết có được hay không, nhưng ăn cũng là sống tạm, liền tạm thời thử một lần.

Quạt có rất nhiều loại, có quạt nan, quạt lông, quạt lụa, chiết phiến. Riêng nàng có vẻ thiên vị chiết phiến. Chiết phiến trọng yếu nhất là phiến cốt (chắc là thanh nan) cùng mặt quạt, đại đa số phiến cốt là làm từ giấy trúc, này không làm khó được nàng. Nhưng mặt quạt giấy ....

Giang Nam giấy tiên trần quý nổi tiếng nhất cơ hồ đều là từ cửa hàng Tô gia Hấp huyện mà ra, nghe nói cửa hàng Tô gia giá cả vừa phải, không lừa lọc già trẻ, nhưng cũng không cho ai mua chịu, tổng quản ở đây lại càng khó nói chuyện, nghe nói hẳn là một nam tử trẻ tuổi, ước chừng hơn hai mươi, bộ dạng cao ngất tuấn tú, cũng là nổi danh lãnh khốc.

Muốn làm một cái quạt tốt, mặt quạt giấy tuyệt không thể coi thường. Không còn cách nào khác, nàng nhìn đầu lấy ra chiếc vòng vàng còn sót lại, nhờ Vồng đại thẩm phụ cận vào thành đến cửa hàng Tô gia đổi nhũ kim loại tiên, xem có thể hay không đổi chút kim hoa giấy — kim hoa giấy là trân bảo lấy từ Cao Xương quốc.

Ấn, nàng coi như gặp may mắn, Tô gia đã đưa đồ cho đại thẩm. Chờ bán chiết phiến, có bạc xong, nàng sẽ đem tiền đi chuộc đồ. .... Nở nụ cười, thật cẩn thận đem nhũ kim loại tiên hôm nay Vồng đại thẩm đổi cắt thành mặt quạt lớn nhỏ, lại chậm rãi đem giấy tiên dán lên trên.

Trong lúc chờ đợi, nàng cầm lấy số vải bên cạnh may túi.

Điều Ưc Thu tay rất khéo, nhưng một đôi tay nhỏ bé không non mềm bóng láng, mà là thô ráp, nhìn kỹ còn có một ít vết thương nhỏ, đó là dấu vết tám năm nàng ở Điều gia lưu lại.

“Không lao động sẽ không có cơm ăn.” Đây là lời đầu tiên Điều gia nói với nàng. Vượng đại thúc đem đồ còn lại hết đều là do nàng hảo tâm, đem bạc vụn bữa tối cho khát nôi, khiến hai người không có cơm ăn. Kết quả nàng đến Điều gia là ở bên cạnh bàn nhìn người khác dùng bữa, cứ như vậy đối bụng cả đêm.

Điều Ưc Thu lắc đầu, vứt những ngày khổ sở ra sau đầu. Nhìn chiết phiến trên bàn có lẽ đã xong, nàng thu hồi cái túi đang thuê dờ, cẩn thận đem chiết phiến cắt vào trong túi sơ sài.

***

“Tạ tổng quản chúng ta nói, muốn chuộc cái vòng tay kia, chính chủ phải tới đây đàm phán. Đại thẩm, người lần này vô ích rồi.” người gác cổng cửa hàng Tô gia nói với Vồng đại thẩm.

“Nhưng đây là bạc Điều tẩu từ bán chiết phiến, nàng muốn dùng số bạc đó chuộc lại, lần trước không phải nói đồng ý sao?” Vồng đại thẩm mở miệng ướm thăm oán giận. Hôm nay thực nóng nha!

“Đại thẩm, Tạ tổng quản chúng ta không nói hai lời, mặc cho ai đến nói cũng giống nhau. Muốn lấy vòng tay, liền cần chính chủ ra mặt. Đúng rồi đại thẩm, hôm nay còn cần nhũ kim loại tiên sao? Tạ tổng quản nói chỉ cần vị nữ nhân kia muốn, chúng ta liền cung cấp — Tạ tổng quản chúng ta luôn luôn là người sòng phẳng, không cho người ta chịu nợ, vị nữ nhân kia lại làm cho chúng ta Tạ tổng quản phá lệ nha.” Người gác cổng cao hứng phấn chấn nói.

Vồng đại thẩm rất khó xử. Cái vòng tay kia là di vật của mẹ nàng để lại, tất nhiên là quý trọng vạn phần. Vốn tưởng rằng lần này đến có thể đem vòng tay chuộc về, không nghĩ tới Tô gia tổng quản lại kêu Điều tẩu từ tự mình đến — Điều Tẩu đáng người rất đẹp, nhưng bởi vì vết sẹo trên má phải mà không dám vào thành. ... Này làm sao đây?

“Đại thẩm, thừa dịp sắc trời còn sớm, người chạy nhanh trở về nói cho chính chủ đi. Thời gian trôi nhanh lắm, trước khi trời tối, là có thể thuận lợi đem chuyện này xong thỏa đáng.” Người gác cổng nhìn ra Vồng đại thẩm khó xử, hảo tâm nhắc nhở nàng.

Được ! Cùng lắm là nàng lại bởi Điều tẩu từ đi thêm một chuyến là được. Đúng đúng đúng, liền làm như vậy đi!

“Cám ơn tiểu ca a! Nhũ kim loại tiên tạm thời không cần, ta thừa dịp sắc trời còn sớm chạy nhanh về giải quyết chuyện này. Ta đi đây!” Nói xong, Vồng đại thẩm đi động thân hình to béo, đi lại hướng đông thành.

~ ~ ~

“Đại tẩu thỉnh bên này.” hạ nhân Tô phủ lễ phép mời nàng đến trước thư phòng, cung kính hướng bên trong hô: “Tổng quản, người tới.”

“Tiến vào.” thanh âm lạnh lùng từ thư phòng truyền ra.

“Đại tẩu thỉnh đi vào.” Phó dịch thấp giọng nói xong liền lui xuống.

Điều Ưc Thu theo bản năng sờ sờ má phải. Nàng trước khi xuất môn có lấy khăn che mặt, chỉ sợ vết sẹo xấu xí trên mặt sẽ dọa đến người khác. Mà vị tổng quản bên trong có hay không cũng bị nàng dọa? Dùng cái khăn che mặt hẳn là tốt rồi!

Điều Ưc Thu bắt an đẩy cửa thư phòng, bên trong bố trí thực đơn giản, chỉ có một người, là nam nhân. Dáng người hần cao to, diện mạo tuấn tú, nhưng hơi âm trầm, có một đôi con ngươi đen thâm thúy, bạc môi thì mím chặt.

Tạ Cảnh Sương nhìn nàng — nàng không còn là tiểu cô nương mười năm trước cột hai búi tóc rách buồm. Nàng búi tóc, trên mặt là một chiếc khăn che chắn, mặc xiêm y vải thô, chỉ có loại vải dệt quần áo này là có ấn tượng như mười năm trước, cái khác..... Hần còn đang tỉ mỉ quan sát nàng, Điều Ưc Thu nhỏ giọng mở miệng.

“Tạ tổng quản, ta hôm nay là tới chuộc chiếc vòng tay, có thể hay không đem vòng tay trả lại cho ta?”

Nam nhân này gương mặt che phủ hần sương, mặc dù bộ dạng tuấn, nhưng trên người tản mát ra hơi thở tuyệt tình lãnh khốc, cùng..... giống người ở Tùng Giang, làm nàng cảm thấy chính mình thực khiếp sợ. Nàng không thích loại hơi thở này, càng không thích loại cảm giác này.

“Vòng này hẳn là có một đôi, cái còn lại ngươi cầm sao? Ta muốn xem, ngươi ra giá, ta mua.” Hần vẫn nhìn nàng.

“Tạ tổng quản, vòng tay này không bán. Bạc đây, xin ngươi đưa vòng tay trả lại cho ta.” Điều Ưc Thu ngẩng đầu vội vàng nói, nhanh chóng đem bọc bạc vụn nhỏ đặt lên bàn. Nàng muốn cầm lại di vật của mẫu thân, sau đó rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.....

“Một cái còn lại ở chỗ ngươi sao?” Tạ Cảnh Sương không có đáp lời nàng, cổ hỏi lại.

Nàng lại cúi đầu: “Không..... Không có. Không..... Bất quá..... Đây không liên quan đến ngươi, đem vòng tay trả lại cho ta.” Nàng kinh hoàng chỉ sợ hẳn không chịu trả chiếc vòng tay.

Đúng vậy! Hần chính là không chịu.

“Vi sao cái còn lại không ở chỗ ngươi?” Hần con ngươi đen thâm trầm nhìn nàng.

Nàng cúi đầu trầm mặc. Nàng vì xoay sở kiếm sống để trở về Hấp huyện nên đã đem cầm nó ở Tùng Giang phủ. Đem đi vật mẫu thân cầm không phải chuyện nàng muốn làm, nhưng không thể không cầm, nàng cần có tiền.

Đột nhiên, nam nhân bước lên phía trước, giật cái khăn che mặt của nàng xuống.

“A!” Điều Ưc Thu sợ hãi kêu ra tiếng, lùi nhanh vài bước, bối rối che má phải của mình.

Tạ Cảnh Sương con ngươi đen thủy chung không có rời khỏi nàng, đương nhiên cũng đem nàng phản ứng kích động thu vào đáy mắt.

Nàng bộ dạng xem như mỹ, môi hồng răng trắng, lông mày như trăng rằm, đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển, khuôn mặt trái xoan, da trắng như tuyết, quả là loại hình nam nhân thích.

“Thinh..... Thinh đem cái khăn che mặt đưa ta.....” Nàng che má phải, run giọng nói.

Tạ Cảnh Sương không để ý tới yêu cầu của nàng, hần sát lại gần từng bước, bắt lấy cổ tay phải của nàng kéo xuống.

“A! Không cần! Đừng như vậy!” Điều Ưc Thu càng thêm hoảng sợ hô.

Mà nàng gầy yếu căn bản không phải đối thủ của hần, tay phải liền bị tách khỏi mặt —

Trên đó là một vết sẹo rất dài không phải do dao nhỏ cắt. Nếu là do lưỡi dao gây thương tích thì vết thương hẳn là thẳng tắp mới đúng, nhưng vết sẹo trên mặt nàng uốn lượn vặn vẹo, cho nên xác nhận là do tác động mạnh mẽ từ bên ngoài, hơn nữa miệng vết thương không được chữa trị, vết sẹo từng sinh mủ, xuất hiện dấu vết sưng vù— hẳn trước đây là khát nôi, rất quen thuộc với những loại vết thương như thế.

Đáng chết! Có thể thấy Dương gia không đối đãi tốt với nàng, mặt nàng bị thương cư nhiên không thỉnh đại phu băng bó! Nàng đến làm thiếp người ta mà chưa từng có một ngày lành sao? Điều gia cùng Dương gia mặc dù không phải hào môn cự cổ, nhưng nuôi thêm một người là nàng thì cũng đâu khó khăn gì!

Không, kẻ có tiền đều như vậy! Bùn xin keo kiệt, hà khắc thành tính, lấy ngược đãi người khác làm thú vui!

Hần lúc nhỏ đã từng trải rồi, để có một ngụm cơm, phải chờ người ta ăn xong, còn phải xét qua sắc mặt..... Chẳng qua, hần không nghĩ tới có người đối xử với nữ nhi chính mình lại hà tiện đến vậy!

“Xem..... Xem đủ chưa! Đem cái khăn che mặt trả lại cho ta!” Nàng trên mặt tái nhợt bối rối.

Lúc này hần không làm khó xử nàng, buông tay nàng ra, đem cái khăn che mặt trả lại cho nàng. Dù sao muốn nàng hé ra gương mặt không trọn vẹn, không hề che lấp đối mặt với người xa lạ quả thực rất tàn nhẫn.

Điều Ưc Thu dùng cầm khăn che lại vết sẹo xấu xí, thối lui đến cạnh cửa, muốn tạo khoảng cách cùng hần.

“Thinh..... Thinh đem vòng tay đưa ta.” Nàng nhỏ giọng nói. Tuy rằng sợ hãi, nhưng rất kiên trì.

Tạ Cảnh Sướng vẫn làm mặt lạnh, chậm rãi nói: “Đi! Chỉ cần ngươi theo bởi ta dùng bữa, sau đó tới nơi ngươi ở lấy biên lai cầm đồ, ta sẽ trả lại cho ngươi.”

“Ngươi. .... Ngươi làm sao mà biết chuyện biên lai cầm đồ” Một đôi mắt đẹp không thể tin nhìn hắn, nàng hoàn toàn giật mình. Nam nhân này sao lại biết song long hí châu là một đôi, còn biết nàng đi cầm cố cái còn lại?!

Tạ Cảnh Sướng thần sắc không có gì dao động. Hắn đương nhiên biết! Nàng – một tiểu thiếp bị đuổi ra khỏi nhà, xem vết thương trên mặt nàng là biết Dương gia căn bản không để ý tới chết sống của nàng, chẳng lẽ còn có thể thiện tâm cấp phí cho nàng hồi hương sao? Cho dù có, thì Diêu gia cũng không tiếp nạp nàng, nàng không đem cầm vòng tay thì sao có thể sống sót đây?

Hơn nữa xem bộ dáng nàng tái nhợt, sau khi trở lại Hấp huyện có lẽ không có hảo hảo dùng cơm đi! Hắn đẩy mình kinh nghiệm đói khát, cho nên hắn mới lưu nàng dùng bữa.

“Ngươi không cần để ý ta làm sao mà biết, chỉ cần ngươi nguyện ý đem biên lai cầm đồ cho ta, theo giúp ta ăn bữa cơm, vòng tay này liền trả lại cho ngươi, bạc vụn đều cho ngươi mang về.” Hắn như trước mặt không chút thay đổi.

“Nhưng. .... Nhưng là, ta nghĩ sẽ tích cóp đủ bạc sẽ đến Tùng Giang phủ chuộc đồ. Có thể hay không. ....”

“Không thể!” Hắn quả quyết đánh gãy lời của nàng, “Chờ ngươi tích đủ bạc, không biết là năm nào tháng nào! Trước mắt muốn nhanh chóng chuộc đồ, vòng tay trân quý như vậy mà không lấy về, chủ hiệu có khả năng bán nó đi nha. Ta có bạc, ngươi đem biên lai cầm đồ tặng cho ta đi.”

“Không có khả năng! Ta đã dặn dò chủ hiệu bảo quản tốt nó, chỉ cần ta gom đủ. ....” Nàng vội vàng giải thích.

“Nhân ngôn có thể tin sao? Ngươi không phải từng bị lừa gạt?” Tạ Cảnh Sướng lạnh lùng nói.

Chỉ thấy sắc mặt Diêu Úc Thu phút chốc trắng xanh, thân mình run lên một cái, cơ hồ đứng không vững!

Đúng vậy, nàng mấy năm nay là bị người ta lừa. Mẫu thân lừa nàng, nói cha rất thương yêu nàng, bảo nàng yên tâm, không nghĩ tới đến Diêu gia lần đầu tiên đã phải chịu đói. Sau là phụ thân lừa nàng, nói Dương Lập Hành sẽ đối xử với nàng tốt lắm, bảo nàng làm tiểu thiếp của hắn, không nghĩ tới hắn lại đối nàng châm chọc khiêu khích. Dương Lập Hành tại đêm động phòng cũng lừa nàng, nói cả đời chiếu cố nàng, kết quả đâu! Hai năm nay làm toàn thân nàng tổn thương, gương mặt bị hủy hoại, còn bị đuổi ra ngoài.

Mà chương quầy cầm đồ kia sẽ lừa nàng? Không, không thể! Đó là thứ duy nhất mẫu thân để lại! Nàng không còn thứ gì đáng giá nữa!

Diêu Úc Thu kinh hoàng buồn rầu, xoay người muốn đi — nàng muốn nhanh đến Tùng Giang phủ đem đi vật của mẫu thân chuộc lại!

“Đợi chút! Ngươi hiện tại không bạc, chuộc kiểu gì? Hơn nữa đi Tùng Giang cũng rất tốn kém. Trước mắt còn có đi vật của mẹ ngươi, ngươi không lấy sao?” Tạ Cảnh Sướng giọng cao chiếc vòng trong tay.

Nàng liền chạy về phía hắn định lấy lại, nhưng Tạ Cảnh Sướng nâng tay, cười yếu ớt nói: “Không được. Diêu cô nương, ngươi trước theo giúp ta ăn bữa cơm, sau đó đem biên lai cầm đồ đưa ta, ta mới có thể đem vòng tay này trả lại ngươi.”

Nàng trừng hắn qua khăn che mặt.

Hắn làm sao mà biết vòng vàng song long hí châu này là di vật mẫu thân nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Tiểu Tam! Mau đem tiền nước phí vương ngư, yêm tiên quyết ngư, kim ngân đề gà bưng (Món ăn nha, ta chịu) đến chỗ đại tổng quản!” Tô phủ đầu bếp ỏ táo phòng (bếp) thét to.

“Tạ tổng quản thật kỳ lạ, trước kia khi mọi người dùng xong cơm, hắn còn chưa có dùng bữa, hôm nay trời còn chưa tối, liền thúc giục làm cơm!” Đầu bếp mặt mày toái niệm.

“Chắc! Tiểu Tam, còn sững sờ đứng đấy làm cái gì? Còn không mau đi!” Đầu bếp rống to.

“Vâng!” Thiếu niên bên cạnh liền hấp tấp đem đồ ăn bưng ra ngoài.

Tiểu Tam từ tảo phòng mang thức ăn đến chỗ Tạ Cảnh Sướng, chỉ chốc lát sau đã đầy một bàn mỹ vị.

“Mời!” Tạ Cảnh Sướng giơ tay lên, mời Diêu Úc Thu ngồi xuống. Diêu Úc Thu theo lời ngồi vào chỗ của mình, trong lòng bất an.

Nàng nhìn một bàn tròn đầy ắp hương thơm, nhất thời nổi lên chua xót trong lòng. Nghĩ lại ở Diêu gia nàng chưa từng nếm qua những thứ này, đến Dương gia làm tiểu thiếp, tuy nói so với ở Diêu gia tốt hơn nhiều, nhưng chẳng bao lâu, cơm của nàng còn không bằng cả một tỳ nữ.

Hiện tại nam tử xa lạ này lại hào phóng chiêu đãi nàng, nên sẽ không..... Sẽ không giống Dương Lập Hành trộn này nọ vào cơm đi?!

Nhớ lại tới đây, nàng phút chốc đứng dậy cách xa bàn ăn.

“Làm sao vậy?” Tạ Cảnh Sướng nhíu mày.

Xem nàng bộ dáng bị kinh hãi, chẳng lẽ nàng chưa từng ăn qua mấy thứ này, nên bị dọa ư?

“Này..... Này cơm..... Có rộn thứ gì không?” Nàng run rẩy hỏi.

Tạ Cảnh Sướng nghe vậy, trong lòng căng thẳng. Hắn là nam nhân, đương nhiên biết ý tứ của nàng. Kỳ viện không phải thường dùng những chiêu này để bắt con gái nhà lành làm kỹ nữ sao?

Chết tiệt! Nàng rốt cuộc phải chịu bao nhiêu tội?!

Hắn bình tĩnh đối nàng nói: “Ta Tạ Cảnh Sướng không phải cái loại tiểu nhân ti bỉ, sẽ không tắm được trong cơm. Hiện tại cầm bát đũa của người ăn đi, nếu không đợi lát nữa trở lại nơi người ở, sẽ là nửa đêm, người hy vọng như vậy?” Nói xong, hắn đối nàng ái muội cười, che giấu tính uy hiếp.

Đương nhiên không!

Chiêu này quả nhiên hiệu quả, Diêu Úc Thu lập tức trở lại bàn, cầm bát đũa ăn cơm.

Tạ Cảnh Sướng khi dùng bữa thường không nói nhiều, hắn im lặng ăn cơm, không có hỏi đông hỏi tây, thỉnh thoảng nhìn Diêu Úc Thu liếc mắt một cái, ánh mắt uy hiếp nàng nên ăn nhiều một chút, lúc này nàng thực giống con chim nhỏ bị chấn động, cúi đầu, buồn bực bới cơm.

Hắn nhìn không vừa lòng, liền gấp một miếng thịt gà(chém nhá , món ăn thì ta chém thôi =.), “Ăn đi. Không ăn xong sẽ không trả lại người vòng tay đâu.”

Đây là chiêu dành để dỗ tiểu hài tử, nhưng ....

Hữu dụng!

Chỉ cần nhắc tới vòng tay, Diêu Úc Thu cái gì cũng nguyện ý làm.

Nàng bữa nay quả thực được ăn no!

***

Một chiếc xe ngựa đi dưới sắc trời gần tối, đến một gian nhà ngoại ô nằm ngoài đông thành — kia căn bản không thể xem là nhà, bởi ván cửa bên bị thiếu, nóc nhà thì hồng một góc, vách tường lung lay sắp đổ, trong phòng chỉ có một tấm ván gỗ đặt thành giường, nằm còn thừa nửa cái bàn chân, tủ quần áo sứt mẻ cũ kỹ cùng một cái ghế dựa nhỏ.

Tạ Cảnh Sướng nhìn nơi trú ngụ của Diêu Úc Thu, nơi này giống nơi ở của hắn khi còn làm khất cái, ban đêm tịch mịch, ban ngày hoang mang, sợ sẽ có người đến tranh chỗ ngủ..... Hắn biết rõ cảm giác này, tuyệt không ai thích cả.

Nhưng đối với người như nàng thì nơi này là quá đủ.

Trong phòng không có đèn, Diêu Úc Thu đốt một ngọn nến siêu ngắn, dưới ánh sáng mỏng manh, nàng mở chiếc tủ quần áo cũ kỹ, trong đó có vài món quần áo thô sơ, nàng cẩn thận rút ra tờ giấy ở dưới cùng đó là phiếu cầm đồ ở hiệu Vinh Hưng Tùng Giang phủ.

Chưa thấy ai lại giữ gìn tờ biên lai cẩn thận như nàng, qua đó cho thấy nàng phải bắt đắc đi lắm mới có thể cầm đi vật mẫu thân.

“Này..... Tạ tổng quản.....” Diêu Úc Thu tựa hồ là có điểm sợ hắn.

“Đây là người làm?” Tạ Cảnh Sướng cầm cái túi trên bàn, dường như tinh mỷ, lịch sự tao nhã không tầm thường.

“Vâng..... Đúng vậy.” Hắn không phải tới lấy biên lai cầm đồ sao? Như thế nào lại hỏi việc này?

“Người có làm quạ sao?” Hắn nhìn phiến túi hỏi.

Điều Ưc Thu không hiểu hẳn muốn làm cái gì, bắt quá là xoay người hướng ngấn tủ lấy chiết phiến chính mình làm. Cái chuỗi của chiết phiến này..., phiến tâm gắn liền mười bốn thanh nan, dùng kim hoa giấy làm mặt quạt, có vẻ rất tôn quý, khác biệt. (Chỗ này ta cũng chêm == ta không biết cách thức làm chiết phiến)

“Ngô..... Rất tốt. Ngươi biết làm quạt từ bao giờ?” Tạ Cảnh Sướng ngồi xuống cái ghế đơn sơ duy nhất trong phòng, chậm rãi thưởng thức chiết phiến trong tay, làm như thuận miệng hỏi nàng.

“Từ lúc tám tuổi.” Nàng thành thật trả lời.

Tám tuổi, năm ấy nàng đến Điều gia, không có lao động, thì không có cơm ăn. Nhưng nàng chỉ là tiểu oa nhi tám tuổi, có thể làm cái gì? Điều gia hảo tâm đem nàng như đứa ở điều đến Khang Từ xưởng, giao cho nàng ít việc, nàng mới có thể có cơm ăn.

Tám tuổi?? Chết tiệt, Điều gia cư nhiên bắt nàng làm việc từ khi còn nhỏ như vậy! Tạ Cảnh Sướng vẻ mặt hung ác nham hiểm, bạc môi khẽ nhếch, mặt lộ hung quang, tay nắm chặt cây quạt, phần nộ bề gãy.

“A!” Điều Ưc Thu thấy cái quạt bị bề đôi, lại thấy biểu tình hẩn làm người ta sợ hãi liền lui lại mấy bước, hai mắt theo dõi từng đoạn chiết phiến trong tay, thanh âm run run, “Tạ..... Tạ tổng quản, ngươi không vui cũng không nên bề nó..... Ta ngày mai còn muốn nhờ Vồng đại thẩm mang ra chợ bán đâu, này.....”

“Về sau quạt ngươi làm sẽ đưa đến cửa hàng Tô gia, hóa đến cấp ngân(hàng đến trả tiền, tiền trao cháo múc).” Hẩn khôi phục bình tĩnh, vươn tay, mặt không chút thay đổi nói: “Đem biên lai cầm đồ cho ta, ta trước đi chuộc đồ tránh bị lưu lạc ra ngoài.”

“Nhưng..... Nhưng là, vòng tay kia.....” Nàng không muốn đưa vòng tay chuyển nhượng cho người khác, lại sợ nó thật sự bị chương quây hiệu cầm đồ bán đi.

“Ta đi trước chuộc đồ, chuyện này nói sau. Đây là bạc vụn của ngươi, tính cả chiết phiến vừa rồi ta làm gãy, là ba lượng bạc trả cho ngươi.” Tạ Cảnh Sướng lấy tờ phiếu trong tay nàng, rồi đặt bạc lên bàn.

Hẩn nhìn thoáng qua số lượng trên biên lai cầm đồ, trên mặt lại là phần nộ — ngay cả chương quây kia cũng bắt nạt nàng, đáng giận!

Sợ lại dọa đến nàng, hẩn xoay người chuẩn bị đi.

“..... Tạ tổng quản..... Đợi chút.....” Điều Ưc Thu từ trong đuôi theo, cố lấy dũng khí kêu hẩn.

Tạ Cảnh Sướng dừng lại, xoay người nhìn nàng, trên mặt vẫn là phần nộ, lãnh mặt không nói một câu.

“Kia..... Cái kia..... vòng tay kia của ta..... Có thể trả lại cho ta?” Nàng tay nhỏ bé chỉ chỉ vật áo của hẩn.

Tạ Cảnh Sướng không biểu tình đem vòng tay song long hí châu lấy ra, đưa cho nàng, nàng vui mừng tiếp nhận. Đang lúc nàng cúi đầu nhìn vòng tay xem có bị hư hỏng không thì truyền đến thanh âm trầm thấp hắc ám, mờ hồ có chứa một tia phần nộ, “Chiếc vòng này ít nhất trị giá năm trăm lượng, chứ không phải là năm mươi lượng.”

“Dì?” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu.

Bắt quá chỉ còn lại tiếng vo ngựa chạy xa dần.

~~~

Tiết trời đã vào thu. Nhìn từng chiếc lá rụng ngoài cửa, Điều Ưc Thu cười yếu ớt, cẩn thận đem giấy tiền của Cao Ly quốc dính lên phiến cốt. Loại giấy này số lượng có hạn, mặt giấy bóng loáng, trong như gương, bút cũng không thể chọc thủng(Đoạn này ta chêm ~.~ cái vụ chiết phiến này ghét kinh), hôm nay Tạ tổng quản cho người mang đến để nàng thử dùng làm mặt quạt giấy, xem có hợp không.

Từ trước nàng ở Điều gia tiếp xúc với giấy tiền, phần lớn là loại bình thường. Nàng cũng từng xem qua nhũ kim loại giấy cho nên rất thích. Tô gia cửa hàng từ cao xương quốc nhập về kim hoa giấy, nàng cảm thấy đã là giấy tiền thực đáng quý, chưa từng nghĩ đến hôm nay lại có cơ hội tiếp xúc loại giấy xuất sứ từ Cao Ly quốc này, thật đúng là mở con mắt mà.

Sao lại là loại giấy trân quý thế này!

Tạ tổng quản muốn nàng tận lực sử dụng, nàng thực cảm kích hẩn. Hẩn thực ra là người tốt, chính là biểu tình nghiêm túc mà thôi.

Điều Ưc Thu lại cười nhìn chiếc quạt — lần này nàng muốn làm thật nổi bật, trừ bỏ hai thanh lớn ở 2 bên, phiến tâm làm bằng trúc sẽ có 17 cái, mặt quạt lớn hơn một chút, trên đó nàng sẽ khắc lá rụng mùa thu cho tôn quý hoa lệ, đem cây quạt làm thành một tác phẩm nghệ thuật.

Vì để làm cái chuỗi này độc đáo, mà nàng tìm cả tháng nay mới may được.

Nhìn sắc trời, Điều Ưc Thu đứng dậy cầm cái giỏ quần áo, thừa dịp sắc trời còn sớm phải nhanh đem quần áo tẩy sạch, phơi nắng, sau đó đến cửa hàng Tô gia, trực tiếp đưa cho Tạ tổng quản cây quạt nàng tỉ mỉ chế thành.(Aizzz, vâng, mấy cái này ta phải chêm thôi)

“Điều tẩu tử, người ở đình viện đợi lát nữa, tổng quản đang ở thư phòng đàm chút chuyện, chờ hần xong việc, ta sẽ gọi người a.” Một vị lão nhân hảo tâm đối Diêu Úc Thu nói.

Diêu Úc Thu mỗi lần đến cửa hàng đều thực khách khí, tuy là trên mặt có sẹo nhưng nàng tươi cười rất ngọt, khiến cho hạ nhân Tô gia đều thích nàng. Mà trọng yếu là mỗi lần nàng đến, đường cong trên mặt Tạ tổng quản sẽ không còn cương ngạnh, đây là nguyên nhân người của Tô gia với vị Điều tẩu tử này rất là hoan nghênh.

“Cám ơn người, ta đã biết.” Diêu Úc Thu gật gật đầu, liền ngồi xuống đình viên.

Một lát sau nàng có điểm bất an khi nghe thấy tiếng Tạ Cảnh Sướng gầm gừ trong thư phòng truyền đến.

“Tề Nguyệt, này đồ đều là thật đúng không? Diêu gia đáng chết! Cư nhiên đối đãi nàng như vậy!”

Sau đó là một trận lặng im, tiếp theo lại nghe thấy thanh âm vỡ vụn của đồ vật bị dùng sức va chạm trên mặt bàn, cuối cùng nàng cư nhiên nghe thấy thanh âm nổi giận quát –

“Dương Lập Hành chết tiết! Ta nhất định phải khiến hần hối hận! Đáng giận!”

Dương Lập Hành? Cái tên nàng đời này không mong muốn nghe thấy nhất, như thế nào..... Như thế nào Tạ tổng quản lại nhắc tới hần đâu, hay là..... nàng nghe lầm?

Đúng, nhất định là nàng nghe lầm.’

Diêu Úc Thu tự trấn định an ủi mình, nắm chặt bọc khăn nhỏ trong tay.

Sau lại nghe nam nhân trong thư phòng quát: “Đáng chết! Như thế nào không nói sớm! Ta không phải đã dặn, nàng đến nhất định phải thông báo ngay ư!”

Tiếp theo lại là im lặng.

Diêu Úc Thu trong lòng bất an càng tăng, cảm thấy hiện tại không nên gặp Tạ tổng quản. Nàng đứng dậy cẩn thận ôm bọc nhỏ, sửa sang lại cái khăn che mặt, xoay người rời đi. Ngang đầu đã thấy Tạ Cảnh Sướng giận dữ đi về phía nàng, nàng đi cũng không được, không đi cũng không được, lúc này cực kỳ bối rối.

“Không phải vừa mới đến như thế nào đã muốn đi?” Hần mặt tuy khó nhìn nhưng ngữ khí thì muôn phần nhu hòa.

“Ta nghĩ Tạ tổng quản có việc cần làm, không tiện quấy rầy ,khi khác lại đến cũng được.” Nàng cúi đầu muốn đi.

“Ta dọa đến người?” Hần nhìn nàng.

“A, không, không có. Tạ tổng quản có nhiều việc như vậy, ta không nên ở chỗ này.....”

“Theo ta hàn huyên một chút.” Hần cắt ngang lời nàng. Hần không thích nghe nàng e ngại như vậy.

Vừa rồi Tề Nguyệt đem kết quả điều tra mấy tháng qua đưa cho hần xem, trong đó có thời gian Diêu Úc Thu từ tám tuổi đến mười tám tuổi. Bởi vì Tề Nguyệt lên tìm được Vương đại thúc, ông ta nhìn Diêu Úc Thu lớn lên nên biết rõ chuyện của nàng từ khi đến Diêu gia thẳng đến lúc nàng xuất giá.

Diêu Úc Thu đến Tùng Giang phủ Dương gia nghe hơi hàm hồ. Nghe hạ nhân Dương gia nói, Diêu Úc Thu là do Diêu gia chủ động tặng Dương Lập Hành làm tiểu thiếp, nhưng nàng tiến Dương gia không mấy tháng liền bị biếm(cách chức) làm tỳ nữ, nghe nói là vì chộc giận đại thiếu gia. Sau nàng lại bị phái đi hầu hạ nhị thiếu gia, do câu dẫn nhị thiếu gia mới bị đuổi ra khỏi Dương gia, vết sẹo trên mặt đó là tổn thương lúc câu dẫn nhị thiếu gia. (S : Bọn mất dạy , các người Sướng ca , không thể dễ yên được)

Chỉ toàn nói vậy! Diêu Úc Thu không phải loại người này! Cùng nàng tiếp xúc mấy ngày qua, hần biết nàng thiện lương, thiện lương đến nỗi nàng cho rằng chính mình là chướng ngại của người khác. Hần từng cùng nàng nói chuyện phiếm ý đồ muốn nàng nói ra tình cảnh ở Diêu gia, nhưng mỗi lần đề cập đến vấn đề này nàng lại thân nhiên nói: “Chuyện quá khứ không nên nhắc lại.”

Nhìn kết quả của Tề Nguyệt hần đương nhiên biết nàng đến Diêu gia lần đầu tiên không có cơm ăn, bởi vì nàng đem bạc vụn cho tên khát nôi là hần!

Không nghĩ tới no nê một chút năm đó của hần, đổi lại là đói khát của một tiểu cô nương tám tuổi.

Đáng giận! Diêu gia cư nhiên bần xìn đến mức này! Con riêng không phải là con sao? Kia Diêu lão nhân là đồ súc sinh(S : Đúng ạ , em đồng ý)! Lúc trước nhất định là hần dụ dỗ gian dân mẫu thân nàng , nếu không một khuê nữ như mẫu thân của Úc Thu sao lại bị đuổi ra khỏi nhà — Đúng , Tề Nguyệt đã điều tra được cả chuyện mẫu thân nàng.

Ngoại công Diêu Úc Thu là truân điền vọng tộc(S : Ta chả biết cái chức gì nữa), họ Lương, năm đó biết nữ nhi chưa thành thân mà mang thai, vô cùng tức giận đem nàng đuổi ra ngoài, Lương phu nhân đuổi theo, vội vàng tháo một đôi vòng tay đưa cho nàng. Vòng tay kia là đồ cổ tiền triều, song long hi

châu kim thủ trục(Vòng vàng), sau trở thành di vật để lại cho Diêu Ưc Thu.

“Muốn hàn huyên cái gì?” Diêu Ưc Thu đôi mắt to tròn vô tội nhìn Tạ Cảnh Sướng. Mấy ngày ở chung, nàng biết Tạ Cảnh Sướng sẽ không thương tổn nàng nên không còn sợ hãi.

“Àn..... Cái bọc này là gì?” Tạ Cảnh Sướng khôi phục lại sau khi nghe Tề Nguyệt bẩm báo, nhìn cái túi trên tay nàng lấy làm đề tài nói chuyện.

“A! Đây..... Đây là quạt.” Nàng cẩn thận mở túi, lấy cái quạt bên trong ra.

Tạ Cảnh Sướng cầm chiếc phiến, xòe quạt ra nhìn. “ Àn, giấy tiên dùng để làm mặt quạt giấy, không ngờ lại khác biệt như vậy! Còn có phiến cốt này là..... Mười bảy cái?! Diêu cô nương, chiếc phiến trước kia không phải chín cái, thì là mười bốn cái,sao cái này.....”

Chiết phiến có 17 thanh, diện tích mặt quạt lớn hơn thường, hơn nữa mặt giấy bóng loáng trong như gương, mà nay chiếc phiến nằm trong tay Tạ Cảnh Sướng thật sự là hoa lệ không tầm thường, khí thế phi phàm, nhân phiến chiếu rọi cho nhau .

“Tạ tổng quản, ta nghĩ thay đổi hình dáng mới, liền thử làm mười bảy thanh, cũng loại giấy thượng hạng người đưa ta làm mặt quạt. Người thấy thế nào? Có thể hay không rất thái quá?” Nàng có điểm khẩn trương, sợ hãi không thích.

“Rất tốt. Đẹp lắm” Hân hôn lên mặt quạt, nhìn chỗ điêu khắc trên phiến cốt là lá rụng mùa thu, hàm ý là tên của nàng.

Nàng đỏ mặt, thật tốt, hân thích rồi.

“Diêu cô nương, người làm loại quạt mà các văn nhân nhà sĩ đều thích, cái chuôi này nhất định có nhiều người mua, giá bán tốt lắm.....”

“Không, cây quạt này không bán.” Nàng vội vàng nói.

“Chiết phiến này..... Là muốn đưa cho.....” Nàng nhìn hân liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Muốn tặng cho..... Tạ tổng quản người.”

“Nga?” Tạ Cảnh Sướng con người đen chột lóe.

“Không! Không..... Đừng hiểu lầm! Ta chỉ là muốn cảm ơn..... Cảm ơn Tạ tổng quản.....” Nàng căng thẳng liền nói lấp.

Tạ Cảnh Sướng cười yếu ớt, “Cảm tạ cái gì đâu?”

“Cảm ơn..... Tổng quản giúp ta chuộc đồ của mẫu thân, còn cho ta cơ hội làm quạt, ngày thường còn đối ta rất chiều cố. Thật sự, ta rất cảm kích Tạ tổng quản, hôm nay..... hôm nay làm cây quạt này, chính là để tỏ lòng biết ơn của ta, tuyệt đối không có ý tứ khác.” Nàng còn nhấn mạnh ngữ khí một câu cuối cùng.

Tạ Cảnh Sướng sắc mặt khi nghe nàng nói “Tuyệt đối không có ý tứ khác” liền trở nên khó coi cực kỳ. Bất quá hân biết nàng nhất định là bị người khác hiểu lầm quá nhiều lần, mới có thể vội vàng giải thích như vậy.

Hiểu lầm nàng ở Tùng Giang phủ..... Thật là súc sinh đáng chết!

Về khoản này dứt khoát cần tính toán, hân tuyệt không bỏ qua!

Hân khôi phục trầm ổn, “Diêu cô nương, ta sẽ xa nhà vài ngày, người có chuyện gì, cứ dặn dò người trong cửa hàng. Còn có..... mùa thu lạnh, trời tối sớm mà người lại ở vùng ngoại thành heo lạnh, ta phân phó người quét dọn một gian phòng gần đây cho người ở, người liền sắp xếp đến đi, Tề Nguyệt sẽ giúp người.” Tạ Cảnh Sướng nhìn thoáng qua Tề Nguyệt, hân liền gật gật đầu.

“Tạ tổng quản, ta ở ngoại thành tốt lắm, không cần phiền toái.” Diêu Ưc Thu mặt lộ vẻ khó khăn. Tạ Cảnh Sướng đã muốn thực chiếu cố nàng, thông thường cúi gạo du muối hân đều phải người chuẩn bị thỏa đáng, bây giờ còn vì nàng đổi nơi ở mới?!

“Diêu cô nương , người hiện tại là sự phó chế phiến của cửa hàng chúng ta, Đồng gia đã đặt trước hai mươi chiếc phiến. Mà với tình hình xã hội hiện giờ, người là một nữ nhân lại ở ngoại ô tịch mịch, nhờ xảy ra chuyện không giao được hàng cho người ta, sẽ không tốt lắm. Vì uy tín của cửa hàng, người vẫn là đến trú ngọc đi. Tề Nguyệt!” Hân hướng Tề Nguyệt làm cái thủ thế.

Lời này làm cho Diêu Ưc Thu trong khoảng thời gian ngắn tìm không nổi cái cớ để từ chối.

“Diêu tẩu tử thỉnh bên này.” Tề Nguyệt thái độ cung kính mời Diêu Ưc Thu đi ra ngoài, thuận tiện giúp nàng chuyển nhà.

Tạ Cảnh Sướng nhìn bóng dáng Diêu Ưc Thu rời đi, lại cúi đầu nhìn chiếc phiến trong tay, xòe mặt quạt sắc sỡ loá mắt, khí thế phi phàm.

Ngô..... Thật sự là hào phiến lịch sự tao nhã!

Chương 3

Tùng Giang phủ

“Tạ đại tổng quản, lời nói đã định. Người đâu, chuẩn bị kiệu đến Vạn Hương Lâu!” Dương Lập Hành cao giọng phân phó.

“Vạn Hương Lâu?” Tạ Cảnh Sướng khẽ nhếch môi hỏi.

“Tạ đại tổng quản, Vạn Hương Lâu là ôn nhu hương nổi tiếng nhất Tùng Giang phủ, bên trong cô nương nào cũng điểm lệ hầu hạ lại khéo léo! Người từ Hấp huyện xa xôi đến nói chuyện hợp tác lại thực sảng khoái đáp ứng Dương gia ta bán văn phòng tứ bảo Tô gia chế thành(S : Tức là ca đồng ý cho chúng nó làm chi nhánh á , tính toán kiểu gì thế) sao lại không khoản đãi người? Người đâu! Chuẩn bị nhanh lên”

Dương Lập Hà này bộ dạng cũng coi như xem được, không nghĩ tới lại là người háo sắc!

Nghĩ đến Điều Ưc Thu bị người như thế ôm vào trong ngực, hấn nhất thời giận dữ, tràn ngập phần nộ!

Thật là đáng chết a, Điều gia cư nhiên đem gả nàng cho người như thế!

Đến Vạn Hương Lâu, Dương Lập Hành thân thiết cùng người gác cổng chào hỏi, bảo nương bên trong lập tức chạy ra nghênh đón.

“Dương công tử, ngài đã tới! Hôm qua như thế nào lại không qua đêm ở đây? Người ta nhớ người chết mất!” nữ nhân trang điểm điểm lệ tiếp đón, làm cho Tạ Cảnh Sướng biết Dương Lập Hành thường đến nơi này.

“Ta không phải đã đến sao? tiểu tâm can Xuyên Nhi của ta, vị này là Tạ đại tổng quản của cửa hàng Tô gia ở Hấp huyện ,nhanh dẫn dò các cô nương hầu hạ, trăm ngàn lần đừng để Tạ tổng quản của chúng ta phải chờ.” Dương Lập Hành đối với chuyện làm ăn hôm nay rất thích thú vui mừng nên đối đãi Tạ Cảnh Sướng thật sự ân cần.

“Ta biết. Người đâu gọi Thúy Ngọc, Hồng Hoa , Trâm Nhi đi ra tiếp khách!” Nữ nhân điểm lệ ánh mắt bám vào Tạ Cảnh Sướng. Ân. Nhìn hấn có bờ vai rộng, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng, loại nam nhân này là nhiệt tình nhất lúc trên giường(S : ô ra vậy ...*cười gian*), phải bảo người ném thứ hương vị của hấn mới được! “ Dương huynh, hôm nay chúng ta vẫn là thương thảo lại chi tiết một chút, chính sự đàm xong, lại kêu cô nương ra cùng không muộn. Ngày mai ta còn phải đến Thiệu Hưng phủ Xương gia thương lượng một việc, cho nên.” Tạ Cảnh Sướng lạnh lùng quét nữ nhân điểm lệ liếc mắt một cái..

“Đúng đúng đúng, Tạ đại tổng quản sự vụ bận rộn, Xuyên Nhi các người trước tiên lui xuống, lấy chút rượu và thức ăn, nam nhân bọn ta nói chuyện xong, các người lại tiến vào hầu hạ.” Dương Lập Hành vẫy vẫy tay.

“Dương huynh có thể thiệp không?” Tạ Cảnh Sướng lấy khế ước thương gia, cố ý nhẹ nhàng bằng quơ hỏi.

“Có a, thể một thiệp năm.” Dương Lập Hành đôi mắt vẫn còn nhìn cô nương ngoài cửa.(S : Ta không biết dùng từ gì để mắng chửi người nữa.)

“Năm người! Rất nhiều. Dương huynh thực có điểm phúc.” Hấn nhìn khế ước, thuận miệng nói.

“Không có gì. Nữ nhân thôi, cũng như quần áo, nam nhân vốn không thể luôn luôn mặc một bộ y phục,với nữ nhân thì cũng nên đổi khẩu vị mà.” Hấn hướng một vị cô nương mới tới liếc mắt đưa tình.

“Dương huynh người xem khế ước này, điều kiện liền theo như lúc nãy đã nói.. hàng năm ..Tô gia cửa hàng nhất định cung cấp số lượng giấy bút nghiên mực quý cho các cửa hàng buôn bán, tiền lãi chia theo tỷ lệ 6/4,nếu không có vấn đề liền ký kết khế ước tại đây đi.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Dương Lập Hành nói, không thèm nhìn kỹ khế ước kia, cầm bút lông ký tên chính mình vào.

Hấn thầm nghĩ mau chóng xong xuôi việc này, còn cùng với cô nương. Hắc hắc hắc! Vừa rồi cái cô nương mặc xiêm y màu vàng xem ra thịt rất nộn, cùng nàng chắc chắn hảo thích thú nha.

“Ân, như vậy là xong rồi.” Tạ Cảnh Sướng đem khế ước cất vào trong ngực, nhìn thoáng qua cô nương hoàng y(quần áo màu vàng) ngoài cửa cố ý ngả ngón nói: “Dương huynh, các cô nương ở đây tư sắc thường thường, không bằng các cô nương Hấp huyện điểm lệ của chúng ta, cô nương Hấp huyện không chỉ có điểm, mà trên giường còn lãng(sóng,haizzz tự hiểu) thật sự, Dương huynh nên thưởng thức”

“Hấp huyện?” Dương Lập Hành cuối cùng đem ánh mắt triệu hồi trên người Tạ Cảnh Sướng, “Không thể nào! Cô nương Hấp huyện tuy bộ dạng mỹ, nhưng ở trên giường thì chẳng khác gì con cá chết(S : Người là đồ cá urom), không thú vị.” Điều Ưc Thu chính là một ví dụ!

“Dương huynh sao biết? Hay là Dương huynh từng.”

“Đúng, ta có một tiểu thiếp đến từ Hấp huyện, bộ dạng rất đẹp đáng người cũng tốt, nhưng là kỹ xảo trên giường hoàn toàn không được, còn thiếu chút nữa đem mệnh căn(S : =]]]] cái ấy ấy) của ta làm gãy. Tiệp nhân kia sau bị ta bắt xuống làm tỳ nữ, không nghĩ tới nàng cư nhiên dám dụ dỗ đệ đệ ta, ta nghĩ dù sao cho đệ đệ hưởng thụ một chút cũng được, tiệp nhân kia lại lộng thương đệ đệ.....”

Dương Lập Hành đột nhiên ngâm miệng, cảm thấy đây là việc xấu trong nhà không nên nói. Hắn xấu hổ cười, vòng vo đổi đề tài, “Ai, không nên nhắc tới chuyện mất hứng này. Tạ tổng quản thích vị cô nương ấy sao?” Hắn lại hướng vị hoàng y cô nương liếc mắt tình tứ, ngả ngón nờ nụ cười.

“Tạm thời chưa. Dương huynh, nơi này cô nương sẽ không giống con cá chết đi?” Tạ Cảnh Sướng uống một miệng trà.

“Ha! Tạ tổng quản, đây là kỹ viện, cho dù cô nương không có sức, chỉ cần cho nàng ăn này nọ, cho dù nàng không nghe theo, cũng có thể đem nàng lột hết sạch rồi cột vào trên giường thưởng thức, kia cô tao kính nhi có thể giúp cho nam nhân chúng ta cùng với các cô nương mây mưa..... Hắc hắc hắc! Tạ tổng quản cũng nên thử một lần, hiệu quả tốt lắm.” Dương Lập Hành hạ lưu nói, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt xanh mét của Tạ Cảnh Sướng.

Nguyên lai hắn chính là biến thái làm nhục nàng như vậy! Khó trách lần đầu tiên mời nàng dùng bữa, nàng lại bị dọa đến bật dậy..... Đáng giận!

“Tạ tổng quản, chúng ta kêu vài cô nương đến..... A! Tay người đổ máu — chén rượu vỡ! Chén rượu như thế nào vỡ? Mau gọi người đến băng bó! Người đầu! Xuyên Nhi! Xuyên Nhi—” Dương Lập Hành vội vàng kêu Bảo nương.

Tạ Cảnh Sướng xanh mặt đứng lên, thả chén rượu vỡ trong tay xuống, lỗ mũi trầm giọng nói: “Ta về khách điểm trước.”

“Tạ huynh vẫn là trước băng bó một chút —” Dương Lập Hành cầm khăn kinh ngạc nhìn Tạ Cảnh Sướng đi xa. Làm sao vậy? Hắn vừa rồi có nói sai cái gì sao?

Vẫn là..... Đúng rồi! Hắn nhất định cũng có thể thiếp như con cá chết nên vội về thử! Nam nhân thôi, người nào lại không thích kích thích!

Dương Lập Hành mắt lộ ý cười thâm trầm, nhìn phương hướng Tạ Cảnh Sướng biến mất, xoay người liền sờ phần mông một cô nương.

“Tiểu tâm can ,tôi nay làm cho đại gia ta cao hứng nha, đại gia ta sắp kiếm bớ lớn bạc! Ha ha ha.....”

“Đáng giận!” Tạ Cảnh Sướng một quyền đánh vào vách tường khách điểm, lõm xuống một hố.

Người này cư nhiên đối đãi nàng như vậy! Hỗn đản! Cảm thù! Súc sinh! (S : Để em nói tiếp : ##**%#\$&%^**....)

Tạ Cảnh Sướng đau lòng mắng Dương Lập Hành. Tuy rằng hắn thông qua Tề Nguyệt điều tra đã biết đại khái, nhưng chính tai nghe được hành vi man rợ của tên Dương Lập Hành kia vẫn là khó chịu. Cái loại cảm giác hạ lưu ghê tởm này từ khi hắn rời khỏi Vạn Hương Lâu chưa hết .Tiểu Úc Nhi cư nhiên bị người này chà đạp! Hắn cư nhiên vô si làm nhục nàng như thế, cuối cùng còn muốn nàng lên giường với người khác!

Đáng giận! Còn không bằng loài cảm thù!

Tâm đau làm cho mày kiếm nhú lại, khuôn mặt tuần tú bạc môi khẽ nhếch nháy mắt làm cho người ta sợ hãi. Âm lãnh tàn khốc cười lạnh hiện lên trên mặt hắn, hắn dùng thanh âm lạnh đến không thể lạnh hơn nói: “Dương Lập Hành, ta tuyệt đối muốn ngươi chết không có chỗ chôn!”

Cư nhiên hại Tiểu Úc Nhi —

Tiểu Úc Nhi? Hắn khi nào thì bắt đầu kêu nàng Tiểu Úc Nhi . Hắn không phải toàn kêu nàng Diêu cô nương sao?

Một cổ cảm giác xa lạ ở trong lòng Tạ Cảnh Sướng dâng lên.

Theo bản năng, hắn cự tuyệt lấp xuống.

Hắn bắt buộc chính mình đem lực chú ý tập trung vào việc nên hủy diệt Dương Lập Hành như thế nào.

Hắn nói cho chính mình bất luận kẻ nào nghe xong chuyện của Tiểu Úc Nhi — không, là Diêu cô nương — cũng đồng tình với nàng, mà nàng mười năm trước còn giúp hắn cho nên hắn hiện tại đối phó Dương Lập Hành chính là vì Tiểu Úc Nhi..... Không là Diêu cô nương mà thôi!

Đúng, chính là như vậy!

Hắn không ngừng thuyết phục chính mình, cố gắng thuyết phục chính mình.....

Lại đối lấy một đêm vô miên(S : ca mắt ngủ vì nhớ mỹ nhân).

Tạ Cảnh Sướng thở dài một hơi. Nếu ngủ không được, liền suốt đêm chạy đến Thiệu Hưng phủ tiếp Lã Thiệu Đình đi. Thiệu Hưng phủ Lã gia cùng cửa hàng Tô gia có qua lại, con trai độc nhất của Lã gia Lã Thiệu Đình rất thích giấy bút nghiên mực .

Vì thế lần này hắn đặc biệt mang theo một ít kim tinh chậm văn hấp nghiên mực đến tặng , vẫn là sớm ngày hoàn thành chuyện này còn trở về Hấp huyện.....

Tiểu Úc Nhi không biết thế nào rồi?

Sai! Như thế nào lại sai?! Hấn tự mắng mình –

Là Diêu cô nương! Tạ Cảnh Sướng, người phải gọi nàng Diêu cô nương, hiểu chưa? Tựa như trước kia , không nên sai lầm nữa!

Đọc theo đường đi Thiệu Hưng, Tạ Cảnh Sướng không ngừng nhắc nhở chính mình, muốn gọi Diêu Úc Thu là Diêu cô nương. Hấn không phải người thân của nàng, không thể gọi nàng Tiểu Úc Nhi!

Không nghĩ tới đến Thiệu Hưng phủ sau khi gặp Lã Thiệu Đình, hấn lại thật sung sướng.

Lã Thiệu Đình bị Trần Hải tướng quân Hàn Hướng Dương đoạt vị hôn thê, tâm tình thập phần ác liệt, hấn còn riêng mang chút hấp nghiến mực cho hấn, an ủi một chút. Mà nay hấn đối với chuyện vị hôn thê bị cướp hoàn toàn không thêm để ý, ngược lại có vẻ hứng thú với chiết phiên Tạ Cảnh Sướng cầm.

Lã Thiệu Đình nhìn thấy cây quạt bên hông Diêu Úc Thu tặng cho hấn, chăm chú quan sát, rất là thưởng thức, muốn hấn ra giá để mua bất quá vật này không bán.

Lã Thiệu Đình vì thế mà khẳng định đây là cây quạt hồng nhan tri kỷ làm cho hấn, nhìn chữ trên thân quạt là biết có tên của nàng. ...

Cuối cùng Lã Thiệu Đình còn muốn Lã lão gia giúp hấn cùng Diêu Úc Thu mai mối, nói là để cho cha hấn có chuyện làm, đỡ cho Lã lão gia cả ngày buộc hấn thành thân. Hấn nghe thấy vậy liền lấy có Hấp huyện còn có việc lập tức ly khai — Lã Thiệu Đình không muốn thành thân ai cũng biết , không nên dây dưa vào!

Thành thân? Nàng cũng không nguyện thành thân a, năm ấy mười sáu tuổi nàng bị cưỡng bách rời khỏi Diêu gia, đến Tùng Giang phủ làm tiểu thiếp của Dương Lập Hành.

Tên chó má (S : em chém chỗ này ạ)! Cảm thú! Tạ Cảnh Sướng miệng lại phun ra lời mắng chửi.

Phun, như thế nào lại nghĩ tới nàng?

Ngồi trong xe ngựa, Tạ Cảnh Sướng lấy ra cây quạt bên hông, tinh tế vuốt ve tỉ mỉ nhìn. Hấn nhìn chữ khắc mùa thu lá rụng trên thân quạt rất sống động, bút pháp tinh tế.

Mùa thu lá rụng? Thu?

Thì ra là thế! Khó trách Lã Thiệu Đình lại biết tên của nàng, hấn thật là sơ sót.

Hấn lại tinh tế vuốt ve mặt quạt giấy, thật là bóng loáng trong như gương, cao quý không tầm thường.

Nữ tử thiện lương ôn nhu như vậy cư nhiên bị chà đạp không thương tiếc, còn bị khi dễ đến không nơi cư trú, hủy hoại danh tiết, bị người ta hủy đi gương mặt!

Đáng giận!

Xe ngựa càng thêm nhanh tốc độ. Đi về phía Hấp huyện!

“Tiểu...- ách, Diêu cô nương! Diêu cô nương. Chết tiết! Người ở đâu?” Tạ Cảnh Sướng vọt vào phòng xá trúc ngọc hạng Diêu Úc Thu ở, mạnh mẽ hô to. Hấn chạng vạng liền về đến Hấp huyện, vừa xuống xe ngựa, Tề Nguyệt nói về Diêu Úc Thu mấy ngày không xuất môn, cũng không thấy đem quạt đến cửa hàng. Tề Nguyệt mới nói một nửa, người khác liền hướng trúc ngọc hạng chạy như điên.

Trong phòng không có đèn, mơ hồ nhìn ra được trên giường có người, hấn tới gần, quả nhiên là Diêu Úc Thu, sắc mặt nàng tái nhợt, mắt nhắm chặt, cả người không nhúc nhích.

“Diêu cô nương! Người làm sao vậy?” Tạ Cảnh Sướng khẩn trương gầm nhẹ, thân thủ sờ cái trán của nàng. Lạnh quá!

Nàng cần đại phu!

Hấn xoay ngang ôm lấy nàng, Diêu Úc Thu lúc này mới bị nhiều tỉnh.

“Tạ -... Tạ tổng quản.” Thanh âm của nàng có một tia thống khổ cùng suy nhược.

“Người cần đại phu!” Hấn không nói hai lời, ôm nàng hướng ngoài cửa phóng đi.

“Không. Không cần, thật sự không cần. Tạ tổng quản.” Nàng vội vàng nắm chặt vạt áo của hấn, liên tục nói không.

“Cái gì không cần! Tiểu Úc Nhi, sắc mặt người tái nhợt như tượng, nhất định cần đại phu xem! Ngay lập tức!” Hấn tức giận rống to.

Nàng như thế nào không biết chiều cô chính mình thế này, sao lại khinh thường chính mình thế này.

Chết tiệt! Chẳng lẽ nàng không biết hán nhìn thấy nàng như vậy sẽ đau lòng sao?

Điều Ưc Thu nghe được câu “Tiểu Ưc Nhi”, ngây người một chút. Bọn họ quan hệ có tốt đến nỗi hán gọi nàng Tiểu Ưc Nhi sao?

Tạ Cảnh Sướng ôm nàng vội vàng ra đại môn, Điều Ưc Thu cả người tỉnh táo lại ở trong lòng hán thấp kêu: “Tạ tổng quản, ta không cần xem đại phu, thật sự!”

“Nói bậy!” Hán thấp xích một tiếng.

Chân khí nàng không tốt, không yêu quý chính mình, có bệnh còn không đến đại phu uống thuốc, ngay cả muốn dẫn nàng đi gặp đại phu nàng còn la hét không cần. Tiểu Ưc Nhi này thực làm cho người ta không có biện pháp.

“Cái khăn che mặt của ta!” Nàng thấp kêu. Nàng đi ra ngoài nhất định phải có khăn che mặt.

“Không cần! Mặt của người dựa vào ta là được.” Nói xong, đại chương hán đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ấn vào lồng ngực rộng lớn, vội vàng ra đầu hẻm, hoàn toàn không chú ý tới nàng đỏ mặt.

Tạ Cảnh Sướng không khỏi phẫn trần ôm nàng chạy như điên đến Tế Xuân được đường tìm đại phu, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt ngạc nhiên trên đường—Tạ đại tổng quản của cửa hàng Tô gia cao lớn anh tuấn ôm một vị nữ tử mềm mại khả ái cuồng loạn chạy trên đường!

Bất đồng là, khi Tạ Cảnh Sướng ôm Điều Ưc Thu đi tìm đại phu, sắc mặt nàng ửng đỏ, bởi vì bị người ta nghênh ngang ôm, còn hán là sắc mặt tái nhợt là vì thực khẩn trương.

Khi trở về lại là sắc mặt nàng tái nhợt bởi vì bụng thật sự rất đau. Hán sắc mặt ửng đỏ — bởi vì rất xấu hổ! (S : Hó hó hó , ta biết rồi nhá Tền ten ...)

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Tạ Cảnh Sướng đem Điều Ưc Thu ôm về trúc ngọc hạng, yên lặng đem nàng an trí ở trên giường, yên lặng đi sắc thuốc, lại yên lặng trở về, thấp giọng nhen, cầm ghế dựa ngồi vào bên giường, nhìn Điều Ưc Thu về mặt đỏ bừng, có điểm xấu hổ mở miệng.

“Như thế nào không nói sớm?”

“Ta. Ta sớm nói không cần gặp đại phu, là Tạ tổng quản. quá khẩn trương.”

Vừa rồi hán ôm nàng đến Tế Xuân được đường, đại phu kia còn đang bắt mạch cho khách nhân, bị hán thúc giục đành qua loa chấm dứt để bắt mạch cho nàng trước, cứ làm như mạng của nàng chỉ còn một sớm một chiều. ...

Điều Ưc Thu vội vàng báo đại phu cứ việc xem bệnh cho người khác xong rồi tới nàng, kia Tạ Cảnh Sướng quả thực tức muốn nổ đầu, hai người âm ỷ ngay tại Xuân được đường, Tạ Cảnh Sướng cũng không phát giác ra nếu là “một sớm một chiều” thì sao lại có khí lực cãi nhau với hán như vậy.

Cuối cùng là do đại phu không chịu nổi, người bệnh ở đây nhất trí yêu cầu đại phu trước giúp Điều Ưc Thu bắt mạch, miễn cho tên nam nhân đi cùng âm ỷ thêm.

Đại phu bắt mạch xong, kết quả là — Điều Ưc Thu đến ngày nguyệt sự, thân thể không thoải mái, ăn vài thang thuốc bổ là được.

Tạ Cảnh Sướng khuôn mặt tuấn tú sau khi nghe đại phu giải thích, gương mặt liền hồng như gan heo, cầm gói thuốc ôm Điều Ưc Thu liền vội vàng đi về. Một lão nhân hảo tâm vỗ vỗ vai hán, đôi hán nói: “Tiểu huynh đệ, nữ nhân gia hàng tháng luôn luôn không thoải mái vào những ngày này, người vừa thành thân còn không hiểu biết, về sau, người nên giúp thể tử xoa bóp ngón út, rồi sắc thuốc cho nàng uống, nàng sẽ không đau như vậy nữa. Đừng lo lắng.”

Tạ Cảnh Sướng nghe xong, mặt càng đỏ hơn vội vàng ôm lấy Điều Ưc Thu biến mất. Trên đường trở về hai người cũng không nói chuyện, xấu hổ cực kỳ.

“Bất luận kẻ nào nhìn đến người như vậy, đều nghĩ đến người sinh bệnh nặng. Tề Nguyệt còn nói người mấy ngày rồi không xuất môn, cũng không có làm quạt, ta nghe vậy liền.” Nha! Hán hán là nên biết rõ ràng trước.

“Tề Nguyệt? Buổi sáng Tề Nguyệt còn thăm ta a, ta nói với hân ta nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có chuyện gì. Như thế nào, hân không nói cho người sao?” Điều Ưc Thu nằm ở trên giường, đỏ mặt nói.

Tạ Cảnh Sương không nói gì, hân làm sao có thể nói là vì chính mình quá khắt trương không đem lời nói của Tề Nguyệt nghe hết liền chạy tới đây? Rất mất mặt.

“Thuốc ta sắc xong rồi.” Hân đứng dậy cầm bát thuốc vừa sắc lắng tránh.

“Cẩn thận một chút, rất nóng.” Hân nâng Điều Ưc Thu nhỏ nhắn dậy, đặt nàng dựa vào đầu giường.

Điều Ưc Thu cảm thấy hân đối nàng thật sự tốt lắm. Mấy tháng trước khi vừa mới bắt đầu cùng hân nói chuyện, hân làm nàng sợ hãi, sau đó hân lại rất chiều cô đến cuộc sống của nàng, mỗi lần nàng đến cửa hàng Tô gia đưa quạt hân sẽ đích thân ra gặp, mời nàng dùng cơm, nói chuyện phiếm vài câu, lại phái xe ngựa đưa nàng trở về.

Cuối cùng, hân thậm chí giúp nàng tìm nơi ở mới. Nàng thực cảm kích hân, cũng biết hân không hề giống bề ngoài lạnh lùng mà là người rất nhiệt tình.

Đúng vậy, hân là thực nhiệt tình, nhưng chỉ nhiệt tình đối với nàng mà thôi!

Điều Ưc Thu cái miệng nhỏ cẩn thận thổi khí uống chén thuốc. Tạ Cảnh Sương yên lặng nhìn nàng, dưới ánh nến ấm áp, khuôn mặt nàng thanh lệ, thân mình gầy yếu, làm người ta cảm thấy thương tiếc. Một nữ tử một mình kiếm sống, chịu khổ từ nhỏ, đến tuổi cập kê lại gặp phải tên Dương Lập Hành thú đội lốt người.

Tiểu Ưc Nhi thật sự là vận mệnh khổ a!

“Ta..... Ta tổng quản, cũng không thể được..... Đừng vỗ về lưng của ta?” Mặt nàng hồng đỏ dừng lại động tác uống được.

“A?” Hân kinh kêu một tiếng vội vàng đem cái tay không biết đặt lên lưng nàng lúc nào rút về.

“A..... Cái kia.....” Hân nhất thời xấu hổ trong lòng liền nghĩ lấy cớ “Ta..... Ta chỉ là sợ người uống được nóng, tuyệt đối không có ý đồ khác! Tiểu Ưc Nhi người chậm rãi uống, ta đi trước!” Hân căn bản không biết chính mình trong khi bối rối đã gọi nàng là Tiểu Ưc Nhi.

Hân nhanh chóng nói xong liền phi ra khỏi trúc ngọc hạng.

Kỳ quái! Thật là càng ngày càng kỳ quái!

Tạ Cảnh Sương mấy ngày nay đều ở trong thư phòng trầm tư, ngày đó hân nhìn đến sắc mặt Điều Ưc Thu tái nhợt nằm trên giường, trái tim hân như bị ai bóp chặt, xoắn lên cực kỳ đau đớn.(S : Ta biết bệnh này..)

Sao lại thế này? Nàng sinh bệnh liền bảo Tề Nguyệt mang nàng đi gặp đại phu là được, như thế nào chính mình ngày đó lại bá đạo ôm nàng chạy đi, cuối cùng còn khiến toàn bộ người Hấp huyện biết chuyện.

Còn có tên cầm thú Dương Lập Hành kia, nghĩ đến nàng bị cái loại người này đụng chạm hân liền thống hận tới cùng! Hận Điều gia, hận Dương Lập Hành!

Sao lại thế này? Chi cần là chuyện liên quan Tiểu Ưc Nhi, tay chân hân liền rối loạn. Đây so với hân của trước đây thật khác xa.

Xem! Hân vẫn là không đổi được miệng, còn gọi nàng Tiểu Ưc Nhi!

Ai! Hân rốt cuộc có tật xấu gì? (S : yêu có phải một cái tật không nhờ)

“Tạ tổng quản.” Một cái thanh âm thanh thúy đưa hân trong trầm tư tỉnh lại. Người đến là chủ tử Tô gia Tô Thái Tần, đi theo sau là tùy tùng Văn Đức: “Tiểu thư tự mình đến thư phòng, có cái gì cần phân phó?” Tạ Cảnh Sương đứng dậy, nhíu lại mày kiểm duyệt cảm không hề tốt.

Tô Thái Tần cười dài ngồi xuống, “Không có gì muốn dặn dò, chính là lại đây thăm Tạ đại tổng quản. Gần cuối năm, cửa hàng phát sinh nhiều việc, Tạ tổng quản thật mệt muốn chết rồi.” Nàng giả bộ che miệng nở nụ cười.

“Tiểu thư đặc biệt rảnh rồi đến đây không phải là vì thân thể của ta, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.”

“Ân, Tạ tổng quản quả nhiên khoái nhân khoái ngữ(người chân thật nói lời ngay thẳng). Nghe nói.....” Tô Thái Tần cười yếu ớt, “Mấy ngày hôm trước người ôm một vị mỹ nhân ở trên đường chạy như điên, một bên còn thân thiết với nàng, ta tới là.....” Nàng dừng lại, đôi mắt đẹp híp lại theo dõi hân, muốn chính hân nói.

Quả nhiên là việc này!

Tin tức bất quá đều trốn không thoát lỗ tai Tô đại tiểu thư. Nàng một bộ hưng trí bừng bừng xem ra nếu không có đáp án vừa lòng nàng sẽ không từ bỏ ý đồ. Còn có Văn Đức phía sau tiểu thư nhìn hân cười tà, quả thực chính là bộ dáng mặt thám, hôm nay không cần thận lời nói, ngày mai sẽ truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Hấp huyện!

Tạ Cảnh Sướng thanh thanh yết hầu, “Nữ nhân kia là Diêu Úc Thu, là sư phó chế phiên thường đem hàng đến Tô gia. Nàng trước đó vài ngày..... Khụ! Thân thể không thoải mái ,ta liền mang nàng đến đại phu, không có chuyện gì thân thiết, chỉ vậy thôi.”

“Nga? Là sinh bệnh gì?” Tô Thái Tàn biết rõ còn cố hỏi.

Tạ Cảnh Sướng một đôi con ngươi đen nhìn chăm chăm chủ tử chính mình có điểm phát hỏa ” Ngươi không phải đã sớm biết sao?” Hẳn dù không linh thông tin tức nhưng Tô Thái Tàn không có khả năng không biết!

Sự kiện kia làm hắn cực kỳ xấu hổ, trong cửa hàng còn có vị đại thẩm vụng trộm đem bí phương trị liệu nữ nhân ngày nguyệt sự không thoải mái đặt trên bàn hắn, quân sự hơn hắn vài tuổi còn vỗ vỗ vai hắn, nói mấy ngày này nên nhường phái nữ một chút, trăm ngàn lần không nên chọc các nàng tức giận.

Coi như mọi người thông đồng tốt lắm, hảo hảo một phen trên cột hắn, ngay cả chủ tử trước mặt cũng không buông tha cơ hội này!

Tô Thái Tàn cười cười, “Tạ tổng quản, đừng tức giận, ta không phải cố ý giễu cợt ngươi. Kia Diêu Úc Thu làm quạt nghe nói rất được hoan nghênh, bên ngoài đánh giá rất cao tay nghề! Ngươi có ý kiến gì nói ta nghe một chút.” Đây mới là việc chính.

Tạ Cảnh Sướng nhìn nàng một cái, bình tĩnh nói: “Tô gia cửa hàng lấy văn phòng tứ bảo chế tác nổi tiếng nhất thiên hạ, nhưng dù sao vật này không thể mang theo bên người suốt cùng hiển lộ rõ ràng chất lượng của sản phẩm, cho nên ta cảm thấy cửa hàng chúng ta nên bán chiết phiên. Nếu cửa hàng chúng ta có thể thành công tạo dựng đồ dùng tùy thân cao nhã không tầm thường, như vậy là thêm một đường tiền tài, trọng yếu hơn là loại thương phẩm này có thể làm tăng lên hình tượng cửa hàng, để cho người khác vừa thấy đến cửa hàng Tô gia liền liên tưởng đến lịch sự tao nhã, thoát tục, tươi mát.” Tựa như Tiểu Úc Nhi vậy.

Uống! Như thế nào lại nghĩ đến nàng?

“Giống chiết phiên văn nhân thường dùng?” Tô Thái Tàn thông minh nhãn mảy.

“Đúng vậy.”

“Ngộ..... Nên suy nghĩ một chút.” Nàng cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, lại hỏi: “Kia Diêu Úc Thu lai lịch ra sao?”

“Tiểu thư, lai lịch nàng ra sao, cùng chế phiên một chút quan hệ cũng không có, không cần mượn cớ lấy tin tức! Không có việc gì trong lời nói thì trở về Dung Xuân viên đi, ta còn có việc muốn làm!” Tạ Cảnh Sướng phát hỏa. Vòng tới vòng lui chính là muốn tìm hiểu tin tức, mọi người trong cửa hàng ăn no hết việc sao!

Tô Thái Tàn nở nụ cười, nàng cùng thủ hạ đều biết mặt Tạ Cảnh Sướng không vui sướng gì, nhưng nàng một chút không thêm đề ý.

“Văn Đức, ngươi đi xuống trước.” Nàng đổi tùy tùng phía sau nói.

Văn Đức về mặt đáng tiếc lui ra. Hắn vốn định từ chỗ Tạ Cảnh Sướng lấy chút tin tức bất quá, buổi tối chờ cùng nha hoàn Thúy Lục nói chuyện phiếm mới có đề tài, không nghĩ tới lại bị tiểu thư bắt ra ngoài, thực đáng tiếc!

“Tạ tổng quản, ta hỏi lai lịch Diêu Úc Thu không hề có ác ý, ta chỉ là muốn xác định nguồn gốc quạt có ổn định không? Nếu nàng có liên quan tới chuyện gì rắc rối, chúng ta có hay không nên tìm cái sư phó khác chế phiên? Ta buôn bán luôn thích yên bình chứ không phải tìm hiểu tin tức Tạ tổng quản, hiểu chưa?” Tô Thái Tàn lần này dùng khẩu khí thật sự nói chuyện.

Tạ Cảnh Sướng nghe xong, bĩu môi, thế này mới khôi phục bình thường đem tờ giấy trên bàn đưa cho chủ tử xem, đó là kết quả lần trước Tề Nguyệt điều tra được.

Tô Thái Tàn lặng lẽ nhìn, lật sang tờ khác, ước chừng thời gian là một chén trà nhỏ nàng đặt tập giấy xuống, đứng dậy xoay người ra phía ngoài cửa sổ, một lát sau dùng thanh âm lạnh như băng: “Điều gia cùng Dương gia, ngươi có tính toán gì không?”

Tạ Cảnh Sướng lại lấy ra cái khế ước cho Tô Thái Tàn nhìn kỹ, nàng gật gật đầu. “Thì ra là thế. Ngươi phương thức thả cá nhỏ câu cá lớn, trước để Dương gia nếm ngon ngọt, dần dần ý lại dựa vào chúng ta, một khi chúng ta không cung cấp hàng hóa, Dương gia sẽ phá sản.”

Hắn gật gật đầu.

Tô Thái Tàn cúi đầu suy nghĩ một chút, “Kia Điều gia đâu?”

“Điều gia ngay tại Hấp huyện là cá trong chậu, muốn sớm liền sớm, muốn muộn liền muộn, nhưng ta nghĩ qua một thời gian nữa mới hạ thủ, miễn cho Dương gia bên kia đề cao cảnh giác.”

“Tốt lắm.” Tô Thái Tàn gật gật đầu, đi trở về ghé dựa ngồi xuống đối mặt hắn, gờ lên một chút tươi cười, “Tạ tổng quản quả nhiên là suy nghĩ chu toàn, bình tĩnh hơn người.”

“Đúng rồi, kia Diêu Úc Thu ngươi tính khi nào thì thú nàng vào cửa, tòa nhà Dung Thu Viên kia có thể cho các ngươi làm nhà mới a.”

“Tiểu thư!” Tạ Cảnh Sướng trừng mắt nàng, nghĩ nàng lại hay nói giỡn.

“Sự tình không phải như vậy! Người đừng nghe người ta nói bậy, hơn nữa tên Văn Đức kia, cái miệng giỏi nhất là lộng thị phi!” Thanh âm của hắn lên cao.

“Không phải như vậy? Chẳng lẽ người không hẹn nàng chuộc vòng tay? Người không chiều cổ cuộc sống hằng ngày của nàng? Người không có lưu nàng ở lại mời dùng bữa? Người không tìm chỗ ở mới cho nàng, người không có ôm nàng đi tìm đại phu? Người không có cố ý vì cây quạt của nàng mà tìm người tốt mua mới bán? Nếu nàng không có ý nghĩa với người, người sẽ không vì nàng làm nhiều chuyện như vậy.” Tô Thái Tần nhìn hắn liếc mắt một cái.

Chỉ cần là chiết phiến nàng làm, Tạ Cảnh Sướng đều cân nhắc nhân phẩm đức hạnh đối phương mới bằng lòng bán, thật không giống thương nhân. Cũng là người thôi, chỉ cần có bạc thì không cần quản hắn là mèo chó gì hết, còn luận phẩm hạnh làm gì!

“Ta.” Tạ Cảnh Sướng mặt lộ quần bách.

“Thời điểm người nhìn thấy nàng, không có cảm giác tim đập? Thời điểm người nhìn nàng bệnh, không có cảm giác đau lòng? Khi người khác nhắc tới nàng, người không còn lạnh lùng, Tạ đại tổng quản, ngày thường nhìn người rất khôn khéo như thế nào đến lượt chuyện chính mình, lại thấy không rõ lắm đâu?” Tô Thái Tần trên mặt ôn nhu tươi cười. “Hay là. Người ngại nàng đã làm tiểu thiếp của người ta, là tàn hoa bại liễu?” Nàng kích hắn!

“Không! Tiểu Úc Nhi không phải tàn hoa bại liễu! Nàng là ôn nhu thiện lương như vậy đừng nói xấu nàng! Cẩm thú Dương Lập Hành kia căn bản không xứng với nàng!” Tạ Cảnh Sướng kích động đứng lên. (S : Zê zê , đã có hành động bệnh vọ)

Tô Thái Tần lại nói : “ Xem đi! Còn nói không có gì !”.

“Không! Ta chỉ là.” Hắn lại muốn biện giải.

“Tạ tổng quản, nhớ rõ mời ta uống rượu mừng a!” Tô Thái Tần vẫy vẫy tay, miễn cưỡng để lại một câu, liền ly khai thư phòng.

Còn Tạ Cảnh Sướng ở trong thư phòng rống to, “Sự tình không phải như thế —”

Diêu Úc Thu cũng hiểu được sự tình không giống nhau. Trước kia nàng đến Tô gia, Tạ tổng quản đều tự mình tiếp nàng, cùng nàng nói chuyện phiếm, lưu nàng dùng cơm, như thế nào hiện tại lại dận dò Tề Nguyệt ra mặt đâu?

Nàng cùng Tề Nguyệt không quá thân thiết, tán gẫu không đến vài câu nàng liền lấy cớ trở về. Không thấy được Tạ tổng quản, trong lòng nàng tổng cảm thấy có điểm là lạ, thậm chí. có điểm cô đơn. (S : Đã có hành động nhớ chồng)

Ở lâu các ,nhìn Diêu Úc Thu khuôn mặt nhỏ nhắn tròn đầy cô đơn rời đi ,Tạ Cảnh Sướng cũng không chịu nổi.

Hắn nhủ mảy nhìn chiết phiến trong tay Tề Nguyệt trình lên có khắc mùa thu lá rụng — cái này không bán !

Diêu Úc Thu chưa phát giác, nàng khắc lên đó mùa thu lá rụng — để phân biệt với mai, lan, trúc, cúc tức là tặng cho hắn.

Tạ Cảnh Sướng từ sau khi phát hiện đặc điểm này , liền đem cây quạt có khắc lá rụng thu hồi, gặp được người giống Lã Thiệu Đình văn nhân nhân phẩm tốt mới tặng một cái. Hắn hy vọng cây quạt nàng làm đều có chủ nhân tốt, càng hy vọng nàng được gả cho một nam nhân tốt.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, xoay người trở lại bàn, tiếp tục vui đầu vào đóng sổ sách.

Hắn ý đồ đem chính mình làm đến không có một khắc rảnh rỗi, nếu không sẽ lại nhớ tới nàng.

Rất nhanh, ngày mai chính là mừng một. Tối nay là giao thừa, đêm giao thừa là ngày cả nhà đoàn viên quây quần, thương gia đình chỉ buôn bán, tuyệt sẽ không có người làm việc vào lúc này. Đại môn Tô gia cửa hàng đóng chặt bất quá ,vẫn có ánh đèn bên trong.

Tạ Cảnh Sướng còn ở cửa hàng. Hắn không muốn quay về các, miễn cho chủ tử lại gọi hắn đến đằng trước dùng bữa.

Sổ sách sửa sang lại tốt lắm, cửa hàng cũng quét tước làm sạch ,gần cuối năm ,hàng hóa đều dọn vào kho. Còn có chuyện gì bận đâu?

Tạ Cảnh Sướng phóng nhãn nhìn lại, tại đêm giao thừa này, hắn cư nhiên tìm không thấy chuyện để làm.

Cùng cực nhàm chán khiến hắn theo bản năng cầm lấy cây quạt bên hông thường thức, đó là Diêu Úc Thu tặng hắn.

Từ khi hắn cố ý lảng tránh nàng, nàng có lẽ cảm nhận được nên mấy ngày nay rất ít đưa quạt đến cửa hàng, người cũng không thường đến bên ngoài đi lại. Nàng vốn yên lặng, hiện tại càng thêm ru rú trong nhà.

Hắn từng bảo Tề Nguyệt đi thăm nàng sợ nàng gặp chuyện không may, nhưng Tề Nguyệt mang lời nhắn về đến là nàng muốn nghỉ ngơi một chút, lấy ý tưởng làm cây quạt mới. Hắn biết đó là cái cớ để nàng trốn hắn. Nàng thậm chí ngay cả cây quạt duy nhất này có liên quan đến hắn cũng dứt bỏ.

Tính từ khi mùa đông bắt đầu tới nay nàng chỉ làm hai chiết phiến. Sợ nàng cuộc sống khó khăn, hắn cho người đưa bạc qua đều bị trả về, nàng nói thù

lao làm quạt trước kia đủ cho nàng sống đến năm sau.

Nàng như thế nào lại quạt cường như vậy?

Tạ Cảnh Sướng vuốt ve chữ điều khắc mùa thu trên cây quạt, xòe mặt quạt, mặt quạt trong như gương, hần thấy được mặt mình chiếu rọi ở trên mặt giấy, đó là khuôn mặt tuấn mỹ, hơi gầy một chút, nguyên bản con người đen sáng ngời hữu thần nay lại nồng đậm một tầng tình cảm tưởng niệm.

Đúng vậy, hần không thể phủ nhận, hần luôn luôn nhớ tới nàng, nghĩ đến đêm không ăn không ngủ nghĩ đến vạt áo dần dần rộng ra! (S : Khổ , nhớ vợ gầy mòn cả người)

Qua mùa đông hần mới hiểu được, hần là thật sự thích nàng.

Hần cũng muốn đi tìm nàng, nhưng không được. Nàng nếu biết hần chính là cái khát nhip năm đó, có thể hay không oán hần làm cho nàng tám tuổi một đêm chịu đói kia? Nàng có thể hay không cho rằng hần bây giờ chiều có là có ý đồ gì? Nàng có thể hay không cho rằng hần là tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thừa dịp nàng tứ cố vô thân mới đi tiếp cận nàng? Nàng có thể hay không cho rằng.....

Tạ Cảnh Sướng dùng một đồng giả thiết lớn chế trụ chính mình, chần chừ không bước tới. Hần biết như vậy không đúng, nhưng hần chính là không có biện pháp bước lên bước đầu tiên.

Ai..... đêm giao thừa, hần thờ dài một hơi.

Lại vào lúc này.....

“Tổng quản! Không tốt!” Tề Nguyệt thanh âm bồi rồi đánh gãy ai thần của hần.

Tạ Cảnh Sướng phút chốc đứng dậy, con người đen khôi phục thành sáng ngời hữu thần trạng thái cảnh giới. “Sao vậy?”

“Là..... Là Diêu tẩu tử.....” Tề Nguyệt chạy không kịp thở, nói cũng nói đứt quãng.

Vừa nghe là chuyện của Diêu Úc Thu, hần khẩn trương bắt lấy bả vai Tề Nguyệt,

“Nói mau nàng làm sao vậy?”

“Nàng..... Khi nàng đang chuẩn bị bữa tối ở phòng bếp thì té ngã.....” Tề Nguyệt suyền một hơi, nói.

“Chết tiết!” Tạ Cảnh Sướng thấp rủa một tiếng lập tức chạy như điên đến trúc ngọc hạng!

“Bất quá.....” Tề Nguyệt nhỏ giọng nói, nhìn Tạ Cảnh Sướng sớm phi ra ngoài, tiếp tục nói: “Nàng rất nhanh liền đứng lên, tiếp tục chuẩn bị bữa tối, ta nghĩ hần là không có trở ngại.....”

Thấy đám người Tô Thái Tàn từ phía sau cửa chuyển ra, Tề Nguyệt cung kính hô: “Tiểu thư.”

Nàng nở nụ cười, hư vậy hần là có thể. Đờ cho hần cả ngày lộ vẻ mặt khổ sở..... Mọi người đến phòng trước đi, đêm nay ăn chơi thỏa thích!

“Vâng!” Đám người tránh ở phía sau cửa , sau tù bắt , sau cửa sổ đồng thanh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tạ Cảnh Sướng chạy như điên qua hai con đường, thẳng hướng tiến trúc ngọc hạng thủy vân trai..... nơi ở của Diêu Úc Thu.

Hần không gõ cửa. Mạnh mẽ đá văng ván cửa, đi thẳng vào nội thất –

“Tiểu Úc Nhi!”

Diêu Úc Thu đang cầm một nồi nước, thấy hần vọt vào khiến nàng kinh hoảng làm nước sóng sánh.

“Cẩn thận!” Hần bước một bước lớn, đem nàng ôm lên khỏi mặt đất.

“Ta..... Ta tổng quản!” Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

“Nàng có sao không?” Hắn đem nàng ôm đến trên ghế, ngồi xổm xuống kiểm tra chân của nàng.

Bình thường chân nữ nhân là không thể tùy tiện cho nam nhân xem, hành vi Tạ Cảnh Sướng như vậy phi thường đường đột, không hợp lễ giáo, nhưng hắn tựa hồ không chú ý tới điểm này.

Điều Ưc Thu đỏ mặt. Hồi lâu không gặp, như thế nào vừa thấy liền xem chân của nàng?

“Tiểu..... Điều cô nương, chân của nàng không có việc gì đi?”

“Không có việc gì. Vừa rồi nước cũng không có hắt vào người ta.”

“Không, ta là nói vừa rồi người ngã ở phòng bếp..... Có nặng lắm không? Đau không? Muốn hay không thỉnh đại phu đến xem?” Tạ Cảnh Sướng vẫn đang lo lắng nhìn chân của nàng.

“Ta..... Ta không té nhào a! Ta chỉ là ngồi xổm xuống thêm củi lửa.....” Điều Ưc Thu có điểm khó hiểu.

“Đi?”

“Tạ tổng quản, ta là nói ta không có té ngã, chân cũng không sao hết.” Nàng thấy hắn hình như nghe không rõ liền nói lại.

Lần này Tạ Cảnh Sướng nghe được rành mạch.

Đáng giận! Tề Nguyệt cư nhiên dám lừa hắn! Trở về không thể không lột da nha!

Hắn xấu hổ đứng dậy, ho nhẹ một tiếng, “Nàng không có việc gì là tốt rồi. Ta..... Ta trở về.”

“Ta..... Ta tổng quản.....” Nàng gọi hắn.

Tạ Cảnh Sướng nghĩ đến nàng là nói “Cám ơn tổng quản”, quay đầu gật xem như đáp lại, liền nhắm thẳng ra ngoài.

“Ta..... Ách tổng quản, hôm nay lạnh, đêm nay lại là giao thừa.....” Nàng có điểm rối loạn.

Hắn dừng lại cước bộ.

“Nếu tổng quản không chê, liền ở lại nơi này dùng bữa đi. Tuy là cơm rau dưa, nhưng có người cùng nói chuyện..... Cũng là rất tốt.” Điều Ưc Thu cố lấy dũng khí nói.

Đúng rồi, nàng chỉ có một mình.

Đêm nay là giao thừa, nàng không có người thân..... Nàng muốn tìm người ta nói chuyện, ánh mắt tràn ngập cô đơn làm cho tâm của hắn rút một chút, cảm thấy đau lòng.

Hắn nhìn nàng một hồi lâu — nàng dường như gầy đi, cái cằm không tròn trĩnh như trước, sắc mặt vẫn tái nhợt, vết sẹo trên mặt càng thêm hiển lộ.

Nàng chịu nhiều tội thế nào, tối nay còn muốn để mình nàng cô độc ngهنhĩ đón tân niên? Không được, hắn không đồng ý!

“Cũng được, ta quấy rầy một đêm. Chờ ta trở về, cơm bên kia sợ cũng không còn thừa.”

Nàng lộ ra ánh mắt vui sướng, “A, ta đun lại chút canh..... Chờ ta một chút lập tức là có thể dùng bữa.” Nói xong, xoay người vào phòng bếp.

Tạ Cảnh Sướng nhìn trên bàn có tam bộ vịt, hấp đao ngư, ban ti canh, rồi các loại nào tôm nào trứng tôm, hương thơm tản ra bốn phía đủ loại mùi vị. Không thể tưởng được nàng khéo tay như vậy, thêu, làm quạt, trù nghệ mọi thứ đều tinh thông.

Này bữa cơm ăn có điểm trầm mặc, Điều Ưc Thu lúc trước cảm giác kỳ quái nhưng từ khi Tạ Cảnh Sướng đến mà hóa thành ảo. Nàng rất muốn cùng hắn nói chuyện, lại không biết nói cái gì.

Tạ Cảnh Sướng cũng thực buồn. Hắn mấy ngày nay ngày ngày nhớ nàng, thế mà vừa gặp mặt, nói cái gì đều nói không được.

Hai người yên lặng ăn xong cơm tất niên, Điều Ưc Thu thu thập bát đĩa, rót hai chén trà. Trà này cũng là được cửa hàng đưa tới, là “Hoàng Sơn mao phong”, mùi nồng đậm, là loại trà cực phẩm a.

Hai người yên lặng uống.

“Điều.....”

“Ta.....”

Hai người đồng thời lên tiếng, không khí có một tia ngưng kết.

Tạ Cảnh Sướng không được tự nhiên thanh thanh yết hầu, “Khụ! Nàng nói trước đi.”

“Ân, ta là muốn hỏi tổng quản, mấy ngày nay cửa hàng hình như bận? Xem tổng quản giống như gầy đi.”

Hắn tự ngược đãi mình thôi! Rõ ràng nhớ nàng, lại không có can đảm thừa nhận.

“Khụ! Hoàn hảo. Cuối năm bao giờ cũng nhiều việc.”

“Tổng quản.”

“Tiểu. Ách, Điều cô nương, không cần kêu ta tổng quản. Ta lớn tuổi hơn nàng, nàng có thể gọi ta một tiếng Tạ đại ca.” Tay hắn cứ nhiên ở hơi hơi phát run.

“Kia. Kia Tạ đại ca cũng gọi ta một tiếng Úc Thu đi, như vậy thực thân thiết, cũng công bằng.” Nàng cười.

“Vậy cứ thế đi. Úc. Úc Thu, mấy ngày nay nàng thế nào?” Hắn muốn gọi nàng là Tiểu Úc Nhi.

“Nhờ phúc của Tạ đại ca mấy ngày này ta sống tốt lắm, đều phải cảm ơn Tạ đại ca ngày thường chiếu cố. Đúng rồi, ta gần đây dùng giấy của Cao Xương quốc làm quạt.” Nàng xoay người đi ra tú lũy chiết phiến, đưa cho Tạ Cảnh Sướng.

Tạ Cảnh Sướng tiếp nhận cây quạt trông thấy biên cốt điều khắc chữ lá rụng mùa thu.

“Ân, phiến cốt rất tốt.” Hắn mở toàn bộ mặt quạt, mặt quạt giấy kim hoa tiên có vẻ thoát tục cao sang, thù công ít ỏi, nhưng lại là một kiệt tác.

Trước đó vài ngày Lã Thiệu Đình rốt cục lấy vợ, hắn vì cửa hàng mà không thể đi Thiệu Hưng, vài ngày nữa cho người đem chiết phiến đến tặng hắn tốt lắm.

“Thật sự là hảo phiến! Úc Thu nàng thật sự là sư phó chế phiến trời sinh.” Tạ Cảnh Sướng thật tình khen ngợi.

Mặt nàng đỏ hồng không quen nhận ca ngợi của người khác. “Đâu phải, chính là lúc nhỏ học lung tung, không thể nói là trời sinh a.”

“Nàng học chế phiến từ nhỏ, vừa rồi tay nghề nấu nướng cũng tốt. Úc Thu, kể lại chuyện hồi nhỏ đi.” Như là tùy ý hỏi, hắn thu hồi phiến, bỏ vào bao.

Nhắc tới chuyện trước đây, Điều Úc Thu sắc mặt phút chốc trắng xanh hai tay vận vẹo, “Không. Không có gì để nói, chính là có lúc làm quạt, có lúc nấu cơm, có lúc nấu nước, có lúc thì quét dọn.” Nàng không có tiếng động, cúi đầu.

Hắn đương nhiên biết nàng từ bé đã bị Điều gia ngược đãi, chính là xem nàng có hay không còn để ý Điều gia đối đãi nàng như vậy.

Từ thanh âm của nàng, hắn biết là nàng đề ý. Hắn quyết định, qua năm liền bắt tay đối phó Điều gia.

Tạ Cảnh Sướng ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Hết thấy đều qua. Mặc kệ cuộc sống lúc trước của nàng ra sao, nhưng bây giờ tin tưởng ta, không cần sợ nữa, nàng có cửa hàng chiếu cố, còn có ta.”

Điều Úc Thu ngẩng đầu lên, chống lại con ngươi hắn ôn nhu, tim đập rối loạn. Nàng hô hấp có điểm dồn dập nói: “Có Tạ đại ca, ta. không sợ hãi.” Nói xong lại cúi đầu.

Nàng thật sự rất đẹp, lông mi cong dài, dưới chúc quang là những đường nét đẹp đẽ, cái miệng nhỏ nhắn như anh đào, khi nói chuyện mở ra khép lại, làm cho người ta nhìn không được muốn hôn môi nàng –

Ân. Hảo ngọt, cánh môi hảo mềm mại, cái lưỡi đình hương mềm mại trơn trượt có hương vị mùa xuân. (S : Sự việc tiến triển nhanh quá ~~~)

A! Đụng tới răng nanh, đau quá!

“A?!” Tạ Cảnh Sướng vỗ về miệng mình, nhìn đến Điều Úc Thu mặt đỏ ửng.

Hắn. cứ nhiên hôn nàng?!

Đáng chết, nàng có thể hay không cho rằng hắn là có ý đồ khác, hắn khinh bạc nàng?

Tạ Cảnh Sướng trong lòng bối rối. Hắn cũng không biết chính mình là có chuyện gì xảy ra, chỉ cần gặp được nàng, bình tĩnh của hắn xưa nay hoàn toàn chết, đầu óc loạn thành một đống!

“Ta.” Nàng thử muốn nói, cũng là một câu đều nói không ra.

“Ta..... Ta đi về trước!” Hấn lung tung nói xong, dáng vẻ vội vàng bối rối lao ra khỏi trúc ngọc hạng.

Điều Ưc Thu hô: “Tạ đại ca, mặc thêm áo choàng đi, bên ngoài gió rét a”

Tạ Cảnh Sướng dừng lại, Điều Ưc Thu vì hấn khoác thêm áo choàng của nàng—hoi nhỏ, nhưng cũng đủ ấm.

“Tạ đại ca đi thong thả.” Nàng khôi phục bình thường nhìn hấn, trong mắt hoàn toàn không có trách cứ.

Nàng..... Không trách hấn?

Nàng không trách hấn!

Hấn an tâm, khoe miệng hiện lên một chút thần nhiên tươi cười, “Nàng cũng mau vào đi. Gió lớn đừng để cảm lạnh.”

“Ấn.” Nàng gật gật đầu, xoay người đi vào.

Tạ Cảnh Sướng nhìn nàng tiến vào cổng lớn, mới đi về Tô gia, vừa đi vừa vuốt cánh môi, trong lòng mừng rỡ!

Không ngờ rằng hai người bọn họ ở trúc ngọc hạng một phen đưa tiễn, ngày hôm sau liền biến thành đại bát quái đầu đường cuối ngõ Hấp huyện, mọi người chụm đầu tám nhăm, tiếp theo là: “Người biết không? Kia Tạ tổng quản cửa hàng Tô gia cùng Điều tẩu tử thật sự là chàng nàng ta ta, khó khăn chia lia a!”

Lời đồn càng ngày càng nóng bỏng dâng lên đỉnh điểm: cư nhiên biến thành hai người bọn họ vào ban đêm ở đầu hẻm lớn mật kịch liệt hôn nhau!

Xem ra, Tạ Cảnh Sướng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không hết tội!

“Điều tẩu tử, Tạ tổng quản đối với con rất tốt, xem chỗ ở này so với phía ngoài đồng thành trước kia hơn gấp trăm lần.” Vồng đại thẩm hôm nay vào thành, thuận tiện đến thủy vân trai của Điều Ưc Thu nói chuyện phiếm.

“Tạ tổng quản đúng là rất tốt.” Điều Ưc Thu rót trà, đưa đến trước mặt Vồng đại thẩm mập mạp.

“Không không không, hấn chỉ đối với con như vậy còn ngày thường vẫn lạnh băng băng với những người khác. Giống Túy giáo phùng Diêu gia mong được thư thả khoản nợ vài ngày, hấn một ngụm từ chối, còn sai người đem Diêu thiếu gia lôi ra! Hảo thảm nha!” Vồng đại thẩm không biết nàng cùng Diêu gia có quan hệ mới có thể nói lời này.

“Diêu gia?” Điều Ưc Thu nghe vậy cả kinh.

“Nghe nói là vừa sang năm mới, Tạ tổng quản yêu cầu Diêu gia lập tức hoàn thành nợ góp trước kia cho Tô gia, Diêu thiếu gia còn không trả, Tạ tổng quản sẽ cáo quan niệm phong Diêu trạch đầu.” Vồng đại thẩm một hơi đem trà uống hết lại tự thỏa mãn bản thân rót thêm chén nữa.

“Nhưng Diêu gia có nhiều tiền, làm sao có thể không có bạc đâu?” Điều Ưc Thu theo lời này đề hỏi.

“Điều tẩu tử, con không biết, năm trước cửa hàng Tô gia cho Diêu thiếu gia vay tiền— hấn trời sinh tính ham bài bạc nhưng thua nhiều, chung quanh mượn tiền chỉ có cửa hàng Tô gia cho hấn mượn. Từ năm ngoái đến nay, nợ nần càng tích càng nhiều!” Vồng đại thẩm nói xong, mặt bên lau mồ hôi.

“Vồng đại thẩm, kia Tạ tổng quản thật sự muốn Diêu gia trả tiền? Nếu không sẽ niệm phong gia sản Diêu gia?” Điều Ưc Thu không biết phải phản ứng như thế nào. Diêu gia đối nàng vô tình vô nghĩa nay rơi vào kết cục này, cũng coi như ông trời có mắt. Bất quá nàng cũng là người Diêu gia, Diêu lão gia vẫn là phụ thân của nàng!

“Đương nhiên, Tạ tổng quản mặt lạnh không nói hai lời bao giờ. Hiện tại Diêu gia cũng thật gấp đến độ nóng như con kiến bò trên chảo dầu..... Đúng rồi, nghe nói con làm quạt rất được hoan nghênh có thể hay không là vì như vậy, Tạ tổng quản đối đãi với con thực quá tốt a!” Vồng đại thẩm quả nhiên là nghe người ta đàm tiếu.

Điều Ưc Thu miễn cưỡng cười cười “Có thể đi.”

Tiến bước Vồng đại thẩm, nàng lấy khăn che mặt vội vàng đi đến Tô gia cửa hàng.

Tạ Cảnh Sướng đang làm việc, bất quá vừa nghe là Điều Ưc Thu đến đây, hấn lập tức buông tạp vụ trong tay, cho đám người Tề Nguyệt lui xuống.

“Ưc Thu, trời nắng sao còn chạy ra ngoài, nếu có việc thì chạng vạng trời tối đến cũng được.” Hấn rót chén trà đưa nàng.

“Tạ đại ca người thật muốn quan phủ niệm phong gia sản Diêu gia?” Nàng vội vàng nói.

Hấn nhú mi, “Sao nàng lại có hứng thú với việc này?”

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Điều Ưc Thu có điểm khó xử. Nàng muốn nói ra thân thế bản thân sao, nói ra chính mình là con gái riêng của Diêu gia, Tạ đại ca có thể hay không xem thường nàng?

“Úc Thu, nếu nàng không muốn nói thì thôi. Đến, uống Tây hồ long tỉnh này xem, đây chính là loại trà trân quý nha.” Tạ Cảnh Sướng ưu nhân hộp một ngụm. Từ sau đêm giao thừa, phản ứng hần ở chung cùng với nàng liền có vẻ bình thường.

Điều Úc Thu ngẩng đầu nhìn hần, rất nhỏ nói: “Tạ đại ca, nếu ta đối với người nói..... Nói ta là con gái riêng nhà người khác.....” Nàng hít một hơi thật sâu, khẩn trương nói: “Người..... Có thể hay không xem thường ta?”

Nàng sẽ thẳng thắn với hần, bởi vì hần thực ôn nhu chiều cố nàng.

“Sẽ không. Ta sẽ bởi vì nàng thẳng thắn với ta mà cao hứng.” Hần ôn hòa nói nhỏ, chuyên chú nhìn nàng. Nàng đã thẳng thắn, tỏ vẻ trong lòng nàng bọn họ vẫn còn vị trí.

“Kia..... Tạ đại ca, ta..... Ta là..... Điều lão gia là cha ta!” Nàng gian nan nói xong lo lắng nhìn Tạ Cảnh Sướng, mà phản ứng của hần chính là dùng khuôn mặt tươi cười mê chết người không đền mạng nhìn nàng. “Úc Thu, cứ cho là vậy thì số nợ của Điều gia cũng không liên can đến nàng. Nào, uống trà.”

Điều Úc Thu nào có tâm tình uống trà, nàng vội vàng nói: “Tạ đại ca, có thể..... cho Điều gia một con đường sống, đừng niêm phong được không?”

“Không thể!” Tạ Cảnh Sướng trả lời rất kiên quyết. Điều Úc Thu cúi đầu, đầy lo lắng cùng thất vọng.

“Úc Thu, việc này không phải ta có thể làm chủ. Điều gia nợ là của Tô gia cửa hàng cho vay, ta chỉ là tổng quản cửa hàng, mời quan phủ niêm phong nhà họ là cửa hàng thực hiện, không phải ta có thể điều khiển.” Tạ Cảnh Sướng lại hộp một ngụm Tây hồ long tỉnh. “Huống chi..... Bọn họ không phải thường xuyên nói không lao động, vốn không có cơm ăn sao? Cho nên Điều thiếu gia nên lao động, học kiếm miếng ăn có phải tốt không?” Hần nhìn nàng.

Điều Úc Thu bất khả tư nghị nhìn Tạ Cảnh Sướng. Hần..... Hần đã sớm biết nàng là người Điều gia?!

Đôi mắt Điều Úc Thu khiếp sợ, Tạ Cảnh Sướng trầm nghĩ đúng như định liệu. Cũng là lúc nên nói với nàng, hần muốn nàng biết, hần cùng nàng giống nhau, đều từng vì cuộc sống mà đau khổ gầy dũa.

Hần thích nàng, hần yêu nàng, cho nên muốn nàng hiểu hần!

“Úc Thu, Điều gia từ nhỏ ngược đãi nàng, còn đem nàng đưa đến Tùng Giang phủ làm tiểu thiếp người khác, cái loại gia tộc vô tình vô nghĩa này sao phải động tâm?” Hần ôn nhu cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Ta biết nàng tâm địa thiện lương, là người không biết thù oán, nhưng loại người như Điều gia, nếu không cho bọn họ nếm mùi đau khổ chẳng phải là rất tiện nghi bọn họ?”

“Nhưng là.....”

“Không nhưng gì cả, ta đã quyết định. Từ khi nàng cho ta bạc vụn, lại khiến nàng lần đầu đến Điều gia nhìn đối, ta thấy thật có lỗi cho nên ta nhất định phải làm cho Điều gia hối hận vì đối đãi nàng như vậy.” Con người đen của hần tán mát ra ôn hòa nhưng quang mang kiên định.

“Ta khi nào thì cho Tạ đại ca bạc vụn?” Điều Úc Thu không hiểu.

“Lúc nàng tám tuổi.” tám tuổi? Kia không phải thời điểm nàng mới đến Điều gia sao? Đến Điều gia, Vượng thúc thúc còn nhắc đi nhắc lại nói nàng không nên đem bạc vụn cho khát nhi trên đường Túc Nam, hại bọn họ không có tiền ăn cơm chiều.

A! Chẳng lẽ..... Nàng kinh ngạc nhìn Tạ Cảnh Sướng.

Hần gật gật đầu. “Đúng vậy, khát nhi đó chính là ta. Ta lúc ấy đã muốn buông tha cho cuộc sống, là nàng cấp bạc vụn cứu sống ta. Nàng là ân nhân cứu mạng của ta, cho nên muốn ta buông tha Điều gia từng ngược đãi nàng ta làm không được!” Hần yên lặng nhìn nàng, muốn xem nàng có thể hay không vì hần xuất thân là khát cái mà coi thường hần.

Điều Úc Thu trong mắt chỉ có kinh ngạc cùng sùng bái.

Khát nhi có thể làm đến tổng quản, không phải chuyện đơn giản a! Nhưng về phương diện khác..... Tạ đại ca làm sao có thể cho nàng là ân nhân cứu mạng đâu? Nàng bắt quả thuận tay cấp bạc vụn thôi. Còn có chuyện của Điều gia, ý tứ Tạ đại ca là hần làm như vậy vì nàng là ân nhân cứu mạng của hần, hần muốn thay nàng xả giận sao?

Trong cái đầu nhỏ của nàng nhất thời hỗn loạn thẳng đến Tạ Cảnh Sướng đưa nàng trở lại trước đại môn thủy vân trai, nàng vẫn còn bị vây trong trạng thái cực độ khiếp sợ.

“Tạ đại ca, nếu ta cầu người không cần thay ta trả thù, buông tha Điều gia, đừng niêm phong gia sản bọn họ người đồng ý không?” Nàng vẫn muốn khuyên hần.

“Úc Thu, nàng rất thiện lương! Bọn họ thương tổn nàng như vậy, nàng còn thay bọn họ cầu tình? Không đáng!” Ta vừa rồi cũng nói Điều gia nợ bạc của cửa hàng, ta chỉ là.....” Lời của hần bị đánh gãy.

Bạc môi truyền đến xúc cảm mê người mềm mại, như là môi của nàng.....

Môi của nàng?!

Nàng chủ động hôn hắn?!

Tạ Cảnh Sướng lúc đầu kinh ngạc sau hai tay liền ôm trụ thân mình nàng mềm mại đem môi mình cùng của nàng dính sát vào nhau.

A! Cảm giác thật tuyệt. Hắn xâm nhập qua kẽ răng, lục tìm cái lưỡi của nàng, cuốn lấy không tha. Thấy nàng hơi hơi đáp lại, hắn mừng rỡ như điên càng thêm ôm chặt nàng, hai người môi lưỡi như tương cứu trong lúc hoạn nạn, cảm xúc mãnh liệt.

Một lát sau, Điều Ưc Thu mặt đỏ muốn rời đi, hắn không đồng ý, giữ lại cái gáy của nàng, không cho nàng bỏ chạy, kiếm lưỡi ở giữa hai hàm răng nàng giao triển chơi đùa cảm giác mãi vẫn không đủ. Hắn phóng con mắt sáng nhìn về mặt nàng say mê trong vòng tay, tình triều trong lòng càng thêm cuồng vọng. Mỹ nhân thờ gấp hơi hơi đẩy đẩy, hắn lại bá đạo chiếm nàng càng thêm kịch liệt, đem nàng lâm vào cuồng diễm sóng triều.

Qua hồi lâu, Tạ Cảnh Sướng rút cục từ dư quang khóe mắt phát giác cửa thủy vân trai tụ tập một ít người xem, mới lưu luyến không rời buông Điều Ưc Thu ra.

Điều Ưc Thu khuôn mặt nhỏ nhắn hai má ửng lên hai đóa mây đỏ nóng bỏng chôn ở ngực Tạ Cảnh Sướng cường kiện, căn bản không dám ngẩng đầu.

“Ưc Thu, nàng đi vào đi, có gì buổi tối lại nói.” Hắn ở bên tai nàng nói nhỏ.

“Ân.” Nàng mềm mại gật gật đầu vào nhà.

Tạ Cảnh Sướng xoay người, thân hình tuấn tú cao to, làm cho mọi người tự động hướng hai bên dạt sang mở đường. Hắn ưu nhã tự tại hướng dân chúng gật gật đầu, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái thông dong rời khỏi trúc ngọc hạng.

Mà Trúc ngọc hạng thì vang lên một trận vỗ tay!

“Vẫn là người trẻ tuổi nhiệt tình!” Mọi người bắt đầu thất chủ bất thiết tán gẫu loạn xạ.

“Không thể tưởng được hôm nay nhìn đến một mặt nhiệt tình của Tạ tổng quản. Chắc, khuê nữ nhà ta phải thất vọng rồi.”

“Tạ tổng quản hảo tuấn a! Kia tư thái ngọc thụ lâm phong. Cho hắn hôn môi không hiểu được là cái tư vị gì?” (S: Nghĩ cũng đừng nghĩ, Thu tỷ : Đúng *cầm dao* ai muốn thử)

“Ta khi còn trẻ, miệng của ta cũng bị phu quân hôn đến rách da.”(S: =]]] các bác nhiệt tình ghê)

Đã có người lấy bàn, ghế, quạt đi ra, còn có người lấy khay trà, chén trà, mời mọi người ngồi xuống, một đám người ở trúc ngọc hạng đàm thoại việc trong nhà.

Đương nhiên, sang ngày hôm sau, chuyện hai người ở trúc ngọc hạng hôn môi truyền khắp Hấp huyện, còn tin tức Tô gia cửa hàng không niêm phong Điều gia được xếp vào hàng bát quái đệ nhất ở đây.

Láng giềng rồi việc đều làm thành đại sự ký(ghi chép lại sự kiện) của hai người, từ thời điểm Tạ Cảnh Sướng ôm Điều Ưc Thu ở trên đường chạy như điên, đêm giao thừa hai người đưa tiễn, Tạ Cảnh Sướng khoác áo choàng của Điều Ưc Thu, rồi kịch liệt hôn ở trúc ngọc hạng.

Còn có người bắt đầu đánh cược, xem bọn họ khi nào thì thành thân. Nghe chủ tử cửa hàng Tô gia Tô Thái Tần cũng đánh cược nha. Xem ra Hấp huyện nếu thiếu Tạ đại tổng sẽ không còn thú vị nữa!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Bởi vì được Ưc Thu chủ động hôn nên Tạ Cảnh Sướng nhượng bộ, hắn không muốn để cho người mình thích nước mắt lưng tròng. Hắn trước đem toàn bộ tài sản mang đi, sau đó niêm phong nhà, rồi nhờ vượng đại thúc quản lý phòng trạch Điều gia.

Hai người trải qua một lần hôn môi quan hệ lại tiến thêm một bước, người trong cửa hàng đều cho rằng sắp đến ngày vui của bọn họ.

Hôm nay, khi Tạ Cảnh Sướng xong việc đã chạng vạng tối, liền đến thủy vân trai, chính sảnh không có một bóng người.

“Ưc Thu?” Hắn hô, không có người trả lời.

Hắn chuyển tới nội thất nhìn đến Diêu Úc Thu đối với gương đồng ngẩn người, tay phải vỗ về vết sẹo trên mặt.

“Úc Thu, suy nghĩ cái gì?” Hắn ôm lấy nàng, khẽ hôn lên mặt nàng.

Diêu Úc Thu miễn cưỡng cười cười, nhẹ giọng nói: “Không có gì. Tà đại ca ngồi đi, ta đi chuẩn bị bữa tối, lập tức xong ngay.”

Hắn không cho nàng đứng dậy, cúi đầu tìm kiếm môi đỏ mọng mềm mại mà nhiệt tình hôn nàng, kiểm lưỡi tàn sát bờ môi trong miệng, dây dưa lưỡi của nàng tựa như vĩnh viễn không muốn rời.

Đại chương cách lớp vải dệt mỏng manh dùng sức chụp lên bộ ngực tròn trĩnh, thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, hắn hôn nhẹ vành tai bạch ngọc, ở bên tai nàng nói “Không cần sợ hãi, ta sẽ không thương tổn nàng.”

Đại chương theo vật áo đi vào, khi nàng thoáng buột chặt thân mình, cuối cùng dừng lại ở bầu ngực tuyết trắng. Hắn vuốt ve bộ ngực mềm mại co dãn, bạc môi hôn lên cằm cổ trắng nõn, giờ phút này dục vọng như bài sơn đảo hải (đời núi lấp biển) đánh úp lại hắn.

Hắn hảo muốn nàng. Khó hạ nóng rực đã chứng minh tâm tình hiện tại của hắn.

Đại chương hướng cái eo nhỏ sờ soạng –

“Không!” Nàng bối rối đẩy hắn ra.

Quần áo hỗn loạn, tóc mây tán loạn trên mặt, mang theo một chút kinh hoàng, thân thể nàng run run.

Đáng chết! Hắn dọa đến nàng!

Tà Cảnh Sướng lập tức thu hồi tay, vỗ về lưng nàng. “Thực xin lỗi, là ta quá nóng vội. Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng mà.” Hắn đem quần áo của nàng một lần nữa đóng lại, hôn nhẹ nàng.

Nàng cúi đầu, không nói lời nào, khóe mắt có chút ẩm ướt, cánh môi còn run nhè nhẹ.

“Úc Thu, Úc Thu, nói chuyện.” Hắn rũ mắt nhìn nàng, không hy vọng nàng bởi vậy mà lùi bước.

“Ta. Ta không sao. Ngươi ngồi một lát, ta đi làm bữa tối.” Nói xong, nàng liền đứng dậy đi ra phòng bếp.

Tà Cảnh Sướng không thể tiếp tục ôm lấy nàng. Cho tới giờ, tuy nói hai người quan hệ có tiến triển, nhưng trừ bỏ ôm cùng hôn môi thì không còn gì khác. Hắn thử chạm vào thân thể của nàng, kết quả đều là làm nàng kinh hoàng cự tuyệt.

Hắn cho rằng nàng là vì từng bị Dương Lập Hành làm nhục, không dám cùng nam nhân khác có hành động thân mật, hắn cũng không ép nàng, chỉ cần nàng hiểu được hắn đối với nàng là thật tình, hắn không bao giờ hại nàng là được.

Nàng giờ đã là một miếng thịt trong lòng hắn, hắn sao cam lòng khiến nàng thương tâm?

Nam nhân tuần tú hít sâu một hơi nhìn thoáng ra đằng sau rồi đi vào phòng bếp.

Lại tới thời tiết mùa thu, Hấp huyện bởi vì Tà Cảnh Sướng cùng Diêu Úc Thu tiến triển thuận lợi mà không có bất quá tin tức gì truyền ra, nhiều lắm là hai người dưới hoàng hôn dắt tay dạo chơi ở lục nhiễu đình, hoặc ôm nhau trong Thái Bạch lâu, hoặc khi nàng sắp té ngã, hắn đã nhanh chóng ôm nàng.

Bất quá, nghe nói gần đây Tà Cảnh Sướng chính thức cầu hôn Diêu Úc Thu. Tuy nói kia Diêu Úc Thu từng là tiểu thiếp người khác, trên mặt có vết sẹo, nhưng Tà Cảnh Sướng một chút cũng không để ý hắn đối nàng thật sự si tình, ngoài nàng ra thì không thú ai vào cửa.

Rất nhanh, lời đồn này lại truyền ra đầu đường cuối ngõ Hấp huyện, nhiều tiểu nhị trước mặt Tà Cảnh Sướng chúc mừng hắn.

Tà Cảnh Sướng bị đồn đãi biến thành đàm lao phải theo lao. Tuy nói hắn cùng Diêu Úc Thu quan hệ thân mật, hắn cũng có ý tứ muốn thú nàng, từng vài lần ám chỉ với nàng, nhưng nàng lại lảng tránh vấn đề này, tựa hồ không có tính gả cho hắn.

Tái giá thôi, nàng rốt cuộc có kị cái gì? Hay. Nàng sợ hãi?

Cũng thế, nghĩ nàng hẳn là đã nghe đến đồn đãi này, hắn liền đánh xà tuyền côn, nhân cơ hội này hướng nàng cầu hôn đi.

Tà Cảnh Sướng trong ngày hội Trung thu, dưới ánh trăng treo cao tròn như cái đĩa (S: Chỗ này tở thêm), chính thức hướng Diêu Úc Thu đưa ra nguyện vọng muốn thú nàng.

Đêm đó hắn ăn mặc bảnh bao, bỗng tên Văn Đức không có mắt kia chạy tới.

“Tà tổng quản muốn hay không ta cùng ngươi đi, có sẵn bà mối a?”

Tạ Cảnh Sướng quét hần liếc mắt một cái, “Ngươi ngày thường thông khí trên đường còn chưa đủ a? Đêm nay ngươi dám chạy đến thủy vân trai, đừng trách ta trừ bạc tháng này!”

“Tạ tổng quản oan uổng a! Đầu phải là ta? Là mọi người tự truyền, cho nên ta.....”

“Đúng, không phải ngươi nói, là tiểu thư muốn ngươi đến Khánh Vân tửu lâu nói..... Còn tưởng ta không biết ư! Tốt lắm, không cần nhiều lời, ta phải xuất môn.” Hần đem chiết phiến cắm vào eo lưng xoay người đi.

“Ai, Tạ tổng quản! Tạ tổng quản.....”

Văn Đức ở cửa Tô gia hô to, Tạ Cảnh Sướng không quay đầu lại tiêu sái rời khỏi.

Trúc ngọc hạng thủy vân trai

Ánh trăng sáng tỏ, Tạ Cảnh Sướng cùng Diêu Ưc Thu ngồi ở chính sảnh trước tiểu viện ngắm trăng, trên bàn trúc là bánh trung thu cùng trà, hai người bọn họ nhẹ nhàng thưởng thức, ngoài đầu hẻm thỉnh thoảng truyền đến thanh âm vài tiểu hài tử đốt pháo.

Tạ Cảnh Sướng nhìn Diêu Ưc Thu đắm chìm dưới ánh trăng — thật sự là tiểu mỹ nhân! Khi nàng ngồi cùng hần sẽ có thói quen ngồi bên phải, như vậy hần chỉ nhìn được nửa mặt bên trái của nàng..... Nàng vẫn là đôi vết sẹo trên mặt chính mình mà canh cánh trong lòng.

Hần có điểm khăn trang mở miệng, “Ưc Thu.”

“Àn?” Nàng chuyển hướng hần, “Tạ đại ca, chuyện gì?”

Còn gọi hần Tạ đại ca!

“Ưc Thu, ta nói rồi nàng có thể gọi tên của ta. Gọi một tiếng Cảnh Sướng ta nghe đi.” Hần thâm tình chân thành ôm nàng.

“Ta.....” Nàng cúi đầu, lộ ra hương gáy trắng nõn.

“Chẳng lẽ nàng muốn gọi ta cả đời Tạ đại ca sao? Chờ chúng ta trở thành phu thê, nàng gọi ta như vậy, không phải rất kỳ quái sao?” Hần hôn gáy nàng.

“Phu..... phu thê?” Diêu Ưc Thu kinh ngạc ngẩng đầu.

“Chỉ cần nàng đồng ý, chúng ta liền chọn ngày bái đường?” Hần ở bên tai nàng ma mỵ nói nhỏ, thuận tiện hôn một chút vành tai tinh tế.

“Không!” Nàng kinh hoàng đứng dậy, sợ hãi nhìn hần. “Không thể!” Nàng thấp kêu một tiếng xoay người chạy vào trong phòng.

“Ưc Thu!” Tạ Cảnh Sướng thấy nàng phản ứng kịch liệt như thế liền khó hiểu.

Nàng hần là thích hần, nếu không sẽ không chủ động hôn hần. Vẫn là....., nàng là nữ nhân không muốn lấy hai lần phu quân — Dương Lập Hành căn bản là cảm thú, không đáng để nàng làm như vậy!

Hần cần hảo hảo giảng giải cho nàng mới được!

“Ưc Thu”

Thấy nàng ngồi ở mép giường cúi đầu vịn vịn hai tay, Tạ Cảnh Sướng ngồi bên cạnh nàng nắm tay nàng nhẹ giọng nói: “Nàng chán ghét ta?”

Nàng lắc đầu “Không phải.”

“Đó là vì sao?”

“Ta..... Ta xuất thân ti tiện.”

“Ta là cô nhi, còn làm khát cái.”

“Ta..... Ta hai bàn tay trắng.” Nàng xoa xoa tay nhỏ bé.

“Nàng có một đôi tay khéo léo, và... còn có ta.” Hần nắm chặt tay nàng.

“Ta..... Từng là tiểu thiếp người ta còn bị..... bị hưu.” Nàng nghẹn ngào nói.

“Ta không thêm đề ý.” Hần kiên định nói.

“Ngươi không sợ người khác nói ta là tàn hoa bại liễu?” Nàng nhú mi.

“Nam nhân là tàn thụ bại căn! Vậy là súc sinh!” Hấn nhảy mi.

“Trên mặt ta có vết sẹo xấu xí, thực xấu nha!” Nàng thấp kêu!

“Ta thích! Thích cực kỳ!” Hấn lớn tiếng nói!

“Ta.....” Điều Úc Thu đau khổ nhìn hấn, nói không ra lời.

Hấn nhú mày chờ xem nàng còn có cái lý do gì không lấy hấn!

“Ta..... Ta không được, ta không thả gà cho người!” Nàng hất tay hấn đứng dậy, rời xa mép giường.

“Vì sao?” Tạ Cảnh Sướng quả thực không thể tin nổi vào chuyện trước mắt. Hấn đã nói rõ ràng, hấn thích nàng, mặc kệ nàng bỏ dáng ra sao hấn đều muốn nàng.

“Không..... Không vì sao. Ta chính là không thể gả cho người!” Nàng kích động vừa khóc vừa kêu.

“Cho ta một cái lý do!” Tạ Cảnh Sướng rống to.

Hấn không cam lòng không minh bạch như vậy mà bị cự hôn!

“Không có lý do gì cả! Ta chính là không thể gả cho người! Thực xin lỗi..... Đúng...Không thể! Ta không thể gả a..... Không thể gả –” Nàng đau khổ kêu, lão đạo quỷ rạp xuống đất. Hai tay che mặt, kích động rơi lệ, miệng thì thào, “Thực xin lỗi..... Ta thật sự không thể! Ta không thể a.....”

Tạ Cảnh Sướng khuôn mặt tuần tú xanh mét muốn đỡ nàng đứng lên nhưng nàng lại xui xẻo, mặt ngập nước mắt, điên cuồng hét chói tai “Không cần để ý ta, Tạ đại ca..... Ta không đáng! Ta không thể gả cho người a!”

Đêm Trung thu, tiếng la khóc của Điều Úc Thu có vẻ thê lương mà bất lực.....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Từ sau lần đó, Tạ Cảnh Sướng xem như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục để ý sự vụ Tô gia cửa hàng, Điều Úc Thu trở về bình thường, chế phiên rồi mang tới, chẳng qua khoảng cách hai người bọn họ kéo xa dần mà thôi.

Mọi người không còn thấy bọn họ dắt nhau đi dạo, không còn thấy những cái hôn nhẹ nơi đầu hẻm, không còn thấy Tạ Cảnh Sướng lao điên cuồng đến chỗ nàng mỗi khi xong việc.

Từ lần cầu hôn đêm Trung thu bị cự tuyệt tin tức truyền ra ngoài, qua ít lâu, chợt nghe nói Tạ đại tổng quản muốn tới Tô Hàng một thời gian, mục đích là đến Từ gia trang đàm chuyện mua bán.

Tạ Cảnh Sướng rời Hấp huyện, tiểu dân phố phường nhàm chán đến hết hoảng, một lòng chờ đợi hấn làm xong việc sớm ngày trở về Hấp huyện, mọi người mới có đề tài tán gẫu.

Tạ đại tổng quản rốt cục cũng trở lại Hấp huyện nhưng này đã là chuyện của ba năm sau.

Ba năm sau, Hấp huyện lại lần nữa bốc lên tin tức nóng bỏng– nghe nói chủ tử cửa hàng Tô gia Tô Thái Tần muốn xuất giá, đối tượng là bá chủ Giang Bắc Âu Dương Liệt, Tô gia hơn mười năm trước từng bị Âu Dương gia từ hôn, Tô Thái Tần cố ý đưa ra điều kiện không mang theo của hồi môn để thành thân, kia Âu Dương gia biểu hiện cực có thành ý, lập tức chấp nhận, Tô gia là xem chừng mặt mũi nở mày nở mặt không thôi.

Tô Thái Tần xuất giá không lâu, mẫu thân nàng thủ tiết nhiều năm cũng đem gả cho thúc thúc của Âu Dương Liệt là Âu Dương Trực. Từng cái từng cái truyền khắp phố phường với tốc độ khủng khiếp.

Mùng một tết Tô Thái Tần lên kiệu gả vào Âu Dương sơn trang Lư Châu phủ, còn cửa hàng ai tới quản? Đương nhiên là đại tổng quản. Cho nên vì chủ tử thành thân, Tạ Cảnh Sướng vào mùa xuân đã trở lại.

“Tổng quản, ngài đã trở lại.” tiểu nhị quản sự cửa hàng cung kính đứng ở cửa nghênh đón.

Tạ Cảnh Sướng gật gật đầu, rồi đi vào thư phòng.

Hắn bây giờ còn lạnh hơn lúc trước.

“Tề Nguyệt, lần này ta trở về vội vàng nên có một số việc không kịp làm, người phái người của chúng ta ở Tô Châu đi qua Tùng Giang phủ kiểm nhận gia sản Dương Lập Hành, không cho phép bọn họ lấy đi thứ gì, kia đều là thuộc tài sản Tô gia.” Tạ Cảnh Sướng vừa đến đã ra chỉ thị.

“Vâng.” Tề Nguyệt lui ra.

Tạ Cảnh Sướng ngồi trước bàn đọc sách, nhìn bốn phía cảnh vật như trước — ba năm trước đây hắn ôm theo trái tim tan nát mượn cớ đi chinh Dương gia để an ủi trái tim bị đá kích của mình. Ở Tô Châu, hắn nghiêm mật theo dõi việc làm ăn của Dương gia, phát hiện Dương Lập Hành kia quả nhiên cũng là tên cáo già, bí mật để lại rất nhiều đường lui, phái thuộc hạ lập hiệu buôn khác buôn bán vải vóc. Hắn thực thông minh nhưng Tạ Cảnh Sướng so với hắn còn thông minh hơn. Tô gia kinh doanh quy mô lớn, mọi ngành nghề đều có lui tới, Tạ Cảnh Sướng nhờ vậy mà quen biết được rất nhiều người, tiện lợi cho việc thương lượng cùng những người giao thiệp với Dương gia, âm thầm xếp vài kỹ nữ ở bên cạnh huynh đệ Dương gia, kể từ đó, Dương gia dù có chấp cánh cũng không thể bay khỏi tay hắn.

Trải qua hơn ba năm sắp đặt, Dương gia rốt cục bị hắn chinh cho suy sụp. Nhìn cảm thú từng làm nhục Điều Ưc Thu quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin, Tạ Cảnh Sướng trong lòng có một cổ thống khoái nói không nên lời. Đồng thời hắn cũng thực ảo não vì tiểu Ưc nhi vẫn còn nhớ tên súc sinh Dương Lập Hành kia !

Những năm gần đây, hắn vẫn nghĩ về đêm Trung thu ấy, trừ bỏ nàng còn yêu đồ cảm thú Dương Lập Hành, hắn thật sự nghĩ không ra lý do khác— trong lòng nàng còn yêu người khác dĩ nhiên sẽ không muốn gả cho hắn.

Nàng cư nhiên còn yêu hắn ta? Hắn ta là cảm thú a!

Về phương diện khác, nếu nàng còn yêu người ta, vì sao còn cùng hắn ở chung một chỗ, còn chủ động hôn hắn? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ nàng tiếp cận hắn, chỉ vì cầu tình thay Điều gia sao? (S: không phải, không phải, đánh cho cái giò)

Mỗi khi nghĩ vậy hắn liền đau lòng. Hắn cảm thấy mình bị lợi dụng, bị lừa gạt!

Nhưng lý trí lại nói cho hắn, Điều Ưc Thu không phải người như vậy. Nàng là nữ tử thiện lương, không có khả năng trêu đùa hắn.

Đến cuối cùng, hắn cũng không biết nên như thế nào với Điều Ưc Thu, cho nên hắn lựa chọn trốn tránh, chạy tới Tô Châu.

Mà trốn, chính là ba năm.

Ba năm này, hắn như cái xác không hồn, chỉ có đối phó Dương gia mới miễn cưỡng làm hắn có tinh thần. Hắn nghĩ chính mình sẽ trốn đến cuối đời nhưng không ngờ vị chủ tử vẫn cư tuyệt thành thân cư nhiên xuất giá! Gã đến Giang Bắc Lư Châu phủ xa xôi, hắn là đại tổng quản cửa hàng Tô gia, cửa hàng cần hắn cho nên hắn phải quay trở lại.

Chính là, hắn trở nên nghiêm túc trầm mặc hơn trước, khuôn mặt tuần tú không có lúc nào thả lỏng. Hắn trở về chuyện đầu tiên chính là nghĩ đến trúc ngọc hạng đi, xem nàng khỏe không..... Không biết nàng hiện tại thế nào? Nàng cũng thương tâm khổ sở giống hắn sao? Nếu là như thế, lúc trước vì sao không đáp ứng gã cho hắn? Vì sao?

Tạ Cảnh Sướng nhũu chặt mi vui đầu vào đại chương đấm chìm trong ký ức thống khổ.

“Tổng quản, chương quầy bên ngoài cầu kiến.” Ngoài cửa vang lên thanh âm gã sai vặt.

“Cho hắn vào.” Tạ Cảnh Sướng thu hồi suy nghĩ nâng mặt lên, khôi phục lạnh lùng trầm giọng nói.

“A, Tạ tổng quản, thực ngượng ngùng, hôm nay người vừa mới trở về, nhất định là rất mệt mỏi, bất quá việc này lại khẩn cấp.....” chương quầy xoa xoa tay, có điểm bất an nói.

“Nói thẳng đi.” Hắn không thích vòng vo.

“A, là..... Là như vậy, Chu gia ở Sùng Đông rất thích quạt cửa hàng chúng ta làm, một lần đặt ba mươi cái, nói muốn tặng người khác..... Nhưng chúng ta không có cách đáp ứng, hàng của năm trước chúng ta cũng mới làm ra tám cái thôi.”

“Ít như vậy, làm sao có thể? Chúng ta không phải có đến mười vị sư phó chế phiến sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Tổng quản, Chu gia chỉ định là..... quạt Điều tẩu tử làm. Điều tẩu tử năm trước mới giao cho cửa hàng tám cái chiết phiến.” Chương quầy thấy Tạ Cảnh Sướng không nói gì, liền tiếp tục. “Điều tẩu tử làm chiết phiến, số lượng càng ngày càng ít. Cũng bởi vì quạt của nàng thiếu, bên ngoài biên giá lại cao, hiện tại mặt quạt nổi tiếng nhất giá trị mười hai lượng bạc, mà Điều tẩu tử làm là tô phiến, mỗi lần bán được mười lượng bạc, có thể nói là giá tốt lắm. Chu gia đặt ba mươi cái quả là mới làm ăn khá, nhưng là Điều tẩu tử bên kia.....” Chương quầy dò xét Tạ Cảnh Sướng, chuyện này Tạ Cảnh Sướng đều biết. Hắn tuy rằng ở Tô Châu xa xôi, nhưng Tề Nguyệt vẫn đứng giờ hướng hắn báo cáo tình hình của Điều Ưc Thu. Nàng vẫn đang làm quạt, chỉ có điều mất đi nhiệt tình, chỉ cần trong tay nàng còn đủ bạc để sống nàng sẽ không chế phiến tiếp. Nàng cũng đã thật lâu không làm cây quạt nào khác chữ lá rụng mùa thu.

“Cửa hàng không còn quạt của Úc..... Khụ! Của nàng?” Hấn vốn định nói hai chữ “Úc Thu”.

“Tạ tổng quản, có a. Ngài dặn chiếc quạt nào có điều khắc bốn chữ lá rụng mùa thu đều thu hồi lại, ba năm nay Điều tẩu tử chỉ làm ra hai cái, đều ở chỗ này.” Chường quỳ trình lên hai thanh chiết phiến.

Tạ Cảnh Sướng mở ra xem, chỉ dùng hắc giấy sái kim làm thành mặt quạt giấy, cao quý hoa lệ, quả là hảo phẩm nổi bật.

Mặt quạt còn lại là dùng giấy màu vàng, có khá lớn mảnh vụn của lá vàng, dùng để thi họa đều thích hợp. Khác lại là lần này Điều Úc Thu viết chữ lên mặt quạt.

Tạ Cảnh Sướng đọc bài thơ của Điều Úc Thu –

Nhân gian hồng trần thị phi đa,

Cửu xử hồng trần tâm chí đoạt.

Nhất triều bát đắc vân vụ khai.

Hồng trần tâm chí lưỡng vong ngã.

(Ta đề Hán Việt thôi nha J)

Tạ Cảnh Sướng bình tĩnh nhìn hai câu cuối cùng.

Nhất triều bát đắc vân vụ khai.

Hồng trần tâm chí lưỡng vong ngã.

Đây là..... Nàng muốn thoát khỏi trần thế, thoát khỏi vạn trượng hồng trần? Chẳng lẽ ... “Cái quạt này lấy khi nào?” Hấn vội vàng hỏi.

“Hình như là sau khi tiểu thư xuất giá không lâu..... Dì? Tổng quản? Tổng quản!”, Tạ Cảnh Sướng lại ở trên đường cái chạy như điên, không cần phải nói, mục đích đương nhiên là trúc ngọc hạng thủy vân trai.

Lần này đằng sau hấn có rất nhiều người bám theo — dân chúng Hấp huyện thật vất vả chờ đến ngày hấn trở về, đương nhiên không thể bỏ qua bát quái này. Cho nên để đuổi theo bát quái, mọi người cùng nhau chạy theo hấn!

“Úc Thu! Úc Thu!· Tạ Cảnh Sướng rống to.

Hấn một cước đá văng đại môn thủy vân trai — không có người!

“Úc Thu! Nàng ở nơi nào?” Hấn vội vàng vào phòng trong tìm nàng, thanh âm lớn đến ngay cả người bên ngoài đều nghe thấy.

Dân chúng đi theo phía sau hấn cũng vào thủy vân trai, bọn họ giúp đỡ hô to.

“Điều tẩu tử!”

“Điều đại tẩu! Ngươi ở nơi nào?”

Đều không có trả lời, toàn bộ thủy vân trai im ắng.

Tạ Cảnh Sướng sốt ruột hướng phòng ngủ, phòng bếp, sau đình viện –

Không có! Đều không có!

Ông trời! Úc Thu, nàng không nên làm chuyện điên rồ a!

Ta sẽ không rời khỏi nàng — ta cam đoan tuyệt không rời khỏi nàng nữa!

Nàng ở đâu? Mau ra đây đi.....

Cuối cùng, Tạ Cảnh Sướng vội vàng đẩy ra cửa phòng tắm, hấn thấy –

Điều Úc Thu không nhúc nhích nằm ở bồn tắm, sắc mặt tái nhợt, môi không còn chút máu.

“Không!” Hấn bi rống một tiếng! “Úc Thu..... Nàng đừng chết a!”

Hấn bối rối đem Điều Úc Thu toàn thân trần trụi ôm lên khỏi mặt nước..... Nàng lạnh như băng!

Hắn cảm lấy quần áo vút lung tung bên cạnh đem nàng bao lại, vỗ mặt nàng, lay lay nàng “Tỉnh tỉnh! Úc Thu! Nàng như thế nào ngu như vậy(S:Cái từ ngu hơi thô nha anh=]])), mơ hồ tìm đến cái chết? Úc Thu.....”

Nàng vẫn là không tỉnh lại, toàn thân lạnh ngắt.

“Úc Thu!” Hắn điên cuồng hét muốn đem nàng rống tỉnh, thanh âm có một tia nghẹn ngào. “Úc Thu..... Tỉnh tỉnh a.....”

Hắn vừa mới trở về, thiên hạ âu yếm cư nhiên rời hắn đi xa..... Mặc kệ nàng lấy hay không lấy hắn, tình cảm hắn đối với nàng vẫn không thay đổi, nàng sao ngu như vậy, suy nghĩ nông cạn như vậy?

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ nàng là cô ý chọn hôm nay, ngày hắn trở lại Hấp huyện?!

“Không—” Tạ Cảnh Sướng bị thống đem khuôn mặt tuấn tú chôn vào căn cổ tuyết trắng vẫn còn thom ngát của nàng.

Mọi người thấy Tạ Cảnh Sướng khổ sở liền sống mũi cũng cay cay.

“Tạ tổng quản, người xem hơi thở Diêu tẩu tử đi, nếu không còn, cũng để cho nàng ra đi yên bình a!” Người qua đường giáp thấp giọng khuyên bảo.

“Đúng vậy! Nếu Diêu tẩu tử còn có thể cứu, chúng ta nhanh đi thỉnh đại phu đến!” Người qua đường ắt cũng nói.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Mọi người cùng kêu lên phụ họa.

Tạ Cảnh Sướng bình ổn hô hấp chính mình rồi mới run run vươn tay đặt lên mũi nàng—

Mọi người nín thở.

Tạ Cảnh Sướng bất động thật lâu.

“Thế nào a? Tạ tổng quản.” Người qua đường giáp lớn mật hỏi.

Tạ Cảnh Sướng vốn cực kỳ bi thương lại lộ ra một tia mừng như điên, “Có hơi thở, nàng không chết! Úc Thu không chết, thật tốt quá!”

“Mau chút tìm đại phu! Nhanh chút a!” Mọi người hét to, một đoàn chạy tán loạn.

“Ân.....” Diêu Úc Thu ngồi phịch trong lòng Tạ Cảnh Sướng lúc này cư nhiên hừ một tiếng.

“Úc Thu! Nàng tỉnh?” Tạ Cảnh Sướng ngữ khí tràn ngập vui mừng.

“Tạ đại ca?” Nàng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

“Đúng, là ta!” Tạ Cảnh Sướng khốc mắt ẩm ướt vuốt gương mặt nàng tái nhợt.

“Người..... Đã trở lại?” Nàng có điểm không thể tin. Nàng còn tưởng rằng đời này không còn thấy hắn.....

“Ân, ta đã trở về.” Hắn cầm tay nàng, gật gật đầu.

Khốc mắt của nàng đảo khắp phòng tắm—

“A—” Nàng hét rầm trời!

“A—” Mọi người cũng hét ầm theo!

“Như thế nào..... Như thế nào nhiều người thế này?” Nàng mắt hạnh mở to nhìn bọn họ.

“Trước không cần đề ý cái đó. Úc Thu, nàng vì sao phải tìm chết? Ta sẽ không rời khỏi nàng, mặc kệ nàng có bằng lòng làm thê tử của ta hay không, ta cũng không rời nàng đi nữa..... Nhìn nàng như vậy, ta.....” Tạ Cảnh Sướng nhắm mắt, găt gao đem Diêu Úc Thu ôm vào trong ngực, thân mình thon dài run nhè nhẹ.

“Ta sợ mất nàng..... Thấy nàng thế này, tim ta như bị xé làm đôi, đau cực kỳ.....” Hắn thở sâu, khốc mắt thấm ướt. (S: xướt mướt quá)

Vị đại thẩm nghe xong Tạ Cảnh Sướng thâm tình bày tỏ nhịn không được liền tiếp găt đầu, còn rút khăn ra lau lệ.

Rất làm người ta cảm động! Không thể tưởng được Tạ tổng quản lạnh lùng lại là người si tình đến thế!

“Ta..... tìm chết? Không có a! Ta chỉ là do làm quạt nên người đầy mồ hôi, muốn tắm rửa..... Không nghĩ tới quá mệt mỏi, liền ngủ trong bồn tắm.” Diêu Úc Thu mở to đôi mắt vô tội nhìn Tạ Cảnh Sướng.

Đi?

Đại thẩm dừng lại động tác lau lệ, đại thúc kêu đại phu dừng lại cước bộ, ngay cả tiểu oa nhi cũng đình chỉ tiếng khóc. (S : =]]]]

Điều Ưc Thu không biết chính mình nói sai cái gì? Thấy không khí trong phòng buộc chặt nàng cũng không dám lên tiếng.

Tạ Cảnh Sướng sắc mặt từ khăn trắng xanh mét biến thành xấu hổ đỏ như gan heo, hần yên lặng ôm Điều Ưc Thu đứng lên.

Đổi mặt mọi người trong phòng muốn cười không thể nhìn nổi ,mặt hần dữ tợn vụn vụn, bạo rống một tiếng: “Tránh ra!”

Mọi người lập tức làm chim bay tán loạn vô tung vô ảnh biến mất.

Hôm sau đương nhiên là bát quái lại bay đầy trời, Hấp huyệt lại náo nhiệt như xưa!

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Canh một, trúc ngọc hạng thủy vân trai

Trong đêm yên tĩnh ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng côn trùng. Một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trúc ngọc hạng, hần vươn đại chưởng, đẩy ra đại môn tiến vào thủy vân trai.

Tạ Cảnh Sướng trực tiếp tiến vào phòng ngủ, Điều Ưc Thu mặc áo đơn, sắc mặt tái nhợt ngồi ở mép giường. Nàng vừa tắm rửa qua, búi tóc buông xõa, một đầu tóc đen dài thả sau lưng, mặt ngọc mây ngai, mặt bạc thất lung tiêm(mặt xinh eo thon), thân ảnh kiều nhỏ càng thêm khiến người triu mến. Nàng cúi đầu, rõ ràng là chờ hần, xoay hai bàn tay để lộ ra khăn trắng của nàng.

Hần biết chính mình ti bi, dùng loại thủ đoạn này bắt buộc nàng, để có nàng, nhưng chính là hần khắc chế không được.

Hần không từ thủ đoạn, vì đó là nàng!

Giai nhân gần ngay trước mắt, hần bỗng dừng lại.

Nàng. sẽ thấy hần thế nào? Cảm thấy hần cùng với Dương Lập Hành là một loại người? Cảm thấy hần chẳng qua là một tên súc sinh khác? Hần đột nhiên sợ hãi cách nàng ánh giá hần.

Điều Ưc Thu biết hần đến đây, ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt trong suốt không có khinh bỉ ,chỉ có một tia sầu não. Nàng chậm rãi đứng dậy, thân thể thướt tha là lướt nhảy mắt làm cho Tạ Cảnh Sướng miệng đắng lưỡi khô. Hần không có di động, bình tĩnh đứng đây, trong lòng còn đang giãy dụa muốn hay không rời đi –

Nàng hướng hần vươn tay, hần chủ động đáp lại, ôm lấy nàng, cảm nhận được hương thơm của thân thể mềm mại.

“Tạ đại ca, chuyện đêm nay không quan hệ tới Dương gia cũng không phải do di vật mẫu thân , ta chỉ là muốn người hiểu được nguyên nhân ba năm trước ta không đáp ứng gả cho người.” Điều Ưc Thu sâu kín nói.

Lời của nàng rất kỳ quái, nhưng Tạ Cảnh Sướng còn không kịp nghĩ lại, nàng đã cởi bỏ vạt áo của hần hé ra bộ đồ trắng tinh(Cái bộ đi ngủ màu trắng vẫn thấy trong phim cổ đại Trung Quốc a).

Tạ Cảnh Sướng vươn cánh tay chụp tới, đem nàng ôm vào trong ngực cúi đầu ngất lấy môi của nàng. Môi nàng vẫn mỹ hảo như trước đây. cái lưỡi đình hương chủ động đáp lại hần, nguyên bản khẽ hôn rất nhanh liền biến thành kịch liệt hôn.

Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ,hơi thở thơm mùi đàn hương khẽ nhếch hai tròng mắt phủ sương mù. Tạ Cảnh Sướng nhẹ nhàng gặm vành tai của nàng, liếm hôn cái cổ xinh đẹp, đại chưởng cõi xuống y phục duy nhất trên người nàng, nàng bên trong cái gì cũng không có mặc, nháy mắt toàn thân bạch ngọc hiển lộ trong không khí hơi lạnh ban đêm, kinh hoàng nhìn hần.

Tạ Cảnh Sướng nhìn chằm chằm đường cong lung linh trước mắt của băng cơ ngọc cốt nữ thể, nửa thân dưới nhanh chóng nổi lên phản ứng. Đại chưởng tự động cởi bỏ y phục, lộ ra dáng người gầy gò trần trụi, cũng để cho Điều Ưc Thu tình tường thấy hần dục vọng nam tính điên cuồng thống khổ vì nàng.

Nàng đỏ mặt cúi đầu, một chút cũng không giống nữ tử có kinh nghiệm hoan ái. Tạ Cảnh Sướng nghĩ đến nàng chỉ là không quen, dù sao nàng đã nhiều năm không tiếp xúc cùng nam nhân.

“Đừng sợ, Úc Thu, ta sẽ không làm nàng đau.” Hấn ôn nhu đem nàng ôm nằm trên giường, đặt mình lên trên thân thể mềm mại.

Hai cái thân hình trần trụi gắt gao giao triền cùng một chỗ, Tạ Cảnh Sướng chậm rãi di động xuống dưới, hôn bầu ngực tròn tròn, dùng đầu lưỡi câu dẫn nụ hoa trên đỉnh núi làm nó càng thêm đỏ tươi vươn thẳng sau đó vuốt ve bộ ngực mềm mại co dãn của nàng.

Hấn cảm giác được thân thể nàng có một tia buộc chặt, liền không ngừng ở bên tai nàng thì non những lời mật ngọt, dùng bàn tay to vuốt ve từng tấc da thịt của nàng, “Thả lỏng..... Ta sẽ từ từ, sẽ không làm nàng đau.”

“Ấn.” Nàng cắn chặt môi dưới.

Từ khi hấn mềm nhẹ vuốt ve nàng là nàng biết hấn sẽ không thô bạo như Dương Lập Hành, nàng có thể đem chính mình hoàn toàn giao cho hấn. Nguyên bản tay nhỏ bé đang nắm lấy đệm chăn lỏng dần rồi rời ra, cẩn thận khoát lên đầu vai rộng lớn của hấn.

“Úc Nhi ngoan.” Hấn cổ vũ nàng.

“Tạ đại ca.....” Nàng ngượng ngùng.

“Gọi ta Cảnh Sướng.” Hấn ở bên tai nàng nói nhỏ, ngữ điệu ái muội nhấn mạnh thân mật giữa hai người.

“Cảnh..... Cảnh Sướng.” Nàng trức trặc kêu.

“Ấn.....” Dễ nghe. Cái miệng nhỏ nhắn này gọi tên của ta dễ nghe cực kỳ. Tiểu Úc Nhi.....” Hấn bụng cường tráng ma sát nàng.

Nàng cảm thấy thân thể đang nóng lên.....

Hấn một bên hôn nàng, một bên di chuyển đại chương vuốt ve mẫn cảm giữa hai đùi giai nhân.

“Á!” Nàng kinh hách khiến hai chân gắt gao khép lại.

“Úc Thu.....” Mở chân ra, ta nói rồi ta sẽ không làm nàng bị thương, nàng ngoan nào.....” Tạ Cảnh Sướng cực độ kiên nhẫn dụ dỗ nàng. Hấn biết chuyện trước đây khiến nàng sợ hãi, hấn hiện tại muốn từ từ tiến đến, không thể làm đau nàng, không thể khơi mào sợ hãi của nàng đối với hoan ái.

Điều Úc Thu quả nhiên nghe lời đem hai chân mở ra.

Tạ Cảnh Sướng nhẹ vỗ về bên trong bắp đùi thiên hạ, dần dần tăng thêm lực, hôn cặp môi thơm của nàng, không ngừng nói: “Nàng thật đẹp!”

Hấn đặt mình vào giữa hai chân Úc Thu, nàng cảm nhận được phản thân hấn nóng rực, làm nàng có điểm sợ hãi. Nàng run run kêu gọi hấn, “Cảnh Sướng..... Chúng ta.....”

“Đừng sợ, ta không bao giờ làm nàng đau. Nàng rất đẹp, rất hấp dẫn.....” Hấn dùng thanh âm ma mị trấn an nàng, ón tay thon dài men theo đùi non chuyên vào hoa huyết giữa hai chân, vạch lên đường nét của cửa huyết.

Nàng hào muốn khép chân lại, nàng không nghĩ muốn nam nhân, sẽ rất đau a.

Thấy nàng mảy liễu nhăn lại, mắt ứa lệ, hấn liên tục nói nhỏ bên tai, trấn an nàng.

Bởi vì ngón tay hấn “nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu”, hơn nữa yêu ngữ nhiệt tình làm nơi riêng tư nữ tính chậm rãi xuất ra hoạt dịch, Điều Úc Thu bị khơi mào sắc dục khó nhịn vận vẹo thân mình ưm ra tiếng. “Nóng quá.....”

Tạ Cảnh Sướng lấy tay nhẹ nhàng xoa bóp đóa hoa nữ tính, muốn trong cơ thể nàng càng nhiều nhiệt tình.

“Cảnh Sướng.....” Nàng ánh mắt bị bao phủ một tầng sương mù nhìn hấn.

Hấn biết thời điểm đã đến.

Tạ Cảnh Sướng đem gậy sắt sớm gắng gượng lâu ngày để vào cửa hoa huyết ướt át, Điều Úc Thu lại như phải chịu thống khổ mà cắn nhanh môi dưới, nhắm chặt hai mắt. Tạ Cảnh Sướng thấy thế lại cúi xuống hôn môi nàng. Trời biết hấn mau mắn nài không được rồi!

“Úc Nhi ngoan, ta không làm nàng đau đâu.”(S: Sốt ruột, mỗi 1 câu, làm em phải điều chỉnh cho k lặp... Đại ca k còn câu dụ dỗ khác à)

“Ngươi sẽ..... muốn ta đi! Hiện tại—” Nàng có chút ghen ngào.

Được đến sự cho phép của nàng, Tạ Cảnh Sướng dùng lực ở thắt lưng cùng hông, một cái ưỡn eo liền đem nhiệt năng nóng cứng đẩy mạnh vào nơi riêng tư nữ tính ẩm ướt—

Trời! Hảo nhanh!

“A –” Điều Ưc Thu đau kêu ra tiếng

Nhưng Tạ Cảnh Sướng không có cách nào khác ngoài an ủi nàng, nàng kẹp chặt hân hảo nhanh, hảo nhanh, thực giống như xử nữ!

Nhưng nàng hân là không phải xử nữ ,tên hạ lưu Dương Lập Hành sao có thể buông tha nàng?!

Không rảnh nghĩ nhiều, hân rời ra một chút lại dùng lực thẳng tiến, Điều Ưc Thu lại là hét thảm .

Tạ Cảnh Sướng ngây dại!

Không phải tiếng kêu thảm thiết của Điều Ưc Thu làm cho hân ngây người, mà là nam tính dục vọng của hân ở trong hoa kính gặp phải trở ngại

Nàng vẫn là xử nữ? Làm sao có thể!

Cảm thấy một trận rung động, hân đem ngao nhân lời ra, lại dùng lực thẳng tiến tiếp—

Không có hoàn toàn nhập vào, ngược lại bị ngăn cản ở bên ngoài lớp màng .

“A –” Điều Ưc Thu lại kêu thảm thiết ra tiếng, cả người mồ hôi lạnh chảy ròng.

Sao lại thế này?

Thử lại một lần!

Tạ Cảnh Sướng nhiều lần mạnh mẽ xâm chiếm, vẫn là không thể xỏ xuyên qua lá mỏng để thuận lợi tiến vào hoa huyết. Lực đạo mãnh liệt chọc Điều Ưc Thu kêu khóc không ngừng, nước mắt trên mặt lần lượt chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến ngũ quan đều vận vẹo.

“Cảnh Sướng. Ta đau quá. Dừng lại đi.” Nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thống khổ cầu xin.

“Ưc Thu.” Hân không nghĩ tới thân thể của nàng đúng là như vậy.

“Ngươi hiện tại biết ba năm trước đây ta vì sao không đáp ứng lời cầu hôn của ngươi rồi chứ— ta không phải không muốn, mà là không thể a! Thân thể của ta. không thể hoan ái , ta như thế nào gả cho ngươi?! Ta không thể a.” Nàng khóc văng lên, thanh âm khàn khàn thể thảm bi thương.

Ông trời! Làm sao có thể có loại sự tình này?

Tạ Cảnh Sướng ra ngoài mãnh liệt hất nước lạnh lên người, lửa nóng dục vọng gặp thủy dịch lạnh như băng mà dần dần tỉnh táo lại. Hân lại đem một gáo nước trút từ trên đầu dội xuống, thân thể trần trụi tràn đầy bọt nước,nhưng trên khuôn mặt tuần tú vẫn giữ khiếp sợ lúc này.

Nữ nhân hân thương yêu không thể cùng nam nhân hoan ái!

Hân nên làm cái gì bây giờ?

Ông trời thật không công bằng với Ưc Thu—

Tạ Cảnh Sướng ngửa mặt lên trời thét dài nhưng đáp lại hân chỉ có sự yên tĩnh.

Trở lại phòng, Điều Ưc Thu đã mặc thêm áo đơn, sắc mặt tái nhợt ngồi ở mép giường, hai mắt bình tĩnh nhìn lên, tựa như khi hân vừa mới đến.

“Ta bị Điều gia đưa cho Dương Lập Hành làm tiểu thiếp, đêm tân hôn chính là như vậy. Hân vốn tưởng rằng ta chỉ là khản trương, lại không nghĩ đến thân thể của ta không thể hoan ái, mỗi lần hân cầu hoan đều khiến ta thống khổ. Ta xin hân buông tha ta ,ta nguyện làm nô lệ hầu hạ nhưng hân không thèm để ý, không những không đáp ứng mà còn hạ nhục vào đồ ăn của ta ,sau đó đem ta cột vào trên giường.” Nàng khóc nức nở.

“Ưc Thu, đừng nói nữa.” Hân thương tâm nàng.

“Không, để cho ta nói. Về sau vì ta đau khổ cầu xin, hân rốt cục cho ta làm tỳ nữ. Ta bị phái đi hầu hạ đệ đệ của hân là nhị thiếu gia, hân cũng muốn nhúng chàm ta,có một ngày hân bắt ta cùng với hân hoan ái, ta liều chết không nghe, hân cưỡng bức ta hé miệng, cho hân” Điều Ưc Thu sắc mặt trắng bệch hít sâu một hơi, gian nan nói: “Ta liền cắn hân, cho nên mới bị hân dùng lực đẩy khiến ta va vào cạnh bàn mà có vết sẹo này. . .”

“Dương gia đuổi ta ra ngoài,khi đó mặt của ta bị thương nghiêm trọng, hoàn hảo có vị đại thẩm hảo tâm giúp ta cầm máu ta mới có thể sống sót. Ta không có lộ phí hồi hương, chỉ còn cách cầm di vật của nương, lại không nghĩ rằng. Dương gia nơi nơi tuyên truyền ta câu dẫn nhị thiếu gia , vu ta là nữ nhân dâm đẳng vô sỉ.”

Mặt nàng tái nhợt như trước, hai tay không tự chủ run run.

“Cảnh Sướng. Ta biết ngươi có tâm đối với ta, ngươi cũng là người tốt.” Hai mắt của nàng đầm lệ chống lại đôi mắt hắc ám của hân, “Ta ba năm trước đây cự tuyệt ngươi thật sự là bất đắc dĩ. Ta không thể thực hiện nghĩa vụ phu thê thì sao dám gả cho ngươi đây? Kia không phải hại ngươi cả đời sao?”

“Úc Thu.” Hấn thân thể trần trụi ôm lấy nàng.

Hấn bây giờ đã hoàn toàn hiểu được nguyên nhân nàng cự tuyệt hấn — không phải nàng không thương hấn, mà là quá yêu hấn, không đành lòng hại cả đời hấn.

“Cảnh Sướng, thực xin lỗi, ta biết nguoi hiện tại thân thể rất khó chịu, nhưng chỉ có như vậy mới có thể cho nguoi hiểu nguyên nhân ta kiên trì không tái giá. Thật sự không nổi.....” Điều Úc Thu tựa vào bả vai rộng lớn, thấp giọng khóc nức nở.

“Đừng khóc, Úc Thu. Là ta không đúng, ta không có hảo hảo hỏi rõ ràng đã bỏ chạy đến Tô Châu ba năm. Ta hấn là nên nói với nàng, là ta quá nóng lòng rồi.” Hấn an ủi nàng.

“Tốt lắm, ngủ đi!” Hấn ôm nàng hướng trên giường nằm, kéo chăn đắp.

“Nguoi..... Nguoi đêm nay muốn ngủ nơi này, “Nàng có điểm kinh ngạc, trên mặt vẫn còn nước mắt.

“Đúng vậy. Có cái gì không đúng sao?” Hấn hôn lên giọt nước mắt ấy.

“Ta nghĩ đến.....”.

“Nàng cho ta là nam nhân cùng nữ nhân lên giường, nếu nữ nhân không có hoan ái sẽ vô mộng chạy lấy người, để lại người ta cô đơn trong phòng sao?” Hấn lau đi nước mắt còn sót lại trên mặt nàng.

“Không..... Không phải sao?” Nàng ngừng roi lệ.

“Không phải. Đêm nay ta sẽ dạy nàng cái gì là đắp chăn bông thuần(tinh khiết) nói chuyện phiếm!” Hấn hướng nàng trừng mắt nhìn.

“Nha..... Hảo.” Nàng ngây ngốc trả lời.

Đương nhiên là bát quái đầu tiên vào hôm sau ở Hấp huyện chính là Tạ Cảnh Sướng rút cục qua đêm tại trúc ngọc hạng thủy vân trai, ban đêm còn kích tình đến nổi ngựa mặt lên trời hét chói tai!(S=)] anh có nhảy sông HH 5 lần cũng k hết tội)

Tạ đại tổng quản cửa hàng Tô gia muốn thành thân ,tân nương đương nhiên là Điều Úc Thu.

Dân chúng Hấp huyện cực vui vẻ! Tiền đặt cược ba năm trước đây tích lũy đến bây giờ lời không ít.

Tạ Cảnh Sướng tịch thu sản nghiệp Dương gia, phái quân sự Hấp huyện đi qua, thành lập cửa hàng ở Tùng Giang, đem một bộ phận nô bộc lưu lại để chiếu cố cuộc sống bọn họ, coi như hấn thực hiện hứa hẹn với Điều Úc Thu.

Về phần người Dương gia — hừ! Bọn họ trôi dạt khắp nơi là đúng,là xứng đáng!

Dương Lập Hành liền tung tin ở Hấp huyện, nói Điều Úc Thu kia là tàn hoa bại liễu, câu dẫn nam nhân, không tuân thủ nữ tặc! Kết quả bị Tô gia đuổi ra ngoài Hấp huyện.

Hấn trước khi bị đuổi còn thề son sắt nói Tạ Cảnh Sướng tuyệt đối không có tiểu hài tử , mà Tạ Cảnh Sướng chính là lạnh lùng nói một câu, “Chúng ta chờ xem!”

Ngày thành thân, Hấp huyện phi thường náo nhiệt . Tuy nói trúc ngọc hạng cách Tô gia cửa hàng chỉ hai con phố, nhưng Tạ Cảnh Sướng cực kì thận trọng đi một vòng Hấp huyện, mới đưa Điều Úc Thu đến Tô gia cửa hàng. Hôm đó Điều Úc Thu đầu đội mũ phượng trùm khăn hi, phối hợp kim sức trần quý châu báu, làm cho mọi người kinh ngạc. Hơn nữa trên cổ tay nàng là một đôi song long hí châu kim thủ trạc, chính là đồ cổ tiền triều nha!

Vượng đại thúc đảm đương trưởng bối nhà gái, mừng rỡ cười toe toét. Tô Thái Tàn, Âu Dương Liệt thì hoãn chuyển hồi Lư Châu phủ,ở lại uống rượu mừng của Tạ Cảnh Sướng.

Hi yển tụ tập đông người , thực náo nhiệt!

Chậm một chút, chú rể bị mọi người đẩy vào hi phòng rồi lập tức giải tán, lưu lại đôi phu thê bọn họ.

Đêm thực im lặng,khăn trùm đầu đỏ thẫm của Điều Úc Thu chưa được hạ, Tạ Cảnh Sướng tiến về phía trước nhẹ nhàng đem nó nhấc lên, một đôi con nguoi xinh đẹp nhìn hấn, ánh mắt hai người giao triền trong không trung.

“Cảnh Sướng, chàng không hối hận sao?” Nàng vẫn có điểm lo lắng.

“Lúc này mới nói không thấy muộn sao? Nàng đã là thê tử của ta, Úc Thu.” Hấn cúi xuống mũ phượng của nàng, ôm lấy nàng, ôn nhu nở nụ cười ,vào lúc hiểu được nguyên nhân nàng không thể chân chính gả cho hấn, trải qua một đêm suy nghĩ, hấn quyết định vẫn thú nàng — không còn cách nào khác, hấn là thật tình yêu nàng a.

Điều Ưc Thu còn đang do dự, Tạ Cảnh Sướng lại không chút nào thả lỏng, cứng rắn muốn nàng đáp ứng gã. Cuối cùng, nàng kích động nói: “Chàng có biết chàng làm như vậy cả đời cũng sẽ không có con nối dòng. Cảnh Sướng, chàng muốn tuyệt hậu sao?”

“Ta không cần. Dù sao ta từ nhỏ chính là cô nhi, không có ý tưởng nối dõi tông đường. Chỉ cần kiếp này cùng nàng đồng cam cộng khổ, ta đã rất cao hứng rồi.”

“Nhưng là..... Chúng ta không thể hoan ái a!” Hắn thật sự không ngại sao?

“Ân! Vấn đề này.....” Hắn còn làm bộ suy tư một chút, làm cho Điều Ưc Thu sắc mặt phút chốc trắng bệch. Nàng kỳ thật sợ hắn không cần nàng, nhưng nàng lại không muốn thấy hắn vì nàng không thể hoan ái mà thống khổ.....

Thấy nàng như thế, Tạ Cảnh Sướng khoe miệng giờ lên cười, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Ưc thu, nàng cảm thấy vấn đề này hắn là làm sao bây giờ?” Hắn cố ý hỏi nàng.

“Ta không biết.....” Nàng mau khóc đi ra. Nam nhân quả nhiên thực để ý điểm này!

“Kia về sau chúng ta đành phải ‘đắp chặn bông, nói chuyện phiếm’ a!” Hắn hôn trán nàng một cái.

“Thật sự?” Nàng ngây ngốc hỏi.

“Thật sự.” Hắn kiên định gật gật đầu.

Cho nên nàng liền giả cho hắn—

Đêm động phòng hoa chúc là một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, nhưng hai người đều rất rõ ràng, bọn họ là không có khả năng mây mưa như các cặp phu thê khác, kia chỉ biết vì dục vọng lẫn nhau không được giải thoát mà khó chịu chút thôi.

Điều Ưc Thu coi bỏ y phục cho Tạ Cảnh Sướng, Tạ Cảnh Sướng cũng vì nàng cởi xuống bộ giá y đồ thắm, hai người thâm tình hôn môi rồi ôm nhau ngủ.

Từ nay về sau hai người cả đời làm bạn, vĩnh không chia lìa.....

“Tạ tổng quản thật sự là chúc mừng a, thật vất vả mới ôm được mỹ nhân về!” Tô Thái Tần vẻ mặt tươi cười ở Dung Thu Viên cùng phu thê Tạ Cảnh Sướng tán gẫu, vị phu quân Âu Dương Liệt thì ở một bên nắm tay nàng.

Dung Thu Viên thuộc Tô gia, Tô Thái Tần đặc biệt cho Tạ Cảnh Sướng quyền làm nhà mới.

“Cám ơn tiểu thư.” Tạ Cảnh Sướng mỉm cười nhận lời chúc của chủ tử nhà mình.

“Ưc Thu — ta có thể gọi người Ưc Thu đi?” Tô Thái Tần vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Điều Ưc Thu, nàng ngượng ngùng gật gật đầu. “Ưc Thu, về sau Tạ tổng quản chúng ta muốn đối đãi người không tốt, người cứ việc viết thư đến Lư Châu phủ cho ta, ta có thể thay người mắng hắn.”

Tạ Cảnh Sướng nghe vậy mày kiếm hơi nhíu.

Điều Ưc Thu mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Cảnh Sướng đối đãi với ta vô cùng tốt. Đa tạ tiểu thư.”

“Ai! Đáng tiếc về sau rốt cuộc không còn thấy Tạ đại tổng quản chúng ta ở trên đường phi nước đại lại càng không nghe đến tin tức bất quá đặc sắc nữa rồi.” Tô Thái Tần nhìn Tạ Cảnh Sướng liếc mắt một cái.

Tạ Cảnh Sướng không để ý tới bốn cột trong mắt nàng, kính tự nói: “Tiểu thư, chuyện làm ăn ở Giang Bắc chúng ta giao cho Âu Dương son trang, khế ước này thỉnh tiểu thư khi hỏi Âu Dương son trang giao cho trưởng phòng lưu giữ, đây là bằng chứng...”

“Tạ tổng quản! Người như thế nào tân hôn còn quản chuyện cửa hàng? Không nên không nên! Ta phải bảo Tiền đại thúc tạm thay chức vụ của người nếu không người không rảnh sinh tiểu hài tử, Văn Đức nhà chúng ta ở bên ngoài sẽ thua cuộc mất.” Tô Thái Tần ồn ào.

“Đúng vậy! Tạ tổng quản, người cần phải cố gắng! Từ khi Dương Lập Hành kia nói người không thể có tiểu hài tử, dân chúng Hấp huyện liền nổi lên trận cuộc mới, ta còn cược người sinh một đôi long phụng..... Người đừng để cho ta trắng tay nha!” Văn Đức mạnh mẽ cổ vũ.

Vô Tĩnh — tùy tùng của Âu Dương Liệt gật mạnh đầu — hắn cũng tham gia vụ này. Kiếm tiền thôi! Mọi người cùng nhau kiếm.

Điều Ưc Thu nghe vậy, sắc mặt trắng nhợt, cúi đầu không nói. Còn Tạ Cảnh Sướng khi định thần nhân nói: “Văn Đức, ta không vội mà sinh oa nhi, Ưc Thu cùng ta muốn hảo hảo hưởng vài năm cuộc sống bạn lữ thần tiên cho nên người vẫn là nhanh đi đối đi, có thể kiếm một số tiền lớn.”

“Là như vậy sao, Tạ tẩu.” Văn Đức chuyển hướng Điều Ưc Thu đang buồn không hé răng chứng thực.

Nàng vẫn im lặng, cho đến khi Tạ Cảnh Sướng vươn đại chương nắm lấy đôi tay nhỏ bé run nhè nhẹ, nàng mới cúi đầu tỏ vẻ trả lời.

“Thật! Ta phải nhanh đi đổi lại! Vô Tình, người cũng phải đổi! Mau.” Văn Đức vừa nghe, lôi kéo Vô Tình, chạy nhanh như mòng bị lửa đun. Hắn dót xết Tô Thái Tần liếc mắt một cái, “Tiểu thư, ta là không phải có thể. Ai, đi bên ngoài.”

Tô Thái Tần cười cười, hướng Âu Dương Liệt bên người nàng ngọt ngào nói: “Liệt, chúng ta cũng nên hỏi Âu Dương son trang, không cần quấy rầy cuộc sống tâm hồn của người ta.”

Âu Dương Liệt nhìn phu thê Tạ Cảnh Sướng, đáy mắt có một chút suy nghĩ sâu xa. Hắn nâng kiêu thê dậy, dùng tiếng nói trầm thấp: “Thái Tần, chúng ta đợi thêm vài ngày đi. Ta có một số nơi chưa có đi qua, ngày mai nàng đi cùng ta, được không?”

Tô Thái Tần cảm thấy kỳ quái, Âu Dương Liệt không phải luôn ồn ào phải về Lư Châu phủ sao? Như thế nào lúc này.

“Tiểu thư — ta phải đi đổi.” Văn Đức thanh âm thúc giục lại vang lên.

“Được rồi được rồi. Tạ tổng quản, Úc Thu, chúng ta về Dung Xuân viên trước, không quấy rầy các người.” Nói xong, đoàn người Tô Thái Tần liền rời khỏi Dung Thu Viên, hướng Dung Xuân viên đi đến.

Sau khi mọi người rời đi, Diêu Úc Thu lo lắng nhìn phu quân.

“Cảnh Sướng, như vậy được không?”

Tạ Cảnh Sướng hướng nàng cười cười, “Như thế nào, nàng không thích ta nói như vậy? Mới thành thân không vài ngày nương tử thân ái liền không thích phu quân ta?” Nàng chửi hần một quyền “Chán ghét, chàng biết rõ không phải như thế!”

“Tốt lắm, đừng để ý nhiều như vậy. Nếu nàng cứ để trong lòng, cuộc sống của chúng ta sẽ không vui vẻ. Ta cũng không hy vọng nương tử của mình cả ngày sầu mi khô kiêu cứ phải để ý người khác nghĩ gì. Nàng về phòng trước, ta xong xuôi sự tình sẽ tìm nàng, ân!” Hắn cấp nàng một cái hôn.

“Được.” Nàng mềm mại gật gật đầu, đôi mắt ẩn chứa ưu tư buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Tạ Cảnh Sướng làm xong việc, từ thư phòng trở lại Dung Thu Viên đã là nửa đêm.

Hắn nghỉ ngơi tắm rửa rồi lỏa thể ngồi ở mép giường nhìn Úc Thu ngủ say, vươn đại chương ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, vết sẹo ở má phải một chút cũng không ảnh hưởng đến sắc đẹp của thê tử.

Hắn hảo muốn nàng a! Chính là thân thể của nàng.

Ai, hắn đã sớm biết rồi, không phải sao? Hắn có ý muốn thú nàng, thì phải chấp nhận chuyện này.

Hắn cúi đầu hôn cánh môi xinh đẹp, yếu ớt nhắm nháp rồi lập tức thôi lui.

Nhưng tay hắn lại đặt lên bộ ngực nàng — chỉ là thời điểm cởi bỏ vạt áo của nàng, khiến hắn cả kinh, hai tay kiềm lòng không đậu ở phía trên bộ ngực nở nang vuốt ve, đem vạt áo càng mở rộng thêm làm cho thân thể trắng nõn mềm mại lộ ra ngoài.

Tạ Cảnh Sướng con người đen nhanh chóng nhìn chăm chăm tiểu mỹ nhân trên giường, tiếng thở dốc quanh quẩn trong căn phòng yên tĩnh. Dục vọng của hắn được khơi mào, giữa hai chân vừa nóng lại vừa cứng, cả người bị kéo căng!

Hắn phải rời đi, nếu không sẽ có chuyện xảy ra!

Tạ Cảnh Sướng thống khổ muốn bước đi, bất quá hắn chính là không động đậy, nhìn chăm chăm thiên hạ ngủ say trên giường, song chương du di trên thân thể nàng —

Lão thiên gia, người thật tàn nhẫn! Vì sao đem thân mình Úc Thu biến thành như vậy?! Hắn suy nghĩ lung tung làm lực đạo trên tay bắt giác tăng thêm.

“A!” Diêu Úc Thu mảy liễu nhú lại, thấp kêu một tiếng rồi tỉnh lại.

“Cảnh Sướng. Làm sao vậy?” Nàng phát giác hắn ngồi ở mép giường nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ thống khổ.

“Không có gì. Nàng ngủ, ta ngồi một chút là tốt rồi.” Hấn cố nén dục vọng giữa hai chân, không cho thú tính phát tác, kéo hai vạt áo của nàng khép lại.

“Cảnh Sướng.” Điều Ưc Thu ngồi dậy, tỉnh té nhìn tướng công thối lui đến bên cạnh bàn.

Tạ Cảnh Sướng cùng dục vọng đấu tranh cân bằng không dám nhìn nàng, sợ chỉ cần liếc nhìn nàng một cái, chính mình sẽ xong đời — nàng vừa tỉnh ngủ, tóc mây tán loạn, tình mâu phù sương mù, làn da vô cùng mịn màng, đáng về này hấp dẫn hẳn a.

Không được! Không thể nhìn!

Hấn nhắm mắt, hít sâu muốn bình tĩnh lại —

“Chết tiệt! Ưc Thu, nàng đang làm cái gì?!” Hấn cắn răng phát ra một chuỗi tháp rủa.

Điều Ưc Thu quần áo không chỉnh tề ngồi xổm giữa hai chân hấn, để lộ cái cổ tuyết trắng, hai tay nắm phân thân dục vọng bùng bùng.

Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên thâm tình nhìn hấn. “Ta muốn giúp chàng. Chàng đang thống khổ.” Nói xong, nàng đem nam tính kiên đỉnh nắm trong tay ma sát lên xuống —

“Không!” Tạ Cảnh Sướng toàn thân buộc chặt, yết hầu gằn nhẹ. Hấn vô lực đẩy nàng ra, hai tay chỉ có thể đặt tại trên bàn, cấp tốc hút không khí thở dốc! Ngao nhân bị kích thích, hơn nữa khi hấn nhìn xuống dưới, rãnh ngực nàng thật rõ ràng.(S: Bạn Song -.-!)

Ông trời! Hấn mau hổng mắt!

“Cảnh Sướng, như vậy thích không?” Nàng còn hỏi!

Tạ Cảnh Sướng vô lực trả lời, chỉ có thể gian nan gật gật đầu, từng giọt mồ hôi lớn từ cái trán chảy xuống làm thân thể tinh trắng ướt đầm.

Mũi nhọn phân thân của nam tính (S: Nguyên si nha , ta chỉ sắp xếp lại vị trí -.-!...) chảy ra vài giọt nước (S: Bạn S không biết thay cái này bằng gì =.=) Điều Ưc Thu biết này đại biểu cái gì, trước kia Dương Lập Hành chính là bắt buộc nàng như vậy — khi đó nàng chỉ cảm thấy ghê tởm phát nôn, nhưng hiện tại nàng là thật tâm vì người nàng yêu thương mà làm, nàng cam tâm tình nguyện.

Nàng vươn cái lưỡi dính hương liếm đi bọt nước trên mũi nhọn nam tính, Tạ Cảnh Sướng thân mình run lên, cơ hồ đứng không vững phải dựa vào bàn, đầu óc loạn thành một đồng. Hấn muốn đẩy nàng ra, không muốn nàng ủy khuất bởi vì hấn biết tên họ Dương kia từng bắt buộc nàng làm thế này. Nhưng hấn lại trầm mê với cái lưỡi của nàng, khoái cảm đang xông thẳng lên não!

Nàng nửa thân trần mở cái miệng nhỏ nhắn, có ý muốn đem ngao nhân của hấn đưa vào miệng, nhưng nó quá lớn, nàng bèn sửa thành hôn môi, hôn từ lưỡi vào trơn trượt một đường đi xuống, tới tới lui lui trên nam tính kiêu ngạo của hấn, thấm ướt nó.

Hấn toàn thân xụi lơ, hoàn toàn thần phục cho nàng chòng ghẹo, ngẩng đầu trầm trọng thờ phỉ phò.

“Cảnh Sướng. Chàng ngồi vào tủy ông y đi, như vậy thoải mái hơn.” Cảm giác được thân thể hấn hư nhuyễn, Điều Ưc Thu đành chỉ liếm hôn đối với giữa hai chân hấn, nâng cặp mắt đẹp nói.

Tạ Cảnh Sướng không nói nổi, chỉ thờ gập, cố sức di động chính mình, đem nửa người trên quăng lên tủy ông y — loại ghế dựa chuyên môn cung cấp hoan ái, chiều dài mặt ghế cùng tay vịn gấp đôi loại ghế thông thường, nữ nhân hay nam nhân ngồi ở ghế, hai chân đều có thể đặt lên hai bên tay vịn làm thành tư thế hai chân mở lớn, quả là phương tiện cho nam nữ mây mưa, cũng sẽ không làm tóc bay rối loạn, loại ghế này dùng trong phòng ngủ thịnh hành nhất lúc bấy giờ.

Điều Ưc Thu đem đùi phải Tạ Cảnh Sướng nâng lên tay vịn tủy ông y, nam tính như trước gắng gượng dâng trào, nàng ngồi quỳ gối trước ghế dựa, mở ra cái miệng thơm tho, đem lưỡi vào nam tính miễn cưỡng vào miệng dùng lưỡi nhỏ vẽ vòng tròn.

“Ân —” Tạ Cảnh Sướng rên rỉ ra tiếng, dục vọng bùng bùng.

Ông trời! Cảm giác này thật sự quá tốt!

Điều Ưc Thu lại đem lưỡi vào của nam căn ngâm trong miệng (S: Linh nhi , ta thấy , ta phục ta quá =]] ... L : @.@), tỉnh té rút lấy nó. Ngao nhân bị nàng liếm láp tựa hồ càng trưởng đại. Nó run rẩy không ngừng, nàng ngâm không hết khiến nó nhanh nhẹn thấm ướt cái miệng nhỏ nhắn —

“Không! Đừng rời bỏ nó! Miệng mở ra thêm chút đi —” Tạ Cảnh Sướng điên cuồng rống to. Đừng ở thời điểm này mà rời đi! Quá tàn nhẫn! (S: Phụt phụt , thế mà gọi là yêu vợ à ... Sướng ca: Kệ ta *quay sang Ưc tỷ* chúng ta đi ngủ. ... S : Vâng còn tôi thức khuya edit =.=!)

Điều Ưc Thu đỏ mặt. Hấn rống lớn thế này là muốn người khác nghe thấy sao, thực mắc cỡ chết người. Nàng bùng bùng gương mặt lấy tay đỡ lấy vật cứng rắn giữa hai chân hấn, một lần nữa ngâm nó vào miệng, lập tức nghe được nam nhân trên ghế phát ra thỏa mãn than nhẹ.

Nàng nhắm mắt lại, dùng cái miệng nhỏ nhắn cảm thụ dục vọng của hấn.

Nàng qua lại hôn phân thân nam tính, ở phía trước thì ôm trọn liếm láp, khiêu khích trêu chọc.

Tạ Cảnh Sướng thanh âm thô suyền quanh quẩn trong đêm. “Úc Thu..... Phía dưới cũng muốn.....” Hắn khát vọng muốn nàng âu yếm toàn diện.

“Phía dưới?” Nàng không phải tất cả đều hôn sao? Cúi xuống..... khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, ý hắn là chỉ hai cái tiểu hoàn kia ư.....(S: Tác giả * ta bái phục bái phục*)

Nàng ngẩng đầu nhìn bộ dáng hắn thống khổ, tay nhỏ bé nâng túi ngọc phía dưới, vươn lưỡi liếm hôn đi xuống.(S : Bạn không biết mất bao cc máu nữa)

“Ân — Úc Thu! Nàng — nàng thật sự thông minh nha!” Tạ Cảnh Sướng cắn chặt răng, bật ra những lời này.(S : Sao lại khen thông minh cái này cơ chứ)

Đêm im ắng, Điều Úc Thu nguyện ý làm vì hắn, không quên hút từng chỗ từng chỗ nơi đó.(S : Bạn S bó tay rồi)

Theo Điều Úc Thu tới tới lui lui liếm liếm, Tạ Cảnh Sướng tiếng thờ đốc càng ngày càng dồn dập. Đột nhiên, hắn nâng nửa người trên, ôm đầu nàng, mệnh lệnh nàng ngậm chặt nó, dẫn dắt đầu nàng chậm rãi di động cao thấp.

Một dòng nước lớn xông lên đỉnh, hắn động tác càng lúc càng nhanh, cuối cùng hắn gầm nhẹ —

“Dừng sức! Úc nhi —”

Nàng nghe lời ,cái miệng nhỏ nhắn lại dùng lực hút hắn.

“Thêm chút nữa!” Trên trán hắn nổi gân xanh,toàn bộ đều bị sóng triều dục vọng bao phủ.

Nàng ôn thuận nghe theo —

Tạ Cảnh Sướng khuôn mặt tuần tú điên cuồng hét lên, dưới thân một trận co rút ,rồi phóng ra từng đợt sóng trong miệng nàng (S : Bạn Đau mất quá ... bạn phải đi nghỉ lấy sức)

Sau ngày đó, cứ đến nửa đêm, Tạ Cảnh Sướng ở thư phòng vẫn như trước đèn đuốc sáng trưng.

Kỳ thật từ khi Tô Thái Tàn đưa công việc phân phó thêm cho người khác, hắn rảnh rỗi hơn rất nhiều. Nhưng chết tiệt, hắn không hề muốn rảnh rỗi!

Có rảnh rỗi hắn tự nhiên sẽ đợi ở Dung Thu Viên; đợi ở Dung Thu Viên, tự nhiên gặp Điều Úc Thu; Thấy Điều Úc Thu, hắn sẽ muốn nàng —

Nhưng hắn biết đây là không được, hắn không thể ủy khuất nàng lần nữa.

Cho nên hắn lựa chọn trốn tránh, trốn tới thư phòng, chờ Điều Úc Thu ngủ, hắn lại trở về. Hắn cũng biết như vậy không đúng, nhưng hắn không thể đổi mặt giai nhân mình âu yếm cường chế dục vọng chính mình, hắn gần đây lực không chế càng ngày càng yếu đi rồi.

Hắn nhìn chiết phiến trong tay mà ngẩn người, hoàn toàn không biết ngoài phòng có một bóng đen thoảng qua.

Ngày thứ tư, trong vườn Dung Thu, nửa đêm vang lên tiếng hắt nước.

Ngày thứ năm thư phòng như trước đèn đuốc sáng trưng.

Ngày thứ sáu, Tạ đại tổng quản cư nhiên luyện quyền vào nửa đêm!

Này đó hành động dị thường đều rơi vào trong mắt người nào đó.

Ngày thứ mười, thần y Triệu Vô Ngôn đến đây.

“Tô – Thái – Tàn!” Một trận rống giận từ bên ngoài Dung Xuân viên truyền đến.

Tô Thái Tàn đang uống trà ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt đầy giận dữ cấp bách chạy tới: Tạ Cảnh Sướng.

“Tô Thái Tàn! Đừng tưởng rằng ngươi là chủ tử ta, là có thể tùy ý tham gia vào cuộc sống của ta! Úc Thu tốt lắm, ta không cần bắt luận kẻ nào đến quấy rầy nàng!” Hắn hống hống nói. “Mau bảo Triệu đại phu gì đó rời đi, đừng cho nàng chạm vào Úc Thu! Nếu không ngươi không xong với ta đâu!”

“Tạ tổng quản, ngươi đang nói cái gì? Ta nào có gọi người đến xem Úc Thu!”

Tô Thái Tàn vẻ mặt vô tội.

“Không phải ngươi thì còn ai vào đây?” Tạ Cảnh Sướng lại rống to.

“Là ta.” Âu Dương Liệt mở miệng.

“Đi? Liệt, chàng làm cái gì, để cho Ta đại tổng quản nổi trận lôi đình như thế với ta?”

“Ta phải người thỉnh Triệu Vô Ngôn lại Hấp huyện một chuyến, tiện thể xem bệnh cho Ta tâu.” Âu Dương Liệt không nhanh không chậm nói.

“Úc Thu không có bệnh! Nói Triệu Vô Ngôn trở về đi!” Tạ Cảnh Sướng lại rống to. Hắn không cần bắt luận kẻ nào chạm vào thê tử của hắn!

“Triệu Vô Ngôn đến đây? Ta phải đi xem nàg!” Tô Thái Tàn vừa nghe bạn tốt khuê phòng Triệu Vô Ngôn đến liền cao hứng phấn chấn đứng dậy, vội vàng hướng Dung Thu Viên đi, cũng không quan tâm Tạ Cảnh Sướng sắp tức điên bên cạnh.

“Liệt huynh, mau bảo đại phu trở về! Úc Thu tốt lắm, chúng ta không cần đại phu!” Tạ Cảnh Sướng vẫn giống chó điên. (S: nguyên văn ㅏ =. =!)

“Ta huynh, ngươi và ta không tính là thân thiết, bất quá ngươi từng giúp Thái Tàn rất nhiều việc, vì Tô gia lúc cung tận tụy, cho nên ngươi hiện tại có chuyện, ta phải giúp một tay.”

“Ta không cần hỗ trợ! Mau nói đại phu—”

Hắn nói còn chưa nói xong, đã bị Âu Dương Liệt đánh gãy. “Ta huynh, suốt ngày hắt nước lạnh lên thân, ngồi lì ở thư phòng, nửa đêm luyện quyền thống khổ chẳng giải quyết được gì. Vợ chồng ở chung nhưng là cả đời, không phải vài ngày đâu!”

“Ngươi? Liệt huynh.....” Hắn đều biết?

“Ta huynh, Triệu Vô Ngôn là đại phu đáng tin nhiệm, kết quả chặn trị tuyệt đối sẽ không để người ngoài biết, ngươi có thể yên tâm. Chúng ta hiện tại phải đi Dung Thu Viên xem Triệu đại phu nói như thế nào.” Âu Dương Liệt nói xong liền kéo Tạ Cảnh Sướng có điểm xấu hổ đi về Dung Thu Viên.

“Ta phu nhân, vết sẹo trên mặt ngươi muốn hoàn toàn bỏ đi, chỉ sợ không có khả năng. Nhưng ta có thể động đao đem chỗ sưng vù chung quanh loại trừ, bôi thêm chút thuốc mỡ, sẹo này sẽ trở nên nhỏ đi, sau này ngươi thêm chút phấn, vết sẹo này sẽ không còn rõ ràng nữa.” Triệu Vô Ngôn hướng Diêu Úc Thu giải thích.

Nàng từ Kiến Ninh phủ phong trần mệt mỏi tới đây, vừa xuống xe ngựa liền tìm Diêu Úc Thu. Khi đó Tạ Cảnh Sướng đang ở thư phòng biết có đại phu tìm thê tử, tức giận đến lập tức muốn đuổi người lại bị Diêu Úc Thu đẩy hắn dõ đi, mới nổi trận lôi đình tới chỗ Tô Thái Tàn, cho rằng đại phu Mông Cổ này nhất định là do Tô Thái Tàn tìm đến.

“Triệu đại phu.....” Diêu Úc Thu vừa muốn mở miệng liền bị tiếng bước chân dồn dập bên ngoài đánh gãy.

“Triệu Vô Ngôn, thật là ngươi! Như thế nào đến đây? Ta rất nhớ ngươi nha!” Tô Thái Tàn tiến vào trong phòng thấy Triệu Vô Ngôn bẽn lẽn cười tung búng.

“Ngươi gần đây khỏe không? Liệt huynh không bồi bên cạnh ngươi?” Triệu Vô Ngôn thản nhiên cười.

“Ta ở đây.” Âu Dương Liệt cùng Tạ Cảnh Sướng xuất hiện.

“Liệt huynh đã lâu không gặp. Vị này là.....” Triệu Vô Ngôn miết hướng nam nhân bên cạnh hắn.

“Vị này chính là người ta đã nói trong thư, Tạ Cảnh Sướng. Cảnh Sướng, vị này là thần y Triệu Vô Ngôn, y thuật của nàng nổi tiếng thiên hạ, có thể nói là Hoa Đà tái thế.” Âu Dương Liệt giới thiệu.

Mọi người hàn huyên một lát, Âu Dương Liệt lôi kéo Tô Thái Tàn đi, Tô Thái Tàn còn không nguyên ý, Âu Dương Liệt liền đỡ nàng nói muốn giúp Triệu Vô Ngôn thiết yến tẩy trần, lại ở bên tai nàng nói chút lời ám muội, Tô Thái Tàn mới đỏ bừng mặt cùng hắn đi ra ngoài.

Triệu Vô Ngôn đối mặt Diêu Úc Thu cúi đầu không nói cùng Tạ Cảnh Sướng đường nét trên khuôn mặt cứng ngắt, đóng lại cửa phòng, xoay người ngồi vào chỗ của mình hộp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Hai vị việc khuê phòng có vấn đề gì?”

“Không có vấn đề! Ngươi có thể đi rồi!” Tạ Cảnh Sướng cứng rắn nói, đánh chết không chịu thừa nhận.

“Cảnh Sướng.....” Diêu Úc Thu lo lắng nhìn phu quân.

“Ta nói không có vấn đề chính là không có vấn đề! Ngươi có thể đi!” Tạ Cảnh Sướng kích động đứng dậy.

Diêu Úc Thu đứng dậy nắm bờ vai của hắn, nhỏ giọng khẩn cầu, “Cảnh Sướng, để cho Triệu đại phu chặn trị cho ta một chút đi! Ta không muốn cả đời cứ như vậy..... Ta muốn sinh tiểu hài tử cho chàng!”

Triệu Vô Ngôn chính là trầm mặc đánh giá trà. Này trà là Tây hồ long tỉnh vị cam nhuận hầu, hảo ngon!

Tạ Cảnh Sướng nhìn thê tử cầu xin liếc mắt một cái, “Ta không cần người khác nơi nơi tuyên truyền chuyện của nàng. Ta đây là vì tốt cho nàng a!”

“Cảnh Sướng, chỉ cần có thể trị hảo thân thể của ta, ta không cần biết người khác nói ta như thế nào. Chàng từng nói qua nếu ta cứ để ý, cuộc sống sẽ không vui vẻ(chỗ này ta chém).…… Ta muốn chữa khỏi, bởi vì ta muốn cùng chàng ân ái đến già, chứ không phải nhìn chàng thống khổ ở thư phòng như thế, nửa đêm còn.……” Úc Thu nói xong lời cuối cùng lại có chút nghẹn ngào.

“Úc Thu.……” Nàng cũng biết hấn ở thư phòng?

Đúng rồi. Ngay cả Liệt huynh đều nhìn ra được, Úc Thu là thê tử hấn, mỗi ngày cùng hấn ở chung, nàng cá tính lại tinh tế, như thế nào nhìn không ra đâu?

Triệu Vô Ngôn như trước không nói một câu. Nàng từ phong thư của Âu Dương Liệt đã có biết đại khái, hiện tại chỉ chờ chính chủ mở miệng.

Tạ Cảnh Sướng nhìn nhìn Triệu Vô Ngôn ngồi ở một bên, nàng nhìn thực trẻ tuổi, không giống các đại phu lão luyện khác — nàng được không? Nếu nàng không thể chữa trị bệnh Úc Thu, mà việc này lại tiết lộ ra ngoài kia không phải giống Dương Lập Hành thành công nói với người trong thiên hạ nhạo báng phu thê bọn họ sao!

Giống như biết suy nghĩ của Tạ Cảnh Sướng, Triệu Vô Ngôn rốt cục mở miệng, “Tạ tổng quản, Liệt huynh đem ta từ Kiến Ninh phủ thật xa mời đến Hấp huyện, không phải để nói huyền thuyên mà là giải quyết vấn đề. So với đứng lãng phí thời gian, chẳng bằng ngồi xuống nói rõ ràng.”

“Cảnh Sướng.……” Điều Úc Thu nhìn trượng phu, hấn vẫn đứng như cũ.

Nàng cắn môi dưới, quyết tâm nói ra — nàng muốn thân thể cùng nam nhân âu yếm diện mạo tư thù!

Nàng nói nhỏ: “Triệu đại phu, ta.…… Thân thể của ta không thể.…… Không thể hoan ái.”

Tạ Cảnh Sướng không lên tiếng.

Điều Úc Thu nhìn bóng dáng của hấn liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Mỗi lần hoan ái, liền.…… Không thể đi vào.……” Nàng nói hàm hàm hồ hồ, còn chưa nói xong, mặt liền hồng thành một mảnh.

“Không thể vào đi? Thân thể của người có đau không? Là thời điểm ái ân, hay là thời điểm phu quân sờ của người? Tạ phu nhân, người giải thích rõ ràng, ta mới có thể chẩn đoán.” Triệu Vô Ngôn mặt không chút thay đổi hỏi, bộ dáng mười phần mười thầy thuốc.

“A.…… Chính là.…… Vừa mới bắt đầu sẽ không đau.…… Sau lại.…… Liền.…… đau.……” Nàng cúi đầu đáp ứng. Muốn nàng miêu tả cuộc sống phu thê chính mình thật sự rất khó.

“Ta nói đi!” Tạ Cảnh Sướng cứng rắn nói.

Hấn xoay người, ngồi ở bên cạnh thê tử, ôn nhu cầm tay nàng. Hấn thấy nàng chịu ủy khuất cùng với nàng gian nan nói ra tình huống hai người thì chẳng bằng hấn đến làm việc này cho xong.

“Triệu đại phu, lời nói hôm nay, xác định sẽ không có người ngoài biết?” Hấn lại hỏi.

Triệu Vô Ngôn gật gật đầu.

Tạ Cảnh Sướng hít một hơi. Được rồi! Nếu Úc Thu đã nói như vậy, liền thử xem đi!

Hấn tận lực không cho mặt chính mình đỏ, thanh thanh yết hầu. “Triệu đại phu, ta cùng với Úc Thu là tình đầu ý hợp thành thân, trước khi thành thân, nàng đã nói cho ta biết, thân thể của nàng.…… Khụ! Không thể nhận nam nhân. Nhưng ta là cố ý, ta không thể không có nàng, cho dù thân thể của nàng không thể hoan ái.”

Tạ Cảnh Sướng thật đúng là nói nhảm nhiều!

“Tạ tổng quản, nói trọng điểm!” Triệu Vô Ngôn mặt không chút thay đổi.

“Khụ! Chính là lúc ta muốn tiến vào Úc Thu, lại không thể.……”

“Nga!” Triệu Vô Ngôn miệng phát ra một tiếng trả lời, thật sâu nhìn hấn.

Tạ Cảnh Sướng nhanh làm sáng tỏ, “Không phải như người nghĩ.……”

“Tạ tổng quản, ta nghĩ như thế nào cũng không trọng yếu, quan trọng là, người phải đem chi tiết rõ ràng nói cho ta nghe ta mới có thể chẩn đoán bệnh tình người hoặc tôn phu nhân.” Triệu Vô Ngôn bình tĩnh đáp.

“Vẫn là ta nói đi, Cảnh Sướng.” Điều Úc Thu nhìn đến trượng phu bình tĩnh mỗi khi gặp chuyện của nàng liền bị người khác hiểu lầm, hoặc bị người ta chế giễu, trong lòng rất khó chịu. Đây là vấn đề của nàng, nàng nhất định phải chính mình giải quyết.

“Triệu đại phu, ta cùng với phu quân thực hiện nghĩa vụ phu thê, thân thể tướng công không có vấn đề mà là ta.…… Thân thể của ta không có biện pháp nhận hấn.…… Của hấn tiến vào.”

“Là tình huống như thế nào? Tà phu nhân mời người nói cẩn thận chút.” Triệu Vô Ngôn thông thả nói.

“Là như vậy, ta trước là tiểu thiếp của Dương gia Tùng Giang phủ.” Diêu Úc Thu ngẩng đầu, nhìn thẳng Triệu Vô Ngôn dung nhan xinh đẹp, bình tĩnh, cẩn thận nói chỗ thiếu hụt thân thể, bao gồm chuyện nàng ở Tùng Giang phủ chịu khổ bị làm nhục đều nói. Nghe được nàng ở Tùng Giang phủ phải chịu hành hạ, Tà Cảnh Sướng lại là đầy một bụng khí.

Triệu Vô Ngôn nghe xong, cúi đầu nghĩ nghĩ, “Tà phu nhân, khả năng này cần bắt mạch, hiện tại trời sắp tối, ngày mai ta lại chẩn trị cho người, được không?”

Diêu Úc Thu gật gù đầu, Tà Cảnh Sướng thì không nói gì.

Đêm đó đám người Tô Thái Tàn vì Triệu Vô Ngôn thiết yến tẩy trần, khách và chủ vui đến quên trời đất. Chính là Tô Thái Tàn uống rượu say liền cầm lấy cái bình nhỏ hỏi Triệu Vô Ngôn đây là cái gì, Âu Dương Liệt đỏ bừng mặt cấp bách ôm thế tử bước vào Dung Xuân viên –

“Tà phu nhân đừng khần trương, thả lỏng thân mình, đem quần áo cởi bỏ, hai chân mở ra.” trong vườn Dung Thu viên truyền đến thanh âm Triệu Vô Ngôn.

Tà Cảnh Sướng thì ở ngoài cửa canh giữ không cho phép bất luận kẻ nào vào trong.

Triệu Vô Ngôn sau khi chẩn đoán, xác định Diêu Úc Thu sở dĩ không thể cùng nam nhân hoan ái, chủ yếu là cái màng mỏng bên trong hoa huyết quá mức cứng rắn. Bệnh trạng này gọi là thạch nữ, nam tính không thể thuận lợi tiến vào trong cơ thể của nàng, nếu xông vào, sẽ biến thành nữ nhân đau đớn không chịu nổi.

“Bình thường cái màng mỏng thực yếu ớt này gặp được ngoại lực kích liệt hoặc tuổi cao đều vỡ tan hoặc héo rút, cho nên xử nữ hay không vẫn là không quan hệ tới màng mỏng. Có một số nữ tử đêm đầu không có lạc hồng, bị hiểu lầm thân thể không trong sạch, quả là oan uổng. Nhưng tình huống của Tà phu nhân lại trái ngược, của nàng quá mức kiên cố, đem dục vọng nam tính chặn ở bên ngoài, không thể thuận lợi tiến vào trong cơ thể.” Triệu Vô Ngôn cẩn thận hướng hai người giải thích.

“Vậy làm sao bây giờ? Có thuốc gì có thể trị liệu sao?” Diêu Úc Thu nhìn Triệu Vô Ngôn.

“Này không cần thuốc, chỉ cần ở màng mỏng thượng hoa mấy đao, đem nó cắt đi là được.” Triệu Vô Ngôn chậm rãi nói.

“Không được! Ta không thể cho người cầm đao về loạn trên người Úc Thu!” Tà Cảnh Sướng nhảy dựng lên.

“Cảnh Sướng!” Diêu Úc Thu thầm oán nhìn trượng phu. Nhắc tới thân thể của nàng hẳn cũng rất dễ dàng khần trương. “Triệu đại phu, kia đối thân thể của ta có nguy hiểm không?”

“Sẽ không. Hơn nữa ta có thể thừa dịp khi động đao, thuận tiện trị liệu vết sẹo trên mặt người như đã nói lần trước, đem dấu vết biến thành mờ chút. Người chỉ cần trang điểm thêm phấn liền nhìn không ra nó nữa.” Triệu Vô Ngôn cười yếu ớt.

“Cái gì, người không chỉ muốn động đao loạn hoa ở thân thể Úc Thu lý, còn muốn ở trên mặt nàng loạn cào?!” Tà Cảnh Sướng tiếp tục rống lên.

“Cảnh Sướng!” Diêu Úc Thu thật sự có điểm thâm oán trừng hấn.

Nàng bình tĩnh nhìn Triệu Vô Ngôn, “Triệu đại phu, khi nào thì có thể giúp ta động đao?”

“Úc Thu, nàng điên rồi?! Nàng ta muốn xằng bậy trên người nàng—” Tà Cảnh Sướng ở bên cạnh rống to.

“Tùy thời đều có thể.” Triệu Vô Ngôn còn thật sự trả lời.

“Triệu Vô Ngôn! Người xem mạng người như cỏ rác a!” Tà Cảnh Sướng vẫn cứ rống to.

“Vậy sáng sớm ngày mai.” Diêu Úc Thu nhìn Triệu Vô Ngôn.

“Úc Thu! Ta không cho phép!” Tà Cảnh Sướng cuồng lên. Này hai nữ nhân cư nhiên lơ hấn!

“Hảo.” Triệu Vô Ngôn gật gù đầu.

“Ta nói! Không cho phép!”

“Chúng ta đi tìm Thái Tàn nói chuyện phiếm thôi!” Diêu Úc Thu thân thiết đẩy cửa ra, hướng Triệu Vô Ngôn cười cười.

“Uy — ta nói không cho phép!” Tà Cảnh Sướng lại tiếp tục rống to.

Không có người để ý đến hấn, hai nữ nhân đã cùng nhau đến Dung Xuân viên tìm Tô Thái Tàn tán gẫu.

Chương 10

Hôm sau Tạ Cảnh Sương hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào Dung Thu Viên, hấn tự mình canh giữ ở bên trong vườn.

Sáng sớm Diêu Ưc Thu nuốt vào hồng hoàn — đó là viên thuốc có hiệu quả gây tê, nuốt vào sau ít nhất hai canh giờ sẽ không tỉnh lại. Triệu Vô Ngôn cần y được, nước ấm, khăn vải, tiểu đao làm bằng bạc, trợ thủ do Tô Thái Tàn đảm nhiệm, bắt đầu tiến hành trị liệu với Diêu Ưc Thu.

Tạ Cảnh Sương ở ngoài cửa, gấp đến độ nóng như kiến lửa, đi tới đi lui, Âu Dương Liệt thì tại bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói hấn an tâm một chút chớ khẩn trương. Triệu Vô Ngôn là nữ thần y danh tiếng đồn xa gần, hấn thật sự không cần phải lo lắng.

Nhưng hấn vẫn dửng không được mà đi qua đi lại.

Thật vất vả, rốt cục nhìn thấy Triệu Vô Ngôn lau cái trán đầy mồ hôi đẩy cửa đi ra, Tô Thái Tàn theo phía sau nàng, sắc mặt tái nhợt.

“Tần Nhi!” Âu Dương Liệt cấp bách chạy lại ôm kiều thể.

“Liệt huynh, Thái Tàn không sao, nàng chính là mệt mỏi. Ngươi trước dìu nàng đi nghỉ ngơi đi.”

Âu Dương Liệt gật gật đầu, ôm lấy kiều thể đi về Dung Xuân viên.

“Triệu đại phu, Ưc Thu nàng..... ra sao?” Tạ Cảnh Sương vẫn là thực khẩn trương.

“Nàng tốt lắm, quá trình động dao thuận lợi. Mấy ngày tới, toàn bộ khí cụ nàng sử dụng đều phải trải qua nước ấm, phòng ở càng ít người càng tốt. Vết thương trên mặt ước chừng cần một tháng mới khỏi, vài ngày nữa sẽ thay thuốc. Về phần vấn đề hai vị đề ý nhất, đã giải quyết xong, các ngươi tùy thời có thể đi chỉ lễ phu thê.” Triệu Vô Ngôn suyền khẩu khí, vận vẹo một chút cái cổ cứng ngắc. Lâm đại phu cũng thật vất vả a!

“Kia..... Ta, ta.....” Tạ Cảnh Sương cư nhiên cả lăm nói lắp.

“Nàng còn đang mê man, bất quá ngươi có thể đi vào thăm nàng.” Triệu Vô Ngôn cười yếu ớt.

Tạ Cảnh Sương ba bước thành hai bước phi nước đại vào phòng liền thấy Diêu Ưc Thu một thân áo đơn nằm trên giường, má phải bọc khăn.

Nàng xem có điểm tái nhợt..... Tạ Cảnh Sương ngồi ở mép giường, ngắm dung nhan nàng ngủ say, trong lòng thật sự có vạn phần thương tiếc. Hấn không dám đụng vào nàng, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh trông chừng nàng.

Triệu Vô Ngôn dặn hấn ba ngày sau phải giúp Diêu Ưc Thu thay thuốc, thuận tiện dạy hấn như thế nào bôi thuốc, nên chú ý chi tiết gì. “Chú ý, miệng vết thương tận lực không được dính vào nước, trước khi bôi thuốc hai tay cần phải tẩy sạch.”

Tạ Cảnh Sương gật gật đầu.

“Tạ tổng quản, Triệu Vô Ngôn y thuật cao siêu, tháng sau Ưc Thu sẽ trở nên đẹp hơn a.” Tô Thái Tàn cười nói.

“Này cũng phải cảm ơn tiểu thư hỗ trợ.” Tạ Cảnh Sương cảm kích nói.

“Ta hiện tại mới biết được làm đại phu thật không dễ dàng, chẳng những cần bắt mạch, còn phải nhìn thấy máu, hơn nữa phải có thể lực dư thừa, nếu không đủ bình tĩnh sẽ không làm được..... Triệu Vô Ngôn, ngươi rất vĩ đại!” Tô Thái Tàn khoa trương cấp Triệu Vô Ngôn một cái ôm chặt.

“Đâu có.” Triệu Vô Ngôn mỉm cười, cầm lấy chiết phiến ưu nhân quạt — đó là quạt Diêu Ưc Thu tặng nàng.

“Đúng rồi, Vô Ngôn.....” Tô Thái Tàn vẫn không quên hỏi chuyện bình nhò kia, nhưng nàng còn nói chưa nói xong, liền bị một đạo âm thanh hét to đánh gãy.. “Triệu — Vô — Ngôn!”

Mọi người ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh cao to tuấn tú rơi từ trên không xuống. Là nam nhân!

Nhưng lại là nam nhân rất đáng để nhìn.

“Triệu Vô Ngôn! Nàng cư nhiên dám không nói một tiếng rồi ta đi!” Người đó cắn răng giận tái mặt.

“Chắc! Tới thực mau nha.” Triệu Vô Ngôn không thèm nhìn hấn chỉ nói hai câu.

“Nàng—” Nam nhân tựa hồ với nàng không có cách, bèn bắt lấy cổ tay nàng, lôi kéo nàng đi ra.

“Buông. Ta còn có bệnh nhân ở chỗ này muốn chữa đấy.” Triệu Vô Ngôn dùng dằng, lạnh lạnh nói. Nàng bình tĩnh ưu nhân đối mặt với nam nhân khí thế buộc chặt hình thành đối lập mãnh liệt.

Tuần mỹ nam nhân dùng ánh mắt đảo qua mọi người, thanh âm lạnh như băng có từ tính hỏi; “Có sao?”

Mọi người không hèn mà cùng lắc đầu cùng xua tay, “Không có!” Lập tức bán đứng Triệu Vô Ngôn.

“Các người—” Triệu Vô Ngôn mất hạnh mớ to, trừng mắt nhìn mấy chiến hữu trước mắt.

Âu Dương Liệt đầu tiên làm khó dễ, cười nói: “Địch huynh, mau chút mang nàng đi thôi!”

Nam nhân nhìn đến Âu Dương Liệt, nở nụ cười một chút. “Là Liệt huynh. Ngày khác có rảnh lại hàn huyên! Triệu Vô Ngôn, nàng chết tiệt còn muốn chạy đi chỗ nào?!” Diễm mũi chân một chút, bay lên không trung đuổi theo Triệu Vô Ngôn khinh công trác tuyệt, hai người một trước một sau, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt mọi người.

“Liệt, chàng quen nam nhân kia sao?” Tô Thái Tần hỏi phụ quân.

“Ân. Đó là Tĩnh Hải tướng quân Địch Dục Thiên uy chấn thiên hạ, ngày trước ta từng có một đoạn giao tình với hắn. Xem ra, bạn tốt của nàng được hắn coi trọng.”

“A! Chẳng lẽ bọn họ.” Tô Thái Tần chỉ chỉ phương hướng hai người biến mất.

“Ân, chính là như vậy. Tốt lắm, lúc này chuyện Tạ tổng quản cũng giải quyết viên mãn, chúng ta có thể hồi Lư Châu phủ. Tạ tổng quản, chuyện cửa hàng liên giao cho người.” Âu Dương Liệt ôm kiêu thế, khẩn cấp muốn về nhà.

Tô Thái Tần thoáng dè dặt một chút xong liền cùng tướng công đẹp đường hồi Âu Dương sơn trang. Tạ đại tổng quản tiếp tục sứ mệnh trông coi cửa hàng Tô gia.

Hơn hai tháng sau, vết sẹo trên mặt Điều Ưc Thu được Tạ Cảnh Sướng cẩn thận chăm sóc đã muốn khỏi hẳn, quả nhiên theo như lời Triệu Vô Ngôn nói, chỉ còn lại dấu vết mờ nhạt, đậm thêm ít phần liền nhìn không ra nó.

Bất quá mặc kệ có vết sẹo hay không, Điều Ưc Thu vẫn là chế phiến, thù thù, đọc sách, sớm chiều chăm sóc tướng công chu đáo.

Tiết trời hiện tại giá rét, Điều Ưc Thu đang tắm trong bồn ngâm thảo dược — đây là dược thảo trân quý Triệu Vô Ngôn cấp cho nàng, thứ này giúp thân thể tốt hơn.

Tạ Cảnh Sướng hôm nay đem công việc làm xong toàn bộ, so với ngày thường sớm trở lại Dung Thu Viên hơn. Một ngày nay, hắn bởi vì chiếu cố Điều Ưc Thu, hơn nữa chuyện cửa hàng lại quay lại trong tay hắn, bận tới mảy mảy mắt, ban đêm trở về lập tức ngủ, cũng đã quên chuyện để ý trong lòng nhất — cùng thê tử mây mưa hoan ái.

Hắn hôm nay sớm đi trở về là muốn hỏi Điều Ưc Thu có thể hay không tiếp đơn đặt hàng ba mươi chiết phiến của Thiệu Hưng Xương gia, lại không ngờ phòng ngủ trống trơn.

Hắn ra sân nhà xem — cũng không có.

Đi phòng tắm truyền đến thanh âm ngân nga.

Tạ Cảnh Sướng lặng lẽ đẩy cửa, đập vào mắt là hình ảnh Điều Ưc Thu đang vốc nước đổ lên ngực, dòng nước ôn hòa theo rãnh ngực chảy xuống cái bụng bằng phẳng, nàng lại nâng hai chân đặt lên thành bồn tắm, vừa vỗ nước, vừa ngẫu nhiên hát khúc trông rất vui vẻ, hoàn toàn không biết có một đôi mắt nóng rực nhìn chằm chằm nàng.

Tạ Cảnh Sướng liên tục hít không khí, nhìn thê tử khỏa thân nô đùa trong nước, nửa thân dưới liền nhanh chóng bùng bùng phản ứng.

Triệu Vô Ngôn nói thân thể Ưc Thu không còn vấn đề, có thể “phu thê” bình thường. Nhưng hắn vẫn là sợ, vạn nhất sơ suất làm nàng thống khổ không chịu nổi, nàng sẽ lại tự trách chính mình—

“A! Cảnh Sướng, chàng muốn ôm ta đi đâu?” Chờ khi Tạ Cảnh Sướng nghe được Điều Ưc Thu thấp kêu, hắn đã muốn đem nàng lửa thân trực tiếp ôm đến bên giường.

“Ta muốn yêu nàng.” Hắn nghe thấy chính mình ái muội nói.

Hắn đem Điều Ưc Thu mềm nhẽo đặt ở trên giường rồi nhanh chóng cởi quần áo.

“Cảnh Sướng.” Điều Ưc Thu vẫn là khẩn trương.

“Hừ, đừng sợ hãi. Ước Thu, để cho ta yêu nàng, nàng biết ta sẽ không thương tổn nàng.” Hần nhẹ giọng dụ dỗ.

Điều Ước Thu ngưng ngừng đem hai tay vẫn dẫu ở trước ngực buông xuống, vuốt ve hai má gầy yếu của hắn, trong lòng có vô hạn thương tiếc. Hắn kỳ thật có thể tìm nữ tử tốt hơn, nhưng hắn không có, còn có ý thú nàng. Vậy.

Nàng còn sợ gì?! (S : Đúng ! =))

Nàng lấy tay men theo viền môi hắn, Tạ Cảnh Sướng bạc môi bên hé ra đem ngón tay nàng khẽ ngâm vào trong miệng dùng đầu lưỡi liếm mấy ngón tay thon dài, một đôi con ngươi đen nhìn thẳng dung nhan xinh đẹp.

Điều Ước Thu bất giác đỏ bừng mặt, xúc cảm từ đầu ngón tay truyền đến ẩm ướt khoái hoạt khiến thân thể nàng nóng lên.

Tạ Cảnh Sướng cúi đầu hôn môi nàng, mặt khác ní non bên tai, đại chương vuốt ve hai bầu ngực mềm mại, chân hắn cường tráng cọ xát chân thon dài của nàng thực vừa vặn, nàng chỉ cảm thấy giữa hai chân có cổ cảm giác khác thường dâng lên.

Nàng muốn dừng cảm nghiệm hương hắn! Vì thế nàng cũng gờ lên đùi phải, chậm rãi ma sát bên trong bắp đùi của hắn, động tác không thuần thực lại khiến cho Tạ Cảnh Sướng gầm nhẹ.

Tay hắn khẩn cấp hướng hai chân nàng tìm kiếm, chạm được huyết khẩu, dọc theo khe hở từ trên xuống dưới vẽ lên hình tròn, cảm giác được nàng đã ẩm ướt mới lặng lẽ tham tiền tiểu huyết của nàng.

“Ấn. Cảnh Sướng.” Điều Ước Thu khẽ cắn cánh môi, miệng ní non.

Trong huyết non nốt gât gạo bao vây hắn, Tạ Cảnh Sướng cố gắng chế trụ hô hấp lại càng dồn dập. Hắn đem ngón tay trở tiến vào đó, còn ngón tay cái chà xát lên tiểu trâm châu phía trên huyết khẩu, đó là chỗ mẫn cảm nhất của nàng.

“A.” Nàng ưm thành tiếng, mặt phỉếm hồng, giữa hai chân lại càng ẩm ướt.

Thấy nàng không có thần sắc thống khổ, ngón tay hắn chậm rãi co rút, trêu chọc cơ thể nàng càng nhiệt tình, kích ra tình triều giúp nàng có thể hoàn toàn tiếp nhận hắn.

Hắn lại thêm vào một ngón — nàng vẫn là thật chặt! Lại ẩm ướt nhanh chó!

“Ngô —” Điều Ước Thu cảm giác như thân thể đang bị ngoại lực tách ra, hơi đau đớn.

Triệu Vô Ngôn nói thân thể của nàng đã hoan ái được, như thế nào còn đau.

Không, nàng không thể quá khản trương, nếu không Cảnh Sướng nhất định dừng lại, như vậy bọn họ vĩnh viễn lại không thể.

Nàng nào biết hiện tại Tạ Cảnh Sướng bắt dừng cũng không nổi nữa!

Khuôn mặt tuấn tú che kín mồ hôi ở bên tai nàng thờ gấp, hô hấp ồ ồ nói: “Ta khát vọng nàng hảo lâu! Nàng hôm nay hoàn toàn là người của ta, ai cũng không thể ngăn cản!”

Hắn rút tay ra, thay vào đó là nam căn lửa nóng đặt trước huyết khẩu ướt át — hắn muốn một lần hoàn toàn có được nàng, miễn cho nàng lùi bước.

“Có thể chứ, Ước Thu.” Đến cuối cùng, hắn vẫn là bản khoản.

Đổ mồ hôi đầm đìa, hai mắt Điều Ước Thu bị phủ tầng sương mù cực lực che giấu sợ hãi chính mình, thẹn thùng gât đầu.

Tiếp theo ,trong nháy mắt thôi, nhiệt năng nam tính cứng rắn không một tia chần chờ, như tia chớp tiến vào nàng, vọt sâu bên trong cảm quan nàng yếu ớt, kích thích mãnh liệt!

Điều Ước Thu thân thể căng ra tốt độ, một trận đốn dưới hạ thể làm cho nàng thét chói tai, nhưng tiếng thét chói tai này kịp lúc rơi vào miệng Tạ Cảnh Sướng.

Nàng rơi lệ — hắn vào được! Hai người rốt cục có thể kết hợp! Nàng còn tưởng rằng vĩnh viễn không có ngày này.

Nàng vẫn như xử nữ, từng lớp vân da cấp bách xoắn nam căn lửa nóng, lồi vào hẹp hòi hút lấy phân thân của hắn, làm hắn rên rỉ thành tiếng.· Tạ Cảnh Sướng nhắm chặt hai mắt chờ kích thích xông lên tận não này đi qua — hắn thiếu chút nữa là bạo phát!

“Tiểu Sướng” bị nhồi vào hoa huyết non mềm, hắn chôn sâu trong cơ thể nàng, gât gạo, mặt mặt, không thừa một tia khe hở.

Hắn ôm chặt thể tử dưới thân đang nước mắt tuôn trào, biết nàng không phải đau đớn, mà là nước mắt hạnh phúc.

“Ước Thu! Ước Thu.” Hắn kích động hô tên nàng, càng ôm càng chặt.

Điều Ước Thu đỏ mặt yêu cầu, “Cảnh Sướng. Nói lòng chút. Ta thờ không nổi.”

“Nhấn nài, Ưc Thu!” Hấn cắn răng bật ra những lời này.

“Cánh Sướng, chàng làm sao vậy?” Điều Ưc Thu thờ phỉ phò cảm thấy hấn có điểm không thích hợp. Trước kia nói hấn nói lỏng hấn lập tức rời nàng như thế nào lúc này.....

“Ta đang nhấn nài.” Khuôn mặt tuần tú vẫn chôn sâu ở cái gáy thơm thơm, giọng khàn khàn.

Điều Ưc Thu bị thân hình thon dài ép tới không thể hít không khí, nơi riêng tư nữ tính bị nhồi căng, cảm giác tê ngứa làm nàng khó nhịn muốn nhúc nhích.

Nhưng nàng vừa mới giật đuôi mình, Tạ Cảnh Sướng tựa như điện giật bắn lên nửa người trên, đại chương đặt ở tay nhỏ bé của nàng, bạo rống ra tiếng. “Ta đến!” Hấn bắt đầu vùng lên trong huyết khẩu co rúm xinh đẹp!

“A –” khoái cảm chớp nhoáng đánh sâu vào Điều Ưc Thu, hoàn toàn bị xuyên qua làm nàng hết rằm trời.

Tạ Cảnh Sướng mồ hôi như mưa ở trên người nàng lướt động, rồi khỏi xô xuyên, lại xô xuyên vào! Dững mảnh kiên đỉnh ở nơi riêng tư non mềm của nàng bừa bãi ra vào trườ sấp, hấn không hề có điều băn khoăn, dùng sức đóng đưa thất lưng cùng mộng, dùng hết khí lực toàn thân yêu thể từ thân ái!

“Ân ngô.....” Nàng yêu kiều thờ dốc, vì hấn lướt động nhanh mà run run!- nguyên lai..... Nguyên lai nam nữ hoan ái là cảm giác như vậy! Điều Ưc Thu mỉm cười cả người đổ mồ hôi, lại cảm thấy vui sướng lắm li!- nhưng Tạ Cảnh Sướng cười không được.- hấn mau bạo phát nha!

Không ngờ cơ thể nàng mê người đến vậy, sâu trong hoa tâm có một lực đạo vô hình, mãnh liệt hấp dẫn mũi nhọn nam tính chạy vào sâu hơn!

Đây là thiên hạ hấn âu yếm, Tiểu Ưc Nhi ngoan hiền –

Hoa huyết truyền đến co rút kịch liệt, Điều Ưc Thu run rẩy vô ý thức thờ gấp rên rì, đôi mắt đẹp đầy nước mê man, theo nam căn nóng rực trườ sấp tốc độ càng lúc càng nhanh khiến nàng điên cuồng lắc đầu, rớt cục –

“A –” Nàng tiếng thét chói tai, toàn bộ linh hồn bị đẩy đến thiên đường của khoái hoạt mây mưa giao hoan.

Tạ Cảnh Sướng cũng điên cuồng hét lên một tiếng, đem nhiệt lưu nóng rực hoàn toàn để lại chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng!

Liên tục ba ngày, Điều Ưc Thu bị nhốt trên giường đón nhận tương công ngày đêm không ngừng yêu thương. Nhiều năm cảm kỵ giờ được thần y Triệu Vô Ngôn chẩn trị mà khỏi, Tạ Cảnh Sướng không hề kiêng kị cuồng muốn thể tử!

Bên ngoài là băng thiên tuyết địa, bên trong là phù dung trường ẩm, xuân sắc khôn cùng.

Tạ Cảnh Sướng thỏa mãn ôm thể tử yêu dấu. Bọn họ vừa mây mưa một phen, hai người đều không muốn cử động.

“Tạ tổng quản! Nay sổ sách Hàng Châu nên làm cái gì bây giờ a? Còn có chiết phiến bên Thiệu Hưng Xương gia kia là nhận hay không? Tiểu thư sáng nay lại có chỉ thị đến đây..... Tạ tổng quản? Tổng quản –” Hầu hết các quản sự cửa hàng Tô gia đều đang cầm sổ sách ở bên ngoài Dung Thu Viên kêu hô.

Tạ Cảnh Sướng ba ngày không thấy bóng dáng đâu hại bọn họ sắp bị mệ chết, hôm nay nhất định phải bắt hấn đi ra!

Vì thế mọi người lại đồng tâm hiệp lực hô to: “Tạ tổng quản –”

“Cánh Sướng, chàng đi ra ngoài xử lý một chút đi, các quản sự kêu hao thể lương a!” Điều Ưc Thu thanh âm ngọt ngào vang lên.

“Đừng để ý bọn họ! Tiểu thư thời gian trước không phải nói, vì tân hôn chúng ta, muốn ta hảo hảo nghỉ ngơi sao? Ta đây là tuân theo chỉ thị, đang hảo hảo nghỉ ngơi với nương tử!”

Tạ Cảnh Sướng nói xong một đôi tay lại không an phận dao động trên cảm địa mềm mại.

“Cánh Sướng..... Chàng nên sẽ không.....”

“Ta nghĩ lại muốn nàng thêm một lần, được không?” Hấn thanh âm trầm thấp nói nhỏ bên tai nàng.

Đã ba ngày chẳng phân biệt được muốn ngày hay đêm, hấn còn dừng không được? Hấn thật sự là tính lực hơn người nha.....

Điều Ưc Thu thẹn thùng đem mặt chôn ở trước ngực hấn, không nói lời nào.

“Ý tứ là có thể ư? Tiểu Ưc Nhi.” Ngón tay dài lại không chút khách khí nhét vào hoa huyết của nàng, đảo quanh.

Điều Ưc Thu từ chối một chút, yêu kiều la hét “Ta không biết..... A! Chàng như thế nào –”

Hấn tàn nhẫn xuyên qua nàng!

Không biết là cố ý hay là vô tâm, Tạ Cảnh Sướng không có hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, để cho các quân sự chờ ở ngoài Dung Thu Viên đem thanh âm Điều Ưc Thu thờ gấp nghe được không sót ...

“A! Chàng mau ra đi..... Đừng đi vào nữa.....”

“Không được..... Ta không được..... Cảnh Sướng!”

“Đừng! Tha ta đi — ân a.....”

Phân đông quân sự người người nghe được đều mặt đỏ tím đập, chỉ có thể ôm sổ sách nặng nề, sờ sờ cái mũi rồi khỏi nơi ám muội này.

Đi ra ngoài liền nghe một vị quân sự trẻ tuổi ngửa mặt lên trời la lớn: “Tạ tổng quản! Ta không được! Người mau ra đi!”

Các quân sự khác sàu mi khô kiểm liếc mắt nhìn nhau một cái, cực kỳ ăn ý, một đám nam nhân đồng thanh ai oán —

“A! Tha cho ta đi —”

Ha ha a! Thật sự là Tạ đại tổng quản nhiệt tình của Tô gia cửa hàng a.....

Kết thúc —

Một năm sau

“Tạ đại tổng quản chết tiết! Ta chỉ biết hán xem ta không vừa mắt! Trời ạ! Bạc của ta toàn bộ mất hết.....” Văn Đức ở Âu Dương sơn trang khóc thét.

“Làm sao vậy, Văn Đức.” Tô Thái Tàn bụng đã có chút nhô lên.

“Quên đi, ván cược lần này bỏ đi..... Bất quá tiểu thư, hiện tại Hấp huyện lại có người cược tiểu thư sinh là.....” Hán chà xát tay, trào trào tóc bay rồi đầy đầu, thực nịnh bợ đối Tô Thái Tàn nói: “Tiểu thư có thể nói cho ta biết, là nam oa nhi hay là nữ oa nhi?”

“Tần Nhi.” thân ảnh Âu Dương Liệt xuất hiện, đem kiều thể ôm vào trong lòng.

Tô Thái Tàn hướng Hán cười, đôi phu thê ngọt ngào đi về Vi Đức cư không thèm để ý tới Văn Đức.

“Tiểu thư, nói cho ta biết! Ta có thể đem số bạc mất lần này thu trở về a! Tiểu thư —”

Thanh âm Văn Đức quanh quẩn trong Âu Dương sơn trang, thật lâu chưa tiêu tán.....

Bạn đang đọc truyện *Giang Nam Thiện Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.